Sfânta Maria Egipteanca (344-422)

(1 aprilie)

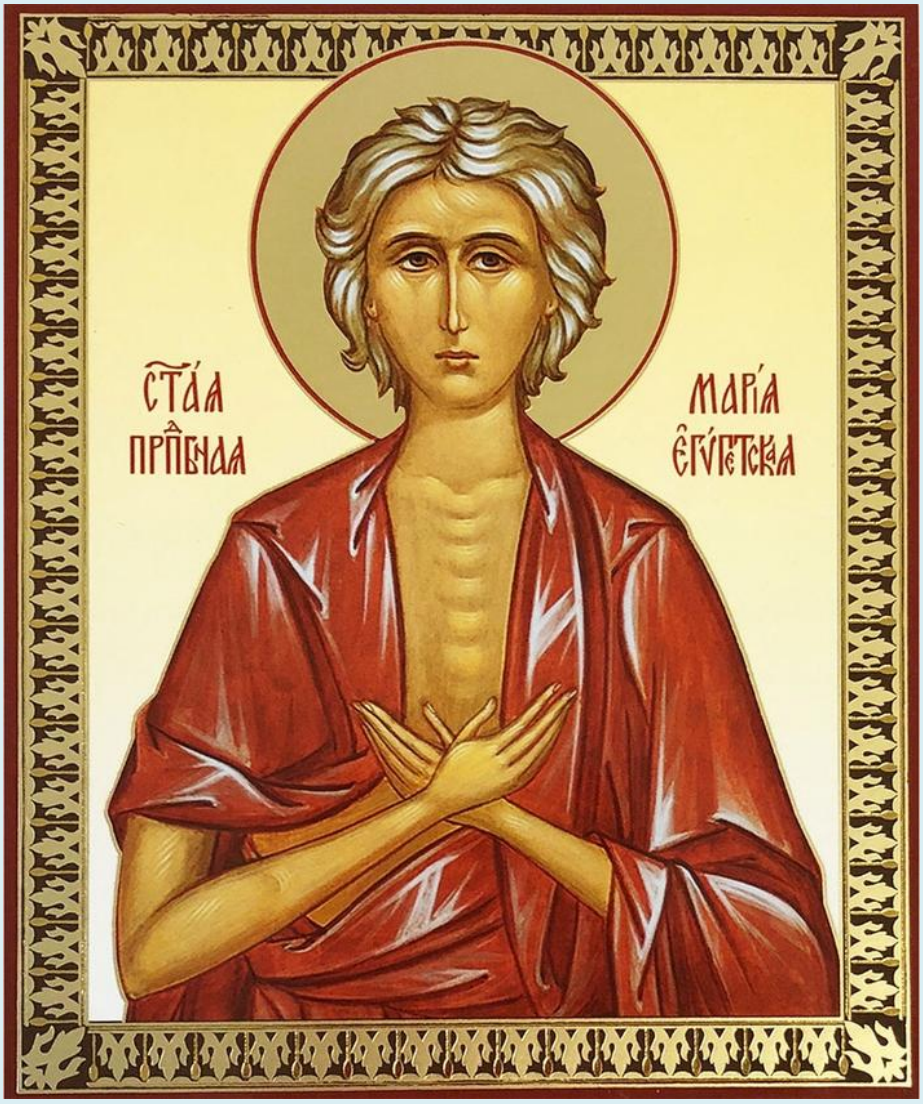

Sfânta maica noastră Maria Egipteanca a fost o pustnică din deşert din a doua jumătate a secolului al IV-lea şi prima jumătate a secolul al V-lea, care s-a pocăit după o viaţă destrăbălată. Ea a devenit un exemplu de pocăinţă, asemenea lui Manase, Zaheu, David, răufăcătorul de pe cruce sau fiul risipitor. Biserica o prăznuieşte în ziua adormirii, adică în 1 aprilie; pe lângă aceasta, ea este pomenită în Duminica Sfintei Maria Egipteanca, adică în a cincea duminică din Postul mare

***

Predici la Duminica a V-a a Sfântului şi marelui Post (a Sfintei Maria Egipteanca):
https://www.academia.edu/42923683/Predici_la_Duminica_a_V-a_a_Sf%C3%A2ntului_%C5%9Fi_marelui_Post_a_Sfintei_Maria_Egipteanca_

Index

Duminica a cincea a Sfântului şi marelui Post în care se pomeneşte cuvioasa maica noastră Maria Egipteanca (Triod) 4
În această lună (aprilie), ziua întâia - Pomenirea prea cuvioasei maicii noastre Maria Egipteanca (Minei) 19
Canon de rugăciune către Sfânta cuvioasă Maria Egipteanca (1 aprilie) 31
Canonul cuvioasei maicii noastre Maria Egipteanca 40
Acatistul Sfintei cuvioase Maria Egipteanca 48
Paraclisul cuvioasei Maria Egipteanca 58
Imnografie 72
Vieţile Sfinţilor - Viaţa cuvioasei maicii noastre Maria Egipteanca (scrisă de prea sfinţitul Sofronie, patriarhul Ierusalimului) 73
Sfânta Maria Egipteanca - drumul spre sfințenie 94
Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Sfânta cuvioasă Maria Egipteanca 96
Sinaxar - Sfânta cuvioasă Maria Egipteanca - 1 aprilie 98
Viaţa şi Acatistul Sfintei cuvioase Maria Egipteanca 101
Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfintei cuvioase Maria Egipteanca 104
Cântare de laudă la Sfânta Maria Egipteanca 108
Sfântul Ioan Iacob (Hozevitul) - Din Ierihon către Sion - Însemnări referitoare la cuvioasa Maria Egipteanca 112
Săvârşirea cuvioasei Maria Egipteanca (la Iordan) 114
Sfânta Maria Egipteanca 117
Ora de religie - Sfânta Maria Egipteanca (1 aprilie) 120
Gheorghe Anghel - Sfânta Maria Egipteanca şi omul contemporan 122
Pr. Ciprian Florin Apetrei - Canonul lacrimilor şi pocăinţa Sfintei Maria Egipteanca 124
Pr. Prof. Gleb Kaleda - De ce desfrânarea îl îndepărtează atât de mult pe om de Dumnezeu? 126
Hierotheos Vlachos - Fecioria duhovnicească este mai presus de fecioria trupească 128
Arhimandrit Vasilios Bacoianis - Noi punem început pocăinţei, iar Dumnezeu o desăvârşeşte 129
Arh. Pavel Papadopoulos - Diferența dintre regret și pocăință 131
Arhimandrit Grigorie - Dumnezeu este dispus oricând să primească pocăinţa noastră 133
Benedicta Ward - Sfânta Maria Egipteanca - icoană liturgică a căinţei 135
Poezie - Maria Egipteanca 143
orthodoxwiki - Maria Egipteanca 149

Maria Chirculescu - Peştera Sfintei Maria Egipteanca – Iordania 152
Pr. Silviu Cluci - Icoana Maicii Domnului „Eghiptissa” a Sfintei Maria Egipteanca 162
(Foto) Pe urmele Sfintei Maria Egipteanca, la Paraclisul „Sfântul apostol Iacob” din Ierusalim 164
Sfânta Maria Egipteanca – în icoane 170
Icoane 180

Duminica a cincea a Sfântului şi marelui Post în care se pomeneşte cuvioasa maica noastră Maria Egipteanca (Triod)

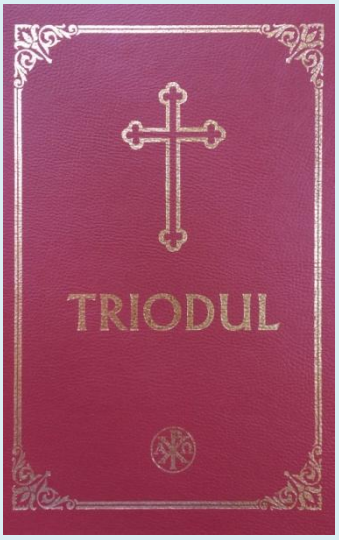

La Vecernie, Sâmbăta seara

Rânduiala este asemenea ca şi la celelalte Duminici, cântând şi rânduiala Sfântului de la Minei, ce se va întâmpla. Iar alţii mai pe urmă au aşezat să se cânte în această Duminică slujba cuvioasei maicii noastre Maria Egipteanca. După Psalmul începător şi obişnuita Catismă, la, Doamne strigat-am..., punem Stihirile pe 10: cântând trei Stihiri ale Învierii, din Octoih, trei ale lui Anatolie şi patru ale Cu-vioasei, repetând una. Glasul al 6-lea.

Podobia: Toată nădejdea punându-şi în ceruri...

Te oprea vederea celor cinstite, întinăciunea cea mai dinainte, ce se trăgea din spurcăciuni; dar înţelepciunea ta şi cunoştinţa de cele ce s-au lucrat de tine, maică de Dumnezeu înţelepţită, s-a făcut ţie întoarcere spre cele mai bune; că privind spre icoana binecuvântatei fiicei lui Dumnezeu şi căindu-te de toate păcatele tale de mai înainte, prea lăudată, cu îndrăzneală te-ai închinat cinstitului lemn.

Închinându-te sfintelor locuri cu bucurie, ai luat de acolo darul călătoriei spre fapta bună cea de mântuire; ai alergat grabnic cu bună călătorie şi trecând râul Iordanului, în locaşul Botezătorului te-ai sălăşluit cu osârdie; şi sălbăticia patimilor o ai întunecat cu viaţa ta cea bună, împuţinând prin înfrânare înfierbântările trupului, maică pururea fericită.

Locuind în pustie, ai lepădat chipurile patimilor din sufletul tău, întipărindu-ţi închipuirea lui Dumnezeu, cuvioasă, prin feluri de bunătăţi; şi atâta ai strălucit, încât şi peste ape uşor ai trecut, fericită, şi te-ai ridicat de pe pământ cu rugă-

ciunile tale către Dumnezeu; şi acum stând cu îndrăzneală înaintea lui Hristos, prea lăudată Marie roagă-te pentru sufletele noastre.

Slavă..., glasul al 4-lea

Puterea Crucii Tale, Hristoase, a făcut minune; că şi ceea ce mai înainte era căzută de tot, s-a nevoit cu nevoinţă pustnicească. De unde şi lepădând neputinţa, vitejeşte a stătut împotriva diavolului. Pentru aceasta luând şi dar de biruinţă, se roagă pentru sufletele noastre.

Şi acum..., a Născătoarei, cea întâia a glasului; Dogmatica.

La Stihoavnă

Stihirile Octoihului,

Slavă..., a cuvioasei, glasul al 2-lea.

Vânările sufletului şi patimile trupului le-ai tăiat cu sabia postului; greşalele gândului cu izvorul sihăstriei le-ai înecat; şi cu curgerile lacrimilor tale ai adăpat toată pustia şi ne-ai odrăslit nouă roduri de pocăinţă. Pentru aceasta cinstim pomenirea ta, cuvioasă.

Şi acum..., a Născătoarei, glas acelaşi:

O, minune mai nouă decât toate minunile cele de demult! Că cine a cunoscut maică să nască fără bărbat, și să poarte în brațe pe Cel ce cuprinde toată făptura? A lui Dumnezeu este voia, Cel ce S-a născut; pe care ca pe un prunc, prea curată, în brațele tale purtându-L, și îndrăzneală de Maică spre Dânsul câștigând, nu înceta rugându-L pentru cei ce te cinstesc, ca să miluiască și să mântuiască sufletele noastre.

Troparul Învierii.

Slavă..., a cuvioasei, glasul al 8-lea.

Întru tine maică cu osârdie s-a mântuit Cel după chip, că luând Crucea ai urmat lui Hristos şi lucrând ai învăţat să nu se uite la trup, căci este trecător; ci să poarte grijă de suflet, de lucrul cel nemuritor. Pentru aceasta şi cu îngerii împreună se bucură, cuvioasă Marie, duhul tău.

Şi acum..., a Născătoarei

Cel ce pentru noi Te-ai născut din Fecioară şi răstignire ai răbdat, Bunule, care cu moartea pe moarte ai prădat şi Învierea ai arătat ca un Dumnezeu, nu trece cu vederea pe cei ce i-ai zidit cu mâna Ta; arată iubirea Ta de oameni, Milostive, primeşte pe Născătoarea de Dumnezeu, ceea ce Te-a născut pe Tine, care se roagă pentru noi şi mântuieşte Mântuitorule, pe poporul cel deznădăjduit.

Acestea le zicem şi la Dumnezeu este Domnul..., Şi cealaltă, rânduială, după obicei.

La Utrenie

După toată rânduiala obişnuită, trei Canoane: Al învierii cu al Născătoarei de Dumnezeu, pe 6; acesta al Trioduiui, pe 4, şi al cuvioasei, pe 4.

Canon asupra bogatului şi a lui Lazăr

Cântarea 1-a

Irmos: Apa trecând-o ca pe uscat şi din răutatea Egiptului scăpând israeliteanul, striga: Mântuitorului şi Dumnezeului nostru să-I cântăm.

Lăsatu-m-ai în bogăţia dulceţilor, veselindu-mă în toate zilele cu desfătarea bogatului. Dar Te rog pe Tine, Mântuitorule, scapă-mă de foc ca pe Lazăr.

Îmbrăcatu-m-am, Mântuitorule, cu desfătările, ca cel ce se îmbracă cu vison şi cu haină aurită; ci să nu mă trimiţi pe mine în foc, ca pe acela.

Se veselea bogatul de demult cu bogăţia şi cu desfătarea, în viaţa cea stricăcioasă; pentru aceasta s-a osândit la munci; iar Lazăr cel sărac s-a răcorit.

A Născătoarei

Cetele îngereşti şi omeneşti te laudă neîncetat Maică, care nu ştii de mire; că ai ţinut pe Făcătorul ca prunc în braţele tale.

Alt Canon, al cuvioasei Maria

Cântarea 1-a

Irmos: Pe Cel ce a acoperit oarecând, cu valul mării, pe prigonitorul tiran, sub pământ l-au ascuns feciorii celor mântuiţi. Iar noi ca fecioarele să cântăm Domnului, căci cu Slavă S-a prea slăvit.

Trimite-mi lumină mie, celui ce prăznuiesc cu dragoste pomenirea ta cea purtătoare de lumină şi dumnezeiască, cuvioasă, ceea ce stai înaintea lui Hristos, lumina cea neapropiată, mântuindu-mă din toate ispitele vieţii.

Cela ce ai venit cu trupul la egipteni, Cel necuprins şi mai înainte de veci Te-a arătat din Egipt stea prea luminoasă Domnul, Cel ce ştie toate mai înainte de facerea lor.

Slavă...

Neştiind dumnezeieştile porunci, prea cinstită, ai întinat chipul cel dumnezeiesc; dar prin dumnezeiască purtare de grijă, iarăşi l-ai curăţit, îndumnezeindu-te, cuvioasă, prin faptele tale cele dumnezeieşti.

Şi acum..., a Născătoarei

O! Milostivirea Ta cea multă, Dumnezeul meu, şi smerenia Ta cea nespusă. Cum ai asemănat cu îngerii pe păcătoasa de mai înainte, ca pe o curată şi fără prihană? Prin rugăciunile Maicii Tale.

Catavasie: Deschide-voi gura mea şi se va umplea de Duhul, şi cuvânt răspunde-voi Împărătesei Maici şi mă voi arăta luminat prăznuind şi voi cânta minunile ei bucurându-mă.

Canon asupra bogatului şi a lui Lazăr

Cântarea a 3-a

Irmos: Tu eşti Întărirea celor ce aleargă la Tine, Doamne, Tu eşti Lumina celor din întuneric şi pe Tine Te laudă duhul meu.

Precum ai mântuit, Hristoase, pe Lazăr din văpaie, aşa să mă mântuieşti şi pe mine nevrednicul robul Tău din focul gheenei.

Bogat sunt, Doamne, de patimi şi de desfătări; dar sărac ca Lazăr de averea bună-tăţilor; ci mă mântuieşte!

Cu roşu şi cu vison se îmbracă cel bogat, adică cu desfătările şi cu păcatele; pentru aceasta arde în văpaie.

A Născătoarei

Dă-ne nouă ajutor cu rugăciunile tale Preacurată, gonind năvălirile primejdiilor celor cumplite.

Alt Canon, al cuvioasei Maria

Cântarea a 3-a

Irmos: Pe Tine, Cel ce ai spânzurat fără de ţinere tot pământul pe ape, văzându-Te făptura spânzurat, în locul căpăţânii, de multă spaimă fiind cuprinsă, striga: nu este sfânt afară de Tine, Doamne!

Către porţile pierzării apropiindu-te prin faptele cele necuvioase, ţi-a deschis ţie porţile pocăinţei prea cinstită, Cel ce a sfărâmat mai-nainte cu puterea Dumnezeirii porţile iadului; fiind însuşi poarta vieţii.

Pe ceea ce se făcuse mai-nainte armă păcatului o ai arătat, prin închinarea armei dumnezeieştii cruci, atotbiruitoare tuturor armelor şi vicleniilor drăceşti, îndelung răbdătorule îndurate.

Slavă...

Cela ce şi-a vărsat sângele mai-nainte pentru mântuirea tuturor, cu baia lacrimilor te-a făcut curată pe tine, ceea ce boleai cumplit cu stricăciunea faptei celei rele; Cela ce a dat cu adevărat fiinţă tuturor.

Şi acum..., a Născătoarei

Mai presus de tot cuvântul este minunea ce s-a făcut întru tine Fecioară; că Cuvântul Tatălui întru tine dumnezeieşte s-a sălăşluit; dând numai cu Cuvântul, tuturor celor ce păcătuiesc, dezlegarea greşalelor.

Sedelnă, glasul al 8-lea:

Podobie: Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Toate săltările trupului înfrânându-ţi cu ostenelile sihăstreşti, ţi-ai arătat înţelepciunea sufletului tău, vitează; că poftind să vezi Crucea Domnului, te-ai răstignit singură pe tine lumii, prea mărită. Drept aceea şi spre râvna vieţii înge-

reşti cu dragoste te-ai îndemnat singură, prea fericită; roagă-te lui Hristos Dumnezeu, să dăruiască iertare de greşale, celor ce cinstesc cu dragoste sfântă pomenirea ta.

Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei

Pe ceea ce este uşă cerească şi scrin, munte cu totul sfânt, nor strălucit, să o lăudăm; scară cerească, rai cuvântător, mântuirea Evei şi vistierie mare a toată lumea; că într-însa s-a lucrat mântuirea lumii şi iertarea greşalelor celor de demult. Pentru aceasta strigăm către dânsa: Roagă pe Fiul tău şi Dumnezeu, să dăruiască iertare de greşale celor ce se închină cu credinţă prea sfintei naşterii tale.

Canon asupra bogatului şi a lui Lazăr

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am Doamne Taina iconomiei Tale, înţeles-am lucrurile Tale şi am prea slăvit Dumnezeirea Ta.

Se dezmierda bogatul cu mâncarea şi cu îmbrăcămintea, veselindu-se; iar Lazăr poftea să se sature din sfărâmăturile mesei acestuia.

Câinii lingeau rănile lui Lazăr săracul, făcându-se mai milostivi decât mintea bogatului către sărac.

Înaintea porţii bogatului se tăvălea de demult Lazăr, Mântuitorule, muncindu-se în nevoile sărăciei; pentru aceasta acum se prea măreşte.

A Născătoarei

Roagă, Preacurată, pe Cel ce L-ai născut, să scoată din robia vrăjmaşului pe cei ce te laudă; că tu singură eşti folositoarea noastră.

Alt Canon, al cuvioasei Maria

Cântarea a 4-a

Irmos: Dumnezeiasca Ta plecăciune...

Ca un Ziditor al firii omeneşti, ca un izvor al milei şi ca o bogăţie a milostivirii, Te-ai milostivit Iubitorule de oameni, spre ceea ce a năzuit la Tine; şi o ai răpit de la fiara cea pierzătoare.

Sârguindu-te să vezi Crucea, te-ai luminat Marie cu lumina Crucii Celui ce a pătimit pe Cruce; răstignindu-te lumii, cu voia dumnezeiască, ca o vrednică de minuni.

Slavă...

Ceea ce era mai-nainte pricina răutăţilor a multora, pentru pofta cea rea, ca soarele strălucind s-a arătat povăţuitoare cuvioasa, celor ce greşesc.

Şi acum..., a Născătoarei

Covârşit-ai mintea celor cereşti, cerule cel înţelegător al Împăratului tuturor; că afară de legile firii ai născut, Preacurată, pe Dătătorul de lege şi Făcătorul tuturor.

Canon asupra bogatului şi a lui Lazăr

Cântarea a 5-a

Irmos: Pentru ce m-ai lepădat de la faţa Ta, Cel ce eşti lumină neapusă? Că m-a acoperit întunericul cel vrăjmaş pe mine, ticălosul. Ci, Te rog, întoarce-mă şi la lumina poruncilor Tale îndreptează căile mele.

Dacă a văzut bogatul pe Lazăr în sânurile lui Avraam, în lumină şi în slavă veselindu-se, a strigat: părinte Avraame, miluieşte-mă pe mine, cel ce sunt osândit din foc şi cumplit mi se arde limba.

Avraam a zis bogatului: Te-ai dezmierdat, veselindu-te cu bogăţie lumească; pentru aceasta aici te munceşti în foc, în veci, iar Lazăr cel sărac se bucură întru veselia cea nesfârşită.

Bogat m-am făcut cu înşelăciunea lumii, cheltuindu-mi toată viaţa întru pofte ca şi bogatul, Iubitorule de oameni, ci mă rog îndurărilor Tale, să mă mântuiesc de foc, precum s-a mântuit Lazăr.

A Născătoarei

Având îndrăzneală către Fiul tău, prea curată, ca o Maică, nu trece cu vederea purtarea de grijă cea pentru noi cei de un neam, rugămu-ne; că pe tine singură te punem rugătoare bineprimită, noi, creştinii, către Stăpânul.

Alt Canon, al cuvioasei Maria

Cântarea a 5-a

Irmos: Dumnezeiasca arătare, Hristoase...

Moise s-a prea mărit oarecând în Sinai, văzând tainic spatele lui Dumnezeu, prea lăudatul, însemnând taină străină; iar acum Maria cu osârdie căzând la prea curata icoană a năstrapei care ţine mană, a luat viaţă îngerească.

Dorind să vadă frumuseţea casei Tale, precum zice psalmistul, ceea ce a spurcat sălăşluirea Ta, s-a făcut locaş înţelegător slavei Tale. Prin rugăciunile cele înţelegătoare, ale celei ce nu ştie de bărbat, care s-a făcut locaş al Tău, Hristoase, fă-mă şi pe mine locaş Duhului Celui atotfăcător.

Slavă...

Ceea ce a vânat pe mulţi cu undiţa trupului, adică cu ochii, şi i-a făcut mâncare diavolului, prin scurtă dulceaţă, s-a vânat cu tot adevărul de dumnezeiescul dar al cinstitei cruci, făcându-se mâncare dulce lui Hristos.

Şi acum..., a Născătoarei

O taină cunoscând ceata profeţilor, taina ce s-a făcut întru tine, Preacurată, în multe chipuri mai-nainte au grăit de tine cu dumnezeieşti cuvinte de taină; iar acum căzând Maria la prea curată icoana năstrapei, care a ţinut mana, te-a rugat pe tine să fii chezăşuire păcătoşilor către Dumnezeu.

Canon asupra bogatului şi a lui Lazăr

Cântarea a 6-a

Irmos: Curăţeşte-mă, Mântuitorule, că multe sunt fărădelegile mele şi Te rog, ridică-mă din adâncul răutăţilor; căci către Tine am strigat şi mă auzi, Dumnezeul mântuirii mele.

Bogatul s-a osândit pe sine la văpaia focului, prin viaţa cea dezmierdată; iar Lazăr cel sărac, alegându-şi sărăcia în viaţa de aici, s-a învrednicit bucuriei celei nesfârşite.

Lazăr s-a învrednicit în sânurile lui Avraam, desfătându-se Hristoase, cu viaţa cea veşnică; iar bogatul s-a osândit, să se muncească în foc cu trupul şi cu sufletul.

Bogatul s-a osândit în foc pentru Lazăr; iar pe mine păcătosul rogu-mă să nu mă osândeşti, Doamne, Iubitorule de oameni; ci mă învredniceşte ca pe Lazăr, luminii Tale.

A Născătoarei

Să ne mântuim de greşalele cele cumplite, curată, prin rugăciunile tale, Născătoare de Dumnezeu, şi să dobândim, prea curată, strălucirea cea dumnezeiască a Fiului lui Dumnezeu, Celui ce s-a întrupat din tine, precum nu se poate spune.

Alt Canon, al cuvioasei Maria

Cântarea a 6-a

Irmos: Adâncul cel mai de jos al păcatelor m-a înconjurat şi se sfârşeşte duhul meu; ci, întinzându-Ţi, Stăpâne, braţul tău cel înalt, ca pe apostolul Petru, Îndreptătorule, mântuieşte-mă.

Bucură-se, Marie, oştile îngereşti, văzând întru tine prea cuvioasă viaţă întocmai cu a lor şi strigă: Slavă fie Domnului.

Înfricoşează-se adunările întunecaţilor draci de tăria ta cea răbdătoare; că femeie fiind, goală şi singură, cu prea mărire i-ai ruşinat.

Slavă...

Strălucit-ai ca soarele, prea lăudată Marie, şi toată pustia o ai luminat cu minunile; pentru aceasta luminează-mă şi pe mine cu lumina ta.

Şi acum..., a Născătoarei

Luminându-se îngerii cu slava Celui născut al tău, Fecioară, au strigat: Pace nouă tuturor şi pe pământ, oamenilor bunăvoire.

Condac glasul al 3-lea:

Podobie: Fecioara astăzi, pe Cel mai presus de fiinţă naşte şi pământul peştera Celui Neapropiat aduce. Îngerii cu păstorii slavoslovesc şi magii cu Steaua călătoresc. Că pentru noi s-a născut Prunc Tânăr, Dumnezeu, Cel mai înainte de veci.

Ceea ce erai plină de tot felul de păcate mai-nainte, astăzi te-ai arătat aleasă lui Hristos, prin pocăinţă urmând vieţii îngereşti, şi cu arma Crucii pierzi pe draci. Pentru aceasta te-ai arătat mireasă împărăţiei, Marie prea lăudată.

Icos: Pe tine, mieluşeaua şi fiica lui Hristos, astăzi cu cântări te lăudăm, Marie pururea slăvită, care te-ai arătat crescând între egipteni şi din toată rătăcirea lor ai scăpat; şi de acolo te-ai adus bună şi desăvârşită odraslă Bisericii, prin post şi prin rugăciune. Că nevoindu-te mai presus de măsura firii omeneşti, te-ai înălţat întru Hristos, prin viaţă şi prin fapte. Pentru aceasta te-ai arătat mireasă Împărăţiei Cerurilor, Marie prea lăudată.

În loc de Sinaxar, citim viaţa cuvioasei maicii noastre Maria Egipteanca.

Canon asupra bogatului şi a lui Lazăr

Cântarea a 7-a

Irmos: Din Iudeea, mergând tinerii...

Precum a fost de demult Iov în răni, cu viermi şi în gunoi, aşa a şezut şi Lazăr înaintea porţii bogatului, strigând: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Zăcând înaintea porţii nemilostivului bogat, Lazăr de demult aştepta măcar fărâmături din masa lui şi nimenea nu-i da; dar în locul acelora a aflat sânul lui Avraam.

Izbăveşte-mă de partea nemilostivului bogat, Hristoase al meu, rogu-mă şi, rânduindu-mă împreună cu Lazăr cel sărac, mă învredniceşte a striga Ţie cu mulţumire: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

A Născătoarei

Întrupându-Te din pântece fecioresc, Te-ai arătat spre mântuirea noastră; pentru aceasta ştiind pe Maica Ta Născătoare de Dumnezeu, strigăm Ţie cu mulţumire: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Alt Canon, al cuvioasei Maria

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii, în Babilon, au călcat...

Marele între părinţi, înţeleptul Zosima, înconjurând pustia, s-a învrednicit a vedea pe cuvioasa şi a strigat: Bine eşti cuvântat Dumnezeul părinţilor noştri.

Pentru ce ai venit, părinte, să vezi o femeie înstrăinată de toată bunătatea cea lucrătoare? Strigat-a către bătrânul, cuvioasa şi a cântat: Bine eşti cuvântat Dumnezeul părinţilor noştri.

Slavă...

Omorându-ţi, fericită, săltările patimilor tale, te odihneşti acum în limanul nepătimirii, strigând: Bine eşti cuvântat Dumnezeul părinţilor noştri.

Şi acum..., a Născătoarei

Zămislit-ai cu chip negrăit, rămânând Fecioară prea curată, şi ai născut mântuirea lumii, pe Hristos Dumnezeul nostru. Pentru aceasta toţi credincioşii pe tine cu cântări te slăvim.

Canon asupra bogatului şi a lui Lazăr

Cântarea a 8-a

Irmos: De şapte ori cuptorul, chinuitorul haldeilor, l-a ars nebuneşte, pentru cinstitorii de Dumnezeu; dar văzându-i pe aceştia mântuiţi de o putere mai mare, Făcătorului şi Izbăvitorului a strigat: Tineri, binecuvântaţi-L, preoţi lăudaţi-L, popoare prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

Cu veşmânt roşu, cu vison şi cu porfiră se îmbrăca de demult, luminat, bogatul cel ticălos; iar Lazăr cel sărac rău zăcea la poarta lui, poftind să se sature din fărâmăturile ce cădeau din masă şi nimenea nu-i da lui; pentru aceasta împărăţeşte acum întru slavă împreună cu Hristos.

La poarta bogatului zăcea Lazăr cu trupul putred de răni şi poftea să se sature de fărâmături şi nimenea nu-i da lui; iar câinii cu milostivire îi lingeau cu limba bubele lui şi rănile. Pentru aceasta s-a învrednicit în Raiul desfătării.

Îmbogăţitu-m-am şi eu, Multmilostive, cu dulceţuri, întru desfătarea vieţii acesteia, ca şi bogatul de demult, ce se îmbrăca în toate zilele în porfiră; şi însumi eu mă judec spre pierzare, pentru desfătările şi înşelăciunile mele. Pentru aceasta, Hristoase, mă rog Ţie, să mă scuteşti de focul cel veşnic întru toţi vecii.

A Treimii

Pe Dumnezeirea cea întreit luminătoare, care slobozeşte o rază din o fire în trei feţe, pe Tatăl cel fără început, pe Cuvântul Tatălui, cel de o fire, şi pe Duhul cel de o fiinţă, carele împreună împărăţeşte, tineri binecuvântaţi-L, preoţi lăudaţi-L, popoare prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

Alt Canon, al cuvioasei Maria

Cântarea a 8-a

Irmos: Înfricoşează-te şi te teme...

Cela ce cerci adâncurile inimii şi ştii toate ale noastre mai-nainte de a fi, Mântuitorule, ai răpit din viaţa cea silnică pe ceea ce a alergat la iubirea Ta de oameni, care strigă neîncetat: Preoţi binecuvântaţi, popoare prea înălţaţi pe Hristos în veci.

O, cât este de cinstită schimbarea mutării tale către cele mai bune, cuvioasă! O, dragoste dumnezeiască a ta, care ai urât dulceţile trupeşti! O, credinţa ta cea fierbinte şi dumnezeiască, prea lăudată Marie! Care cu o credinţă o lăudăm şi o prea înălţăm întru toţi vecii.

Binecuvântăm pe Tatăl, şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Aflat-ai plata durerilor şi răsplătirea ostenelilor tale, cinstită Marie, prin care ai surpat pe vrăjmaşul cel ucigaş; şi acum strigi împreună cu îngerii cântare fără tăcere, lăudând şi prea înălţând pe Hristos întru toţi vecii.

Şi acum..., a Născătoarei

Pe mine tot m-a înnoit pentru bunătate, în pântecele tău, Preacurată; nestricând osebirile amânduror firi, ca un Stăpân al tuturor vecilor. Pentru aceasta pe tine, ca pe o pricină a mântuirii noastre, cu cântări te lăudăm întru toţi vecii.

Canon asupra bogatului şi a lui Lazăr

Cântarea a 9-a

Irmos: Pe tine Maica lui Dumnezeu şi Fecioara cea neispitită de nuntă, pe tine ceea ce ai născut mai presus de minte, prin cuvânt, pe Dumnezeu Cel Adevărat, pe tine cea mai înaltă decât prea curatele Puteri, cu slavoslovii, fără de tăcere, te mărim.

Fă-mă, Hristoase, sărac ca Lazăr, rogu-mă, fugărind poftele desfătărilor mele, ca un Dumnezeu din fire; iar întru bunătăţi mă fă bogat; ca prin credinţă, cu cântări să Te slăvesc.

Bogat şi nemilostiv fiind, nu m-am uitat prin credinţă la mintea mea, lepădat fiind înaintea porţilor poruncilor Tale, Iubitorule de oameni; ci ca un îndurat şi iubitor, ridică-mă ca şi de demult pe Lazăr, prietenul Tău cel mort de patru zile.

Toţi am înţeles pilda Stăpânului; deci, toţi credincioşii să urâm nemilostivirea bo-gatului, ca să scăpăm de muncă şi să săltăm pururea în sânurile lui Avraam.

A Născătoarei

Pe tine, ceea ce ai ţinut în braţe pe Dumnezeu cel nevăzut, Carele este lăudat în cer de toată făptura şi prin tine ne dăruieşte nouă pururea mântuire, cu credinţă te slăvim.

Alt Canon, al cuvioasei Maria

Cântarea a 9-a

Irmos: Nu te tângui, Maică, văzându-Mă în groapă pe Mine, Fiul tău, pe care M-ai zămislit în pântece, fără de sămânţă! Că Mă voi Ridica şi Mă voi Preaslăvi şi voi înălţa întru mărire, neîncetat, ca un Dumnezeu, pe cei ce cu credinţă şi cu dragoste te măresc pe tine.

Lesne ai răbdat maică osteneala pustiei, îndreptându-te cu puterea cea tare a lui Hristos; că gândurile cele spurcate ce-ţi veneau le-ai stins, prea cinstită, cu izvoarele dumnezeieştilor lacrimi, ceea ce eşti vârful sihaştrilor, lauda cuvio-şilor.

Cu raze prea luminoase te-a luminat pe tine Fecioara şi prea curata, ceea ce una a născut pe Hristos lumina, făcându-te înfricoşată vrăjmaşilor pe tine, cinstită. Şi tuturor arătându-te, Marie, a fi podoaba pustnicilor, întărirea cuvioşilor.

Slavă...

Lăsând înţelepţeşte toate cele pământeşti, te-ai arătat sălăşluire cinstită Duhului; ci roagă pe singur Mântuitorul Hristos să scape de răutăţile lumeşti pe cei ce să-vârşesc cu credinţă dumnezeiască pomenirea ta.

Şi acum..., a Născătoarei

Tăindu-te de legile fireşti, Fecioară, ai născut curată mai presus de fire prunc tânăr pe pământ, pe Cel ce este dătător de lege şi Vechi de zile, ceea ce eşti cer înţelegător al Făcătorului tuturor. Pentru aceasta cu credinţă şi cu dragoste pe tine te fericim.

Luminânda Învierii

Apoi ***Slavă...,*** a cuvioasei.

Podobia: Cel ce ai împodobit cerul cu stele, ca un Dumnezeu, şi prin îngerii Tăi tot pământul luminezi, Făcătorule a toate, mântuieşte pe cei ce Te laudă pe Tine.

Pildă de pocăinţă avându-te pe tine, cuvioasă Marie roagă pe Hristos să ne dăruiască nouă aceasta în vremea postului; ca prin credinţă şi prin dragoste să te lăudăm pe tine cu cântări.

Şi acum..., a Născătoarei

Ceea ce eşti îndulcirea îngerilor, bucuria celor scârbiţi, părtinitoare creştinilor, Fecioară, Maica Domnului, sprijineşte-mă şi mă izbăveşte de muncile cele veşnice.

La Laude

Patru **Stihiri** ale învierii, din Octoih, şi patru ale lui Anatolie; apoi cântăm:

Stih: Scoală-Te, Doamne, Dumnezeul meu, înalţă-se mâna Ta, nu uita pe săracii Tăi până în sfârşit.

Glasul 1, singur glasul: Nu este împărăţia lui Dumnezeu mâncarea şi băutura, ci dreptatea şi nevoinţa cu sfinţenie. Pentru aceasta, nici bogaţii nu vor intra într-însa, ci numai câţi pun averile lor în mâinile săracilor; acestea învaţă şi David proorocul, zicând: Bărbat drept este cel ce miluieşte în toate zilele, cel ce se desfătează întru Domnul, umblă în lumina Lui şi carele nu se va poticni. Acestea toate s-au scris, spre învăţătura noastră; ca postind, să facem bunătate şi aşa va da nouă Domnul, în locul celor pământeşti, cele cereşti.

Slavă..., tot aceasta. ***Şi acum...***

Prea binecuvântată eşti...

Doxologia mare, Ecteniile şi Apolisul. La Litie, Stihira Evangheliei şi celelalte.

La Liturghie

Fericirile glasului, Prochimenul glasului şi al sfintei, glasul al 4-lea. Minunat este Dumnezeu întru sfinţii Săi, Dumnezeul lui Israil. Stih: Întru adunări binecuvântaţi pe Dumnezeu. Apostolul zilei, din cartea către Evrei, şi al cuvioasei, din cartea cea către Galateni. Evanghelia zilei, de la Marcu, şi a cuvioasei, de la Luca. Chinonicul: Lăudaţi pe Domnul..., Altul: Întru pomenirea veşnică va fi...

Iar la masă ne ospătăm ca şi în celelalte Duminici.

În această lună (aprilie), ziua întâia - Pomenirea prea cuvioasei maicii noastre Maria Egipteanca (Minei)

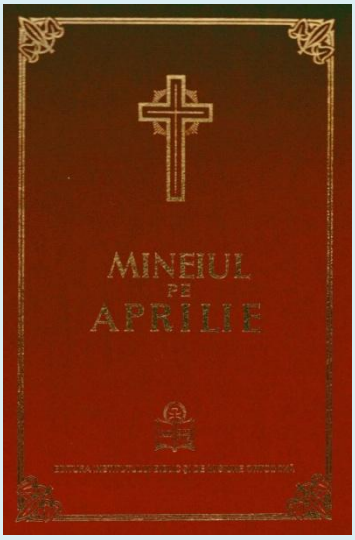

La Vecernie

La Doamne strigat-am..., **Stihirile** Triodului şi ale Sfintei. Glasul al 6-lea.

Podobie: Toată nădejdea mea spre tine o pun, Maica lui Dumnezeu, păzeşte-mă sub acoperământul tău.

Întinăciunea cea mai de înainte, ce se trăgea din spurcăciuni te oprea pe tine de vederea celor cinstite; iar înţelepciunea şi cunoştinţa ta, de cele ce s-au lucrat de tine, ţi-au făcut ţie întoarcere spre cele mai bune, ceea ce eşti de Dumnezeu înţelepţită; că privind spre icoana binecuvântatei Fiicei lui Dumnezeu, şi căindu-te de toate păcatele tale cele mai dinainte, prea lăudată, cu îndrăzneală te-ai închinat cinstitului Lemn.

Cu bucurie închinându-te sfintelor locuri de acolo, ai luat dar de călătorie spre fapta bună cea mântuitoare, şi cu bună călătorie tare ai alergat, şi trecând râul Iordanului, în locaşul Botezătorului cu osârdie te-ai sălăşluit, şi cu viaţa ta cea bună, ai îmblânzit sălbăticia patimilor, prin înfrânare supunând înfierbântările trupului, maică pururea pomenită.

Locuind în pustie, ai lepădat chipurile patimilor din sufletul tău, prin feluri de bunătăţi zugrăvindu-ţi în suflet, închipuire lui Dumnezeu cuvioasă, şi atât ai strălucit, cât şi peste ape uşor ai trecut fericită; şi prin rugăciunile tale te-ai ridicat de pe pământ către Dumnezeu. Şi acum cu îndrăzneală stând înaintea lui Hristos, prea mărită Marie, roagă-te pentru sufletele noastre.

Slavă..., glasul al 2-lea.

Vânările sufletului şi patimile trupului le-ai tăiat cu sabia postului, greşelile cugetului cu izvorul sihăstriei le-ai înecat, şi cu curgerile lacrimilor tale ai adăpat toată pustia, şi ne-ai odrăslit nouă roduri de pocăinţă. Pentru aceasta prăznuim pomenirea ta cuvioasă Marie.

Şi acum..., a Născătoarei

Podobie: Când de pe lemn, mort Te-ai pogorât, cel din Arimateea pe Tine, viaţa tuturor, cu smirnă şi cu giulgiu Te-a înfăşurat, Hristoase şi cu dragoste s-a îndemnat a săruta, cu inima şi cu buzele, trupul Tău cel nestricat. Însă fiind cuprins de frică, se bucura strigând către Tine: Slavă smereniei Tale, iubitorule de oameni!

Când îmi aduc aminte de greşelile mele dintru adâncul sufletului suspin Fecioară şi îmi bat pieptul, strigând: Greşit-am şi cad la tine Stăpână, căutând să mă pocăiesc. Dar iarăşi nesimţitor fiind, mă îmboldesc de obişnuirea cea rea, vai mie! Izbăveşte-mă de aceasta degrab, şi spre mântuire mă povăţuieşte.

A Crucii, a Născătoarei

Cu întuneric s-a îmbrăcat odinioară soarele văzându-Te spânzurat pe lemn Mântuitorule, şi toate cele dedesubtul pământului s-au cutremurat. Morţii s-au sculat, pietrele s-au despicat, şi toate cele cereşti s-au înfricoşat; iar prea curata Fecioară stând lângă Crucea Ta, plângea lăudându-Te, Iubitorule de oameni.

Tropar, glasul al 8-lea: Întru tine maică cu osârdie s-a mântuit cel după chip; că luând crucea, ai urmat lui Hristos; şi lucrând, ai învăţat să nu se uite la trup, că este trecător; ci să poarte grijă de suflet, de lucrul cel nemuritor. Pentru aceasta şi cu îngerii împreună se bucură, cuvioasă Marie, duhul tău.

La Utrenie

Canoanele al Sfintei şi ale Triodului după rânduiala postului.

Canonul Sfintei

Cântarea 1-a, glasul al 2-lea:

Irmos: Întru adânc a aşternut de demult toată oastea lui Faraon puterea cea prea într-armată, iar întrupându-Se Cuvântul a pierdut păcatul cel prea rău, Domnul cel prea slăvit că cu slavă S-a proslăvit.

Aflând tu acum strălucirea frumuseţii cea plină de luciri, şi a razei celei dătătoare de lumină, luminează-mi sufletul meu cel întunecat de patimi rogu-mă, prin rugăciunile tale cele către Domnul, mărită Marie.

Omorându-ţi odinioară sufletul, prin sfătuirea cea rea a şarpelui, şi alunecându-te la fapte fără socoteală, şi pogorându-l întru adâncimea pierzării, ai ales cele mai bune, şi cele vremelnice le-ai defăimat.

Cu cugete necuvioase prin patimi mai înainte spurcându-ţi bunul neam al sufletului şi nerobirea, şi purtând îmbrăcămintea cea prea murdară a stricăciunii, ţi-a fost uitat de slava cea mai presus de minte, a Celui ce te-a zidit.

Slavă...

Hrănindu-ţi gândul cu neoprirea şi cu deşertăciunea dezmierdărilor, amăgind pe îndrăgitori, te-ai depărtat pe sineţi de împărtăşirea cea mai bună, punând împotriva ei semeţia a tot păcatul, vrednică de laudă.

Şi acum..., a Născătoarei

Fiindu-mi cugetul întinat de patimi, şi rănit de păcate, şi cumplit tulburându-se, ceea ce eşti plină de dar, care ai născut nestricăciunea cea înfiinţată, şi izvorâtoare de viaţă, curăţeşte-mă şi mă mântuieşte de păcate.

Cântarea a 3-a

Irmos: Pe piatra credinţei...

Cu dragostea cea prea îndumnezeită te-ai într-aripat, şi lepădându-te de mărirea cea trecătoare, te-ai apropiat la Stăpânul, strigând: Nu este sfânt ca Dumnezeul nostru, şi nu este drept afară de Tine, Doamne.

Apropiindu-te mai înainte către lemnul păcatului, şi învăţându-te minte aducătoare de moarte, ai alergat către Lemnul cel purtător de viaţă Hristos, strigând: Tu eşti Dumnezeul nostru, şi nu este drept afară de Tine, Doamne.

Slavă...

Dorit-ai de vărsarea Luminii celei negrăite, şi defăimând toate cele vremelnice, te-ai înălţat către privirea cea fără materie, strigând cu credinţă: Tu eşti Dumnezeul nostru, şi nu este drept afară de Tine, Doamne.

Şi acum..., a Născătoarei

Împreunatu-ne-am cu dumnezeieşti cetele îngerilor, prin naşterea ta de Dumnezeu Născătoare; că ai zămislit întru tine negrăit pe Ziditorul, şi ai întrupat pe Cel necuprins. Pentru aceasta toţi te cinstim pe tine, Născătoare de Dumnezeu.

Irmosul: Pe piatra credinţei întărindu-mă, lărgit-ai gura mea asupra vrăjmaşilor mei, că s-a veselit duhul meu a cânta: Nu este sfânt ca Dumnezeul nostru, şi nu este drept, afară de Tine, Doamne.

Sedealna, glasul al 8-lea:

Podobie: Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Toate săltările trupului înfrânându-ţi prin ostenelile cele sihăstreşti, ţi-ai arătat înţelepţia sufletului tău vitează; că poftind să vezi Crucea Domnului, te-ai răstignit singură pe tine lumii, prea mărită. Drept aceea şi spre râvna vieţii îngereşti cu dragoste te-ai îndemnat singură, prea fericită. Pentru aceasta noi credincioşii cinstind pomenirea ta, cerem iertare de greşeli, să se dăruiască lumii, prin rugăciunile tale, Marie.

Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei

În noroiul păcatelor am căzut, şi nu este întru mine chipul fiinţei, că m-am înecat în viforul păcatelor mele cumplit; ci tu ceea ce ai născut Cuvântul, pe Cel singur Iubitor de oameni, caută spre mine Fecioară, şi mă mântuieşte de tot păcatul, şi de patimi pierzătoare de suflet, şi de toată răutatea vrăjmaşului celui cumplit; ca să cânt veselindu-mă: Roagă-te Ziditorului şi Dumnezeu, iertare de greşeli să dăruiască, celor ce năzuiesc cu credinţă la acoperământul tău.

A Crucii, a Născătoarei

Pe Mielul şi Păstorul şi Mântuitorul, văzându-L Mieluşeaua pe Cruce spânzurând pe nedrept, tânguindu-se striga: Vai mie prea iubite Fiule! Ce este această prea mare şi înfricoşată şi străină taină pe care o văd; mă sfărâm la cele dinlăuntru, şi a suspina nu am virtute, şi nu pot a suferi ca să Te văd mort. Ci fie-Ţi milă Stăpâne de suspinurile cele de Maică, şi precum ai zis, umple-mă de bucurie, înviind din mormânt ca un Dumnezeu.

Cântarea a 4-a

Irmos: Te laud pe tine, că glas am auzit, Doamne, şi m-am spăimântat, că ai venit până la mine căutându-mă, pe mine cel rătăcit; pentru aceea proslăvesc multă bunătatea Ta, cea către mine, mult Milostive.

Mutatu-te-ai din patria ta mărită maică, plutind prin purtarea de grijă cea de sus către pământul Sionitenilor după dorirea ta, întru care prin mărturisire ai aflat dezlegare faptelor tale.

Împingându-te înapoi nevăzut mărită, şi nevăzând de aproape vederea cea mai bună, darea Luminii celei negrăite, punând cugetul îndreptător nearătării, ai cunoscut cele ascunse.

Întărindu-te cu darul cel mântuitor, şi văzând dumnezeiască şi purtătoare de lumină strălucire, ţi-ai apropiat ochii şi inima de cinstita Cruce, şi de acolo te-ai împărtăşit mântuirii.

Slavă...

Cu bucurie văzând chipul cel prea luminos al Fecioarei şi de Dumnezeu Născătoarei, cu lacrimi ai alergat către dânsa, punând înaintea ei toate tocmelile vieţii tale prea fericită.

Şi acum..., a Născătoarei

Cela ce a înfiinţat toate cu voirea, S-a unit cu omul după fiinţă prin negrăita voire, şi prin neasemănată purtare de grijă; şi ieşind din tine purtând trup, cu totul mă înnoieşte pe mine prin voinţă Preacurată.

Cântarea a 5-a

Irmos: Luminarea celor ce zac întru întuneric, mântuirea celor deznădăjduiţi, Hristoase Mântuitorul meu, către Tine mânec Împăratul păcii, luminează-mă cu strălucirea Ta că alt Dumnezeu afară de Tine nu ştiu.

Prin închipuire mutându-te din viaţă, sârguindu-te către calea cea dumnezeiască a nepătimirii, cu dragoste ai trecut apele cele vestite ale Iordanului, şi ai dobândit slavă negrăită, de Dumnezeu cugetătoare Marie.

Având suflet bărbătesc, ai năvălit către nevoinţe, pătimind prea tare, şi bărbăteşte suferind cea anevoie oprită lupta celor potrivnice, Marie ceea ce eşti podoaba înfrânării.

Cu gând întărit lepădând firea cea femeiască, şi spălându-ţi patimile prin înfrânare, petrecând în pustie ca într-o grădină dumnezeiască, te bucurai Maică, văzând frumuseţea Ziditorului tău.

Slavă...

Cel ce a înşelat pe Eva cu cuvinte în Rai, şi cu multe feluri de meşteşuguri o a izgonit, dintru acea veşnică desfătare, acum s-a surpat, şi s-a călcat de luptele tale cele prea vitejeşti, cuvioasă Marie.

Şi acum..., a Născătoarei

Răsărit al Soarelui slavei, şi căruţă purtătoare de lumină a Împăratului, pe tine te ştim Fecioară, întru care a şezut Fiul Celui Preaînalt, şi sicriu al bunătăţii, care ai adus în lume pe Hristos.

Cântarea a 6-a

Irmos: De adâncul greşelilor...

Cu toată mijlocirea te-ai îndulcit prea fericită de dragostea lui Hristos, şi întărindu-te cu dragostea Lui, ai lepădat năpădirea patimilor, cuvioasă Maică.

Luminându-te cu frumuseţea faptelor tale, ai risipit năvălirea întunericului, şi feţele vrăjmaşilor le-ai întunecat prin ostenelile sihăstriei.

Slavă...

Tare îţi întindeai ochiul tău, rugându-te celeia ce singură este curată, întărindu-te totdeauna către dânsa, prea lăudată.

Şi acum..., a Născătoarei

Arătatu-te-ai scaun al Împăratului mai presus de ceruri, Preacurată, încăpând trupeşte plinirea dumnezeieştii stăpânirii Lui.

Irmosul: Întru adâncul greşelilor fiind înconjurat, chem adâncul milostivirii Tale cel neurmat, din stricăciune, Dumnezeule, scoate-mă.

Condac, glasul al 3-lea:

Podobie: Fecioara astăzi, pe Cel mai presus de fiinţă naşte şi pământul peştera Celui Neapropiat aduce. Îngerii cu păstorii slavoslovesc şi magii cu Steaua

călătoresc. Că pentru noi s-a născut Prunc Tânăr, Dumnezeu, Cel mai înainte de veci.

Ceea ce erai mai înainte plină de tot felul de curvii, astăzi te-ai arătat mireasă lui Hristos prin pocăinţă urmând vieţii îngereşti, şi cu arma Crucii pierzi pe draci. Pentru aceasta te-ai arătat mireasă Împărăţiei Cerului, Marie prea mărită.

Icos: Pe tine mieluşeaua şi fiica lui Hristos astăzi cu cântări te lăudăm, Marie pururea mărită, care te-ai arătat creştere între egipteni, şi din toată rătăcirea lor ai scăpat, şi de acolo te-ai adus bună şi desăvârşită odraslă Bisericii, prin post şi prin rugăciuni, nevoindu-te mai presus de măsura firii omeneşti, prin care te-ai şi înălţat întru Hristos, prin viaţă şi prin faptă. Pentru aceasta te-ai arătat mireasă Împărăţiei cerului, Marie prea mărită.

Sinaxar

În ziua întâia, pomenirea prea cuvioasei maicii noastre Maria Egipteanca.

Stih: S-a înălţat duhul, trupul de demult părăsind,
Zosima trupul cel mort al Mariei ascunde-l în pământ.
În întâia zi a lui Aprilie,
A murit Maria lauda pustiei.

Aceasta a fost din Egipt, care mai înainte trăia cu neînfrânare şi cu neastâmpărare, şi chema sufletele multor oameni spre pierzare la desfătarea împreunării curveşti. Deci petrecând ea şaptesprezece ani întru necurăţie, că dintâi-aşi dată de mică a fost căzută în faptele cele rele, pe urmă s-a dat cu totul spre nevoinţe şi spre bunele fapte.

Şi atâta s-a înălţat prin nepătimire, cât trecea şi apa Iordanului pe deasupra, şi când sta pe pământ la rugăciune, se ridica, şi se înălţa în sus.

Iar pricina întoarcerii ei a fost aceasta: Când a fost pe vremea închinării cinstitei Cruci, mergând mulţi din multe locuri la Ierusalim, a mers şi ea împreună cu tineri desfrânaţi. Şi sosind acolo, şi fiind oprită nevăzut de la intrarea cinstitei Biserici, puse chezaş pe prea curata Fecioară Maica lui Dumnezeu, cum că de se va lăsa să intre înlăuntru, să-şi aleagă a trăi cu înţelepciune, şi a nu mai sluji în viaţa cea rea, şi în poftele şi în dezmierdările cele trupeşti.

Deci dobândindu-şi dorinţa după rugăciunea ei n-a minţit la făgăduinţa ce a făcut, ci trecând Iordanul, şi mergând în pustiu, s-a nevoit patruzeci şi şapte de ani, neavând pe nici un om, ca să o vadă, fără numai pe Dumnezeu. Prin

mijlocul căruia s-a depărtat de la firea omenească, şi a dobândit îngerească petrecere, şi mai presus de om pe pământ.

Tot în această zi, pomenirea prea cuviosului părintelui nostru şi mărturisitorului, Macarie egumenul Pelechitului.

Stih: Macarie fericit în viaţă fiind,
Fericit acum întru fericită viaţă este locuind.

Acest întru Sfinţi părintele nostru Macarie, în Constantinopol fiind născut, şi prunc sărman rămânând după părinţii săi, s-a crescut de un adevărat moş al său, de acesta fiind dat la învăţătura Sfintelor Scripturi şi având firească isteţime, şi multă osârdie arătând, în scurtă vreme petrecând toată Scriptura; a cunoscut nimicnicia, şi grabnica stricăciune a celor vremelniceşti, precum şi veşnicia celor cereşti.

Pentru care ieşind din cetate, s-a dus la mănăstirea numită Pelechiti, şi amestecându-se pe sine cu monahii de acolo, lepădând numele Hristofor, căci aşa se numea mai-nainte, Macarie de acum înainte s-a numit.

Deci acesta slujind mai întru toate trebuinţele Chinoviei şi săvârşind bunătăţile prin multa smerenie, s-a făcut începător, împreună şi făcător de minuni prea minunat. Căci patimi nevindecate Dumnezeu prin el a vindecat, şi ploaie din Cer, a pogorât pe pământ prin rugăciune, şi mare şi vestit făcându-se el în zilele acelea, multă mulţime năzuia către el. Unii adică durerile sufleteşti prin el curăţindu-le; iar alţii trupeşti vindecări dobândind; însă alţii sufleteşte împreună şi trupeşte de el întărindu-se, se întorceau pe la casele lor.

Deci auzind vestea aceasta, Tarasie prea sfântul patriarh al Constantinopolului, a trimis de l-a chemat pe el, ca să vindece pe Pavel Patriciul, ce avea boală primejdioasă, şi era deznădăjduit de vindecare. Deci sfântul l-a vindecat. După aceea şi soţia sa de asemenea boală pătimind, şi deznădăjduită fiind de doctori, iarăşi s-a vindecat de sfântul. Pe care şi binecuvântându-l patriarhul, l-a făcut slujitor Domnului, căci nu bolea cu boala neascultării precum cei mulţi.

Deci ducându-se la mănăstirea sa, smerenia ce o avea, mai mult înmulţită o a pus în lucrare.

Atuncea lucrătorul de sminteli diavolul, sădind în Bizanţ împărat tiran, da cinstitele icoane în foc şi în apă. Acesta era Leon Armeanul, care a trimis în surghiunie pe prea sfântul patriarh Nichifor, şi care muncea pe arhierei şi arhimandriţi cu izgoniri şi închisori, şi cu cumplite bătăi.

Atuncea şi minunatul acesta bărbat, unul fiind din pomeniţii mai sus Sfinţi părinţi, la feluri de munci a fost dat, şi în închisoare a petrecut până la sfârşitul spurcatului aceluia împărat.

Iar după acela împărăţind Mihail Travrul, şi acesta de aceeaşi spurcată credinţă fiind, scoţând pe sfântul de la închisoare, şi prin alţii mult măgulindu-l şi îngrozindu-l, nimic a isprăvit. Pentru care şi izgonindu-l la Ostrovul Afusie îl avea în pază. Iar sfântul suferindu-le pe toate vitejeşte, mulţumea lui Dumnezeu. Deci zăbovind în acea izgonire şi mult nevoindu-se, şi de minuni făcător acolo făcându-se, s-a mutat către Domnul.

Tot în această zi, pomenirea Sfinţilor mucenici Gherontie şi Vasilid, care prin sabie s-au săvârşit.

Stih: Gherontie prin sabie împreună cu Vasilid,
De răsplătirile împăratului a toate s-au împărtăşit.

Tot în această zi, Sfântul şi dreptul Ahaz.

Stih: Ahaz stând aproape de Dumnezeu,
A zis: Nu voi ispiti pe Dumnezeul meu.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi, Amin.

Cântarea a 7-a

Irmos: Chipul cel de aur în câmpul Deira cinstindu-se, cei trei tineri au defăimat porunca cea prea fără de Dumnezeu, şi fiind aruncaţi în mijlocul focului, răcorindu-se au cântat: Bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Vrăjmaşul cel ce se lăuda, şi peste măsură se semeţea, vrând să biruiască tot pământul, s-a biruit el de femeie, şi cel ce a omorât pe om şi l-a izgonit afară din desfătarea cea de viaţă, se vede omorât.

Cel ce prea mărit a hrănit odinioară pe norod în pustie, Acesta ţi s-a făcut ţie odihnă şi mângâiere, hrănindu-te şi adăpându-te cu putere negrăită, de Dumnezeu cugetătoare pe tine care strigai: Bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Tare îngrădindu-te cu Crucea, ai scuturat întreitele valuri ale patimilor, tăindu-le ca pe o mare, asemenea ca şi văzătorul de Dumnezeu; şi fără patimă trecând către pământul făgăduinţei, arătat ai primit moştenirea cea netrecătoare.

Slavă...

Vrăjmaşul celor bine credincioşi, prin nenumărate năvălirile lui nu a putut să biruiască răbdarea ta cea tare şi nemişcată. Pentru aceea te ridicai asupra pierzării lui, strigând: Bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Şi acum..., a Născătoarei

Dumnezeu cel necuprins s-a întrupat din tine Maică Fecioară cinstită, şi ca un Bun în pântecele tău a zidit de iznoavă pe om. Pentru aceea lăudându-te pe tine ca pe o mijlocitoare tainelor celor înfricoşate, zicem: Bine eşti cuvântată, ceea ce ai născut pe Dumnezeu cu trup.

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe Dumnezeu cel ce...

Cu razele bunătăţilor fiind luminată, în chip de lumină, vestirea isprăvilor tale a străbătut acum toată lumea. Pentru aceea cu credinţă prea mărim pomenirea ta, maică.

De bucurie negrăită s-a învrednicit de Dumnezeu cugetătorul Zosima, arătat pândindu-te pe tine în pustiu, şi strigând: Lăudaţi făpturile pe Domnul, şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Binecuvântăm pe Tatăl, şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Împărtăşindu-te de daruri şi învrednicindu-te de dumnezeiască răsplătire, ţi-ai adus aminte de plecarea lui Zosima de Dumnezeu purtătoare, şi cu dânsul împreună cântând, ziceai: Pe tine Te prea înălţăm Hristoase în veci.

Şi acum..., a Născătoarei

Ca să răpeşti pe om Dumnezeule de la ucigaşul de om, Te-ai arătat pe pământ, purtând trup cu adevărat, Mântuitorule, păzind curată, pe ceea ce Te-a născut. Pentru aceea Te lăudăm întru toţi vecii.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Pe Dumnezeu, care S-a pogorât în cuptorul cel cu foc la tinerii evreieşti, şi văpaia întru răcoreală o a prefăcut, ca pe Domnul lăudaţi-L lucrurile, şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Cu dragoste împărtăşindu-te tainelor, şi umplându-te de lumina cea strălucitoare, şi câştigând darul cel negrăit al Mirelui tău, te-ai învrednicit de dumnezeiască şi fericită mutare.

Cântarea a 9-a

Irmos: Ceea ce negrăit...

Cunoscându-ţi mutarea ta cea negrăită, ai umblat pe ape neudată, de Dumnezeu purtătoare, şi de pe pământ te-ai mutat, ajungând la frumuseţea cea neajunsă, şi la veselia Ziditorului tău prea cinstită.

Purtând făclie, şi fiind înfrumuseţată cu strălucirea bunătăţilor, priveşti la Scaunul Împăratului tuturor, şi te veseleşti de frumuseţea Lui cea dulce, dănţuind împreună cu drepţii, de Dumnezeu cuprinsă maică.

Slavă...

Primind multe daruri de la Dumnezeu pentru ostenelile şi trudele voastre, Marie, împreună cu de Dumnezeu cugetătorul Zosima, îmblânziţi-L şi acum nouă tuturor, ca să ne dea iertare de greşeli sufletelor noastre.

Şi acum..., a Născătoarei

Arătatu-te-ai mai înaltă decât toate făpturile, Doamnă şi Stăpână, ca una ce în pântecele tău ai purtat cu trup pe Stăpânul tuturor mai presus de cuvânt, şi L-ai hrănit cu lapte, precum se cuvine unei Maici. Pentru aceasta toţi pe tine te slăvim.

Irmosul: Ceea ce negrăit ai întrupat din coapsele tale cele fecioreşti pe Dumnezeu luminătorul, Cel ce a răsărit mai înainte decât soarele, şi a venit la noi în trup, binecuvântată eşti Preacurată; pentru aceea după vrednicie te slăvim.

Luminânda

Podobie: Lumina cea neschimbată...

Făcutu-te-ai nouă chip pocăinţei Marie, căci cu umilinţa ta cea călduroasă, ţi-ai dobândit biruinţe folositoare, câştigând pe Maria, Născătoarea de Dumnezeu, cu care împreună roagă-te pentru noi.

A Născătoarei

Lumina cea fără de ani strălucind din Tatăl mai-nainte de veci, acum pe urmă în ani S-a arătat din tine Fecioară, spre mântuirea lumii, către care nu înceta rugându-te pentru popoarele tale.

Stihoavna Triodului. Şi cealaltă slujbă a Utreniei după rânduiala postului şi Otpustul.

Canon de rugăciune către Sfânta cuvioasă Maria Egipteanca (1 aprilie)

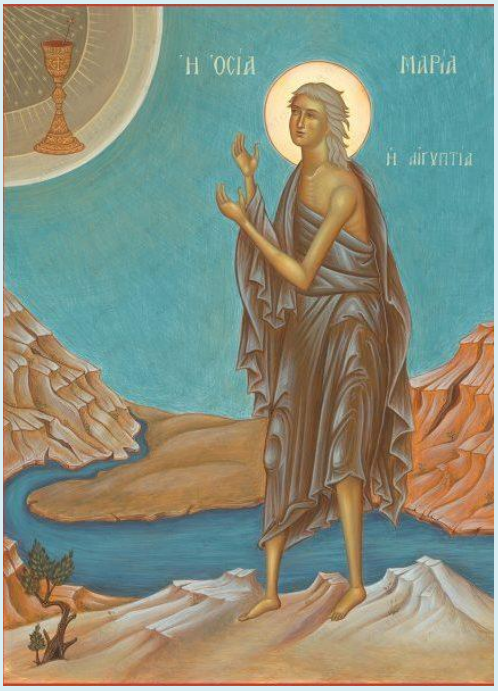

Troparul Sfintei cuvioase Maria Egipteanca, glasul al 8-lea: Întru tine, maică, cu osârdie s-a mântuit cel după chip; că, luând crucea, ai urmat lui Hristos; şi lucrând, ai învăţat să nu se uite la trup, căci este trecător; ci să poarte grijă de suflet, de lucrul cel nemuritor. Pentru aceasta şi cu îngerii împreună se bucură, prea cuvioasă maică Maria, duhul tău.

Cântarea 1, glasul al 2-lea

Irmos: Întru adânc a aşternut de demult toată oastea lui Faraon, puterea cea preaîntr-armată, iar Întrupându-Se Cuvântul a pierdut păcatul cel rău, Domnul Cel Preaslăvit, că Singur cu Slavă S-a prea slăvit.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Maria, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Aflând tu acum strălucirea Frumuseţii cea plină de luciri şi a razei celei dătătoare de lumină, luminează-mi, te rog, sufletul meu cel întunecat de patimi, prin rugăciunile tale cele către Domnul, mărită Marie.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Maria, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Omorându-ţi odinioară sufletul, prin sfătuirea cea rea a şarpelui şi alunecând la fapte fără socoteală şi pogorându-l întru adâncimea pierzării, ai ales cele mai bune şi cele vremelnice le-ai defăimat.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Maria, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu cugete necuvioase, prin patimi mai înainte spurcându-ţi bunul neam al sufletului şi nerobirea şi purtând îmbrăcămintea cea murdară a stricăciunii, ai uitat de Slava cea mai presus de minte, a Celui ce te-a zidit.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Hrănindu-ţi gândul cu neoprirea şi cu deşertăciunea dezmierdărilor, amăgind pe îndrăgitori, te-ai depărtat pe sineţi de împărtăşirea cea mai bună, punând împotriva ei semeţia a tot păcatul, vrednică de laudă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Fiindu-mi cugetul întinat de patimi şi rănit de păcate şi cumplit tulburându-se, curăţeşte-mă şi mă miluieşte de păcate, Ceea ce eşti plină de har, care ai născut Nestricăciunea cea înfiinţată şi izvorâtoare de viaţă.

Cântarea a 3-a

Irmos: Pe piatra credinţei...

Stih: ***Sfântă cuvioasă Maria, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu dragostea cea îndum-nezeită te-ai întraripat şi lepădându-te de mărirea cea trecătoare, te-ai apropiat de Stăpânul, strigând: nu este sfânt ca Dumnezeul nostru şi nu este drept afară de Tine, Doamne.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Maria, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Apropiindu-te mai înainte către lemnul păcatului şi învăţându-te cunoştinţa aducătoare de moarte, ai alergat către Lemnul cel purtător de viaţă, Hristos, strigând: Tu eşti Dumnezeul nostru şi nu este drept afară de Tine, Doamne.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Dorit-ai de vărsarea Luminii celei negrăite şi defăimând toate cele vremelnice, te-ai înălţat către privirea cea fără materie, strigând cu credinţă: Tu eşti Dumnezeul nostru şi nu este drept afară de Tine, Doamne.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Împreunatu-ne-am cu dumnezeieştile cete ale îngerilor, prin naşterea ta de Dumnezeu Născătoare, că ai zămislit întru tine în chip de negrăit pe Ziditorul şi ai Întrupat pe Cel Necuprins. Pentru aceasta toţi te cinstim pe tine, Născătoare de Dumnezeu.

Irmosul: Pe piatra credinţei întărindu-mă, lărgit-ai gura mea asupra vrăjmaşilor mei, că s-a veselit duhul meu a cânta: nu este sfânt ca Dumnezeul nostru şi nu este drept afară de Tine, Doamne.

Cântarea a 4-a

Irmos: Te laud pe Tine, că glas am auzit, Doamne şi m-am înspăimântat, că ai venit la mine căutându-mă, pe mine cel rătăcit. Pentru aceasta preaslăvesc multă bunătatea Ta, cea către mine, Mult Milostive.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Maria, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Mutatu-te-ai din patria ta, maică, plutind prin purtarea de grijă cea de sus către pământul sionitenilor după dorirea ta, întru care prin mărturisire ai aflat dezlegare faptelor tale.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Maria, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Împingându-te înapoi în chip nevăzut, mărită şi nevăzând de aproape vederea cea mai bună, darea Luminii celei negrăite, punând cugetul îndreptător neărătării, ai cunoscut cele ascunse.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Maria, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Întărindu-te cu harul cel mântuitor şi văzând dumnezeiască şi purtătoare de Lumină strălucire, ţi-ai apropiat ochii şi inima de prea cinstita Cruce şi de acolo te-ai împărtăşit de mântuire.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu bucurie văzând chipul cel prea luminos al Fecioarei şi de Dumnezeu Născătoarei, cu lacrimi ai alergat către dânsa, punând înaintea ei toate tocmelile vieţii tale, prea fericită.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Cel ce a înfiinţat toate cu voirea, s-a unit cu omul după fiinţă prin negrăita voire şi prin neasemănata purtare de grijă; şi ieşind din tine purtând Trup, cu totul mă înnoieşte pe mine prin voinţă, Preacurată.

Cântarea a 5-a

Irmos: Luminarea celor ce zac întru întuneric, mântuirea celor deznădăjduiţi, Hristoase Mântuitorul meu, către Tine alerg, Împăratul păcii, luminează-mă cu Strălucirea Ta, că alt dumnezeu afară de Tine nu ştiu.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Maria, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Prin închipuire mutându-te din viaţă, sârguindu-te către calea cea dumnezeiască a nepătimirii, cu dragoste ai trecut apele cele vestite ale Iordanului şi ai dobândit mărire negrăită, de Dumnezeu cugetătoare maică Marie.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Maria, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Având suflet bărbătesc, ai năvălit către nevoinţe, pătimind tare şi bărbăteşte ai îndurat lupta cea anevoie oprită a celor potrivnice, Marie, ceea ce eşti podoaba înfrânării.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Maria, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu gând întărit lepădând firea cea femeiască şi spălându-ţi patimile prin înfrânare, petrecând în pustiu ca într-o grădină dumnezeiască, te bucurai, maică, văzând frumuseţea Ziditorului tău.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cel ce a înşelat pe Eva cu cuvinte în Rai şi cu multe feluri de meşteşugiri a izgonit-o din acea veşnică desfătare, acum s-a surpat şi a fost călcat de luptele tale cele vitejeşti, cuvioasă maică Marie.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Răsărit al Soarelui Slavei şi car purtător de lumină al Împăratului, te ştim pe tine, Fecioară, întru care a şezut Fiul Celui Preaînalt şi sicriu al bunătăţii, care ai adus în lume pe Hristos.

Cântarea a 6-a

Irmos: De adâncul greşelilor...

Stih: ***Sfântă cuvioasă Maria, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe deplin te-ai îndulcit, prea fericită, de arătarea lui Hristos şi întărindu-te cu dragostea Lui, ai alungat năpădirea patimilor, prea cuvioasă maică.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Maria, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Luminându-te cu frumuseţea faptelor tale, ai risipit năvălirea întunericului şi feţele vrăjmaşilor le-ai întunecat prin ostenelile sihăstriei.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Tare îţi întindeai ochiul tău, rugându-te celei ce singură este Preacurată, sprijinindu-te totdeauna către dânsa, prea lăudată.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Arătatu-te-ai Scaun al Împăratului mai presus de ceruri, Preacurată, cuprinzând trupeşte plinirea dumnezeieştii Lui stăpâniri.

Irmosul: De adâncul greşelilor fiind înconjurat, chem adâncul milostivirii Tale cel neurmat: din stricăciune, Dumnezeule, scoate-mă.

Condac, glasul al 3-lea:

Podobie: Fecioara astăzi, pe Cel mai presus de fiinţă naşte şi pământul peştera Celui Neapropiat aduce. Îngerii cu păstorii slavoslovesc şi magii cu Steaua călătoresc. Că pentru noi s-a născut Prunc Tânăr, Dumnezeu, Cel mai înainte de veci.

Ceea ce erai mai înainte plină de tot felul de desfrânări astăzi te-ai arătat mireasă a lui Hristos, prin pocăinţă urmând vieţii îngereşti şi cu arma Crucii pierzi pe demoni. Pentru aceasta te-ai arătat mireasă Împărăţiei Cerului, prea cuvioasă maică Marie, prea cinstită.

Cântarea a 7-a

Irmos: Cei trei tineri au călcat porunca cea potrivnică lui Dumnezeu, de a se închina chipului de aur din câmpul Deira; şi aruncaţi în mijlocul focului, răcorindu-se au cântat: bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Maria, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Vrăjmaşul cel ce se lăuda şi peste măsură se semeţea, vrând să biruiască tot pământul, a fost biruit el de femeie şi cel ce a omorât pe om şi l-a izgonit afară din desfătarea cea de viaţă dătătoare se vede omorât.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Maria, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cel ce în chip minunat a hrănit odinioară pe popor în pustiu, Acesta ţi s-a făcut ţie odihnă şi mângâiere, hrănindu-te şi adăpându-te cu Putere de negrăit, de Dumnezeu cugetătoare, ţie care strigai: bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Maria, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Tare îngrădindu-te cu Crucea, ai scuturat furtunile patimilor, tăindu-le aşa cum a tăiat marea văzătorul de Dumnezeu; şi fără patimă trecând către pământul făgăduinţei, ai primit moştenirea cea netrecătoare.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Vrăjmaşul celor binecredincioşi, prin nenumăratele lui năvăliri nu a putut să biruiască răbdarea ta cea tare şi nemişcată. Pentru aceea te ridicai asupra piericiunii lui, strigând: bine eşti cuvântat, Dumnezeu părinţilor noştri.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Dumnezeu Cel Necuprins S-a Întrupat din tine, Maică Fecioară prea cinstită şi ca un Bun în pântecele tău a zidit din nou pe om. Pentru aceea lăudându-te pe tine ca pe o mijlocitoare a Tainelor celor înfricoşătoare, strigăm: bine eşti cuvântată, ceea ce ai născut pe Dumnezeu cu Trup.

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe Dumnezeu, Cel ce S-a pogorât...

Stih: ***Sfântă cuvioasă Maria, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu razele virtuţilor fiind luminată, vestirea isprăvilor tale a străbătut acum în chip de lumină toată lumea. Pentru aceea cu credinţă mărim pomenirea ta, prea cuvioasă maică.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Maria, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

De bucurie negrăită s-a învred-nicit de Dumnezeu cugetătorul Zosima, pân-dindu-te pe tine în pustiu, şi strigând: lăudaţi făpturile pe Domnul şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Împărtăşindu-te de daruri şi învrednicindu-te de dumnezeiască răsplătire, ţi-ai adus aminte de plecarea lui Zosima, de Dumnezeu purtătoare şi cu dânsul împreună cântând, ziceai: pe Tine Te prea înălţăm Hristoase în veci.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Ca să răpeşti pe om, Dumnezeule, de la ucigaşul de om, Te-ai arătat pe pământ, purtând Trup cu adevărat, Mântuitorule, păzind curată pe Ceea ce Te-a născut. Pentru aceea Te lăudăm întru toţi vecii.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Pe Dumnezeu, Cel ce S-a pogorât în cuptorul cel cu foc la tinerii evreieşti şi văpaia întru răcoreală a prefăcut-o, ca pe Domnul lucrurile lăudaţi-L şi prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Ceea ce în chip de negrăit...

Stih: ***Sfântă cuvioasă Maria, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu dragoste împărtăşindu-te Tainelor cu dorinţa şi umplându-te de Lumina cea strălucitoare şi câştigând harul cel de negrăit al Mirelui tău, te-ai învrednicit de dumnezeiască şi fericită mutare.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Maria, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cunoscând Taina mutării tale, ai umblat pe ape neudată, de Dumnezeu purtă-toare şi de pe pământ te-ai mutat, ajungând la frumuseţea cea neajunsă şi la veselia Ziditorului tău, prea cinstită.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Maria, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Purtând făclie şi fiind înfrumuseţată cu strălucirea virtuţilor, priveşti la Scaunul Împăratului tuturor şi te veseleşti de frumuseţea Lui cea dulce, dănţuind împreună cu drepţii, de Dumnezeu insuflată maică.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Primind multe daruri de la Dumnezeu pentru ostenelile şi trudele voastre, Marie, împreună cu de Dumnezeu cugetătorul Zosima, înduplecaţi-L şi acum pentru noi toţi, ca să dea iertare de greşeli sufletelor noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Arătatu-te-ai mai înaltă decât toate făpturile, Fecioară şi Stăpână, ca una ce în pântecele tău ai purtat cu Trup pe Stăpânul tuturor mai presus de cuvânt şi l-ai hrănit cu lapte, precum se cuvine unei maici. Pentru aceasta toţi pe tine te mă-rim.

Irmosul: Ceea ce în chip de negrăit ai întrupat din coapsele tale cele fecioreşti pe Dumnezeu Luminătorul, Cel ce a Răsărit mai înainte decât soarele şi a venit la noi în Trup, binecuvântată eşti Preacurată; pentru aceea după vrednicie te mărim.

Sedealna, glasul al 8-lea.

Podobie: Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Toate săltările trupului înfrânându-ţi prin ostenelile cele sihăstreşti, ai arătat înţelepţirea sufletului tău, vitează; că poftind să vezi Crucea Domnului, te-ai răstignit singură pe tine lumii, cea vrednică de a fi cântată. Drept aceea şi spre râvna vieţii îngereşti cu dragoste te-ai îndemnat singură, prea fericită. Pentru aceasta noi credincioşii, cinstind pomenirea ta, cerem să se dăruiască lumii iertare de greşeli, prin rugăciunile tale, prea cuvioasă maică Marie.

Sedealna Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 8-lea.

Podobie: Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte

lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

În noroiul păcatelor am căzut şi nu este întru mine chipul fiinţei, că m-am înecat cumplit în viforul păcatelor mele; ci tu, ceea ce ai născut pe Cuvântul, Cel Singur Iubitor de oameni, caută spre mine, Fecioară şi mă miluieşte de tot păcatul şi de patimile cele pierzătoare de suflet şi de toată răutatea vrăjmaşului celui cumplit; ca să cânt veselindu-mă: roagă-te lui Dumnezeu şi Ziditorului să dăruiască iertare de greşeli celor ce năzuiesc cu credinţă la sfânt acoperământul tău.

Sedealna Sfintei Cruci şi a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 8-lea.

Podobie: Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.
Pe Mielul şi Păstorul şi Mântuitorul, văzându-L Mieluşeaua pe Cruce spânzurat pe nedrept, tânguindu-se, striga: vai mie, Preaiubite Fiule! Ce este această mare, înfricoşătoare şi străină Taină pe care o văd? Mă sfărâm la cele dinlăuntru şi a suspina nu am putere şi nu pot suferi ca să Te văd mort. Ci, fie-Ţi milă, Stăpâne, de suspinurile cele de maică şi precum ai zis, umple-mă de bucurie, Înviind din mormânt ca un Dumnezeu.

Canonul cuvioasei maicii noastre Maria Egipteanca

Troparul Sfintei cuvioase Maria Egipteanca, glasul al 8-lea: Întru tine maică, cu osârdie s-a mântuit cel după chip că luând crucea ai urmat lui Hristos şi lucrând ai învăţat să nu se uite la trup, că este trecător ci să poarte grijă de suflet, de lucrul cel nemuritor. Pentru aceasta şi cu îngerii împreună se bucură, cuvioasă maică Marie, duhul tău.

Cântarea 1

Stih: ***Cuvioasă maică Marie roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!***

Ca ceea ce stai înaintea lui Hristos, Lumina cea neapropiată, lumină trimite mie cuvioasă, ca să prăznuiesc cu dragoste a ta dătătoare de lumină şi sfântă pomenire! Mântuieşte-mă dintru ale vieţii toate ispitele.

Stih: ***Cuvioasă maică Marie roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!***

Necuprinsul şi mai'naintele de veci, Domnul,Cela ce după întrupare printre egipteni a locuit,Cela ce pe toate ştie mai-nainte de a fi ele, din Egipt adusu-te-a stea cu totul luminoasă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh

Neştiind dumnezeieştile porunci, întinat-ai a lui Dumnezeu asemănarea, dar prin a Sa purtare de grijă, iarăşi o ai curăţit, întru tot cinstită cuvioasă, îndumnezeindu-te, prin ale tale sfinte făptuiri!

Şi acum şi pururea şi-n vecii vecilor. A Născătoarei de Dumnezeu.

O, cea multă a Ta milostivire, Dumnezeul meu, şi bunătatea Ta cea nespusă! Că prin mijlocirile Maicii Tale, pe păcătoasa de mai înainte, curată şi nepătată precum îngerii ai făcut.

Cântarea 3

Stih: ***Cuvioasă maică Marie roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!***

Prin ale tale necuvioase fapte, către ale pierzării porţi te-ai apropiat, dar Cela ce mai înainte a sfărâmat porţile iadului cu puterea dumnezeirii Sale, deschis-a ţie ale pocăinţei porţile, preacinstită, Însuşi a vieţii Poartă fiind.

Stih: ***Cuvioasă maică Marie roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!***

Schimbat-ai femeia ce unealtă păcatului se făcuse, prin arma Sfintei tale Cruci, îndelung răbdătorule şi îndurate Doamne; că prin închinarea Crucii, doborât-a toate armele şi vicleniile demonilor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh

Cela ce toate a făcut să fie, şi Şi-a vărsat sângele răscumpărare tuturor, curăţatu-te-a prin apa lacrimilor tale, când erai bolnavă de cumplita stricăciune a păcatului.

Şi acum şi pururea şi-n vecii vecilor. A Născătoarei de Dumnezeu.

De negrăit ceea ce întru tine s-a petrecut, Fecioară este căci în chip dumnezeiesc, Cuvântul Tatălui întru tine s-a sălăşluit, dăruind numai cu cuvântul Său, iertare de greşale tuturor celor ce păcătuiesc.

Sedealna:

Potolitu-ţi-ai prin lucrarea nevoinţei toate ale cărnii protivnice porniri, vădind a sufletului tău bărbăţia.

Căci Crucea Domnului poftind a vedea, cinstită maică, răstignitu-te-ai lumii prin sfinţenie şi cu osârdie ai căutat îngerescul chip al vieţuirii a urma.

Pentru aceasta, cu credinţă cinstim pomenirea ta, fericită Marie, rugându-ne ca deplin iertare de păcate să dobândim prin ale tale mijlociri.

Cântarea 4

Stih: ***Cuvioasă maică Marie roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!***

Făcătorule al firii omeneşti, izvorule al milei şi comoară a îndurării, milostivitu-te-ai de cea care la Tine a năzuit răpindu-o de la fiara cea pierzătoare, ca Cela ce eşti Iubitorul omenirii.

Stih: ***Cuvioasă maică Marie roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!***

Crucea sârguindu-te a vedea, Marie, luminată ai fost de lumina ei, cu dumnezeiască rânduiala Domnului celui Răstignit, însuţi pe tine lumii răstignindu-te, ca o vrednică de minuni.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh

Ceea ce oarecând prin pofta cea rea pe mulţi întru netrebnicie a purtat, precum soarele strălucind acum întru sfinţenia sa, călăuzitoare către ceruri,celor greşiţi s-a arătat.

Şi acum şi pururea şi-n vecii vecilor. A Născătoarei de Dumnezeu.

Cer înţelegător al Împăratului tuturor, întrecut-ai întru înţelegere şi puterile cereşti, că peste ale firii legile, Preacurată, zămislit-ai pe Dătătorul de Lege şi Făcătorul tuturor.

Cântarea 5

Stih: ***Cuvioasă maică Marie roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!***

Precum în tainica vedere pe Sinai, Moise privit-a al lui Dumnezeu spatele, de slavă strălucind şi nedesluşit arătând neînţeleasă taina ce-a văzut, aşa Maria a căzut dinaintea preacuratei icoane a Maicii lui Dumnezeu: acela în vasul de aur mană primind, iar aceasta viaţă îngerească luând.

Stih: ***Cuvioasă maică Marie roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!***

Tânjind, precum psalmistul, măreţia Bisericii Tale a vedea şi al slavei Tale duhovnicesc lăcaş, ceea ce a întinat Biserica Ta a strigat: O, Hristoase, cu

duhovniceştile rugăciuni ale Fecioarei, ce Ţie s-a făcut Biserică, lăcaş mă fă al Duhului celui Atoatefăcător.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh

Ceea ce pe mulţi bărbaţi robi făcând, prin momeala undiţei cărnii şi plăcerea ochilor, mâncare diavolului pe ei aducând prin cea scurtă a plăcerii dulceaţă; pe sine acum, în adevăr, roabă se face şi prin dumnezeiescul har al Sfintei Cruci prea dulce înainte-punere lui Hristos aduce-se.

Şi acum şi pururea şi-n vecii vecilor. A Născătoarei de Dumnezeu.

A prorocilor ceată, cu de Dumnezeu însuflate şi tainice cuvinte în celei dintru tine taine învăţaţi fiind, neprihănită Maică a lui Dumnezeu, în multe chipuri, de tine mai înainte au grăit! Iar acum, cea dintru Egipt Maria, la prea curata icoană a năstrapei ce mană a primit, căzând, chezăşuire către Dumnezeu, pentru cei păcătoşi se face.

Cântarea 6

Stih: ***Cuvioasă maică Marie roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!***

Oştile îngereşti se bucură, întru tine văzând întocmai cu a lor viaţă, şi strigă, Sfântă Marie, slavă aducând Domnului!

Stih: ***Cuvioasă maică Marie roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!***

Înfricoşează-se adunările demonilor de tăria răbdării tale! Că femeie fiind, goală şi singură, în chip minunat ai ruşinat pe ei.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh

Strălucit-ai, prea lăudată Marie, precum soarele, şi ai luminat pustia cu strălucirea ta. Străluceşte şi peste mine, ca mărit să fiu cu lumina ta.

Şi acum şi pururea şi-n vecii vecilor. A Născătoarei de Dumnezeu.

Luminaţi fiind îngerii cu slava Celui născut al tău, Fecioară, au strigat: Pace nouă tuturor şi pe pământ, oamenilor bunăvoire.

Condac, glasul al 3-lea: Ceea ce mai înainte de tot felul de întinări erai plină, arătatu-te-ai lui Hristos aleasă, prin pocăinţa vieţii îngereşti urmând, şi cu a

Crucii armă pe demoni călcând. Pentru aceasta, Împărăţiei Cerurilor mireasă te-ai arătat, Marie prea lăudată.

Icos: Pe tine, mieluşeaua şi fiica lui Hristos, astăzi cu cântări lăudăm, Marie pururea vrednică de cântare. Cea care între egipteni te-ai arătat crescând şi dintru a lor toată rătăcirea ai scăpat, adusu-te-ai Bisericii aleasă şi cinstită odraslă. Prin post şi rugăciune, nevoindu-te mai presus de a firii omeneşti măsură prin viaţă şi prin fapte, de Hristos înălţată fiind, mireasă Împărăţiei Cerurilor te-ai arătat, cuvioasă Marie, mult lăudată.

Sinaxarul cuvioasei maicii noastre Maria Egipteanca din Mineiul pe luna aprilie

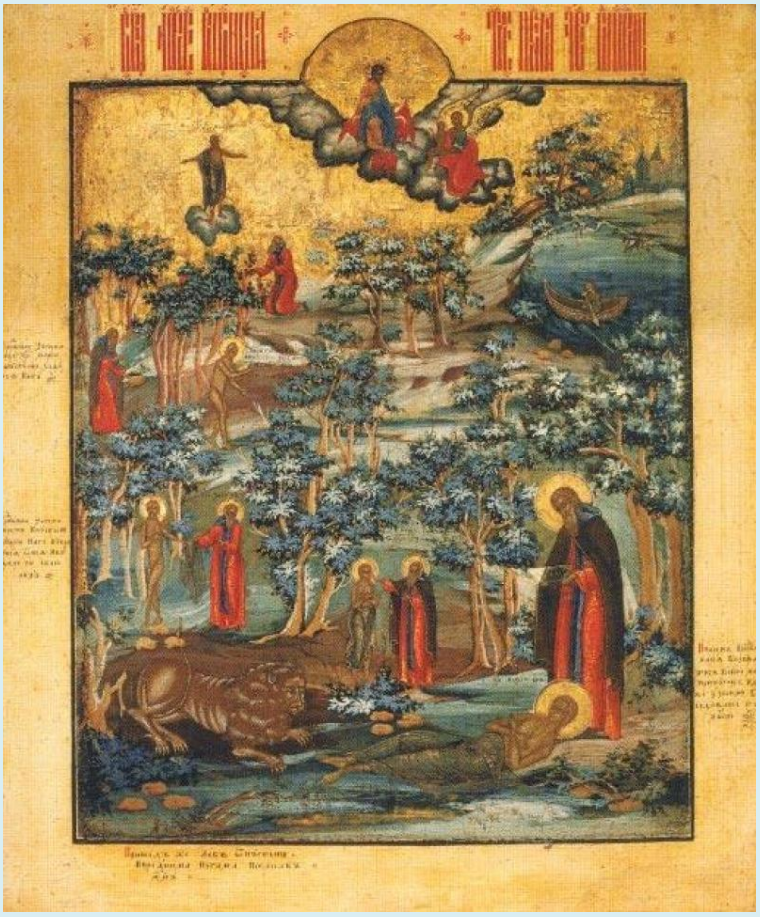

În această lună (aprilie), în ziua întâi, pomenirea prea cuvioasei maicii noastre Maria Egipteanca.

Această prea cuvioasă maică a fost din Egipt şi mai înainte trăia cu neînfrânare şi cu neastâmpăr, chemând sufletele multor oameni spre pierzare la desfătarea împreunării desfrânate. Petrecând ea şaptesprezece ani întru necurăţie, ca dintâiaşi dată de mică a fost căzută în faptele cele rele, pe urmă s-a dat cu totul spre nevoinţe şi virtute. Şi atâta s-a înălţat prin nepătimire, cât trecea şi apa

Iordanului pe deasupra şi când stătea pe pământ la rugăciune, era ridicată şi înălţată în sus.

Iar pricina întoarcerii ei a fost aceasta: când a fost pe vremea închinării cinstitei Cruci, mergând mulţi din multe locuri la Ierusalim, a mers şi ea împreună cu tineri desfrânaţi. Sosind acolo şi fiind oprită în chip nevăzut de la intrarea cinstitei biserici, a pus chezaş pe prea curata Fecioară Maica lui Dumnezeu că de va fi lăsată să intre înăuntru, va trăi cu înţelepciune şi nu va mai sluji vieţii celei rele şi nici poftelor şi dezmierdărilor trupeşti. Dobândindu-şi dorinţa după rugăciunea ei, n-a minţit la făgăduinţa ce a făcut, ci trecând Iordanul şi mergând în pustiu, s-a nevoit patruzeci şi şapte de ani, neavând pe nici un om ca să o vadă, fără numai pe Dumnezeu, cu ajutorul Căruia s-a depărtat de la firea omenească şi a dobândit îngerească petrecere, cea mai presus de om, pe pământ.

Iar Sfântul Zosima, care a împărtăşit-o şi îngropat-o pe Sfânta Maria Egipteanca este prăznuit pe 4 aprilie.

Cântarea 7

Stih: ***Cuvioasă maică Marie roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!***

Înţeleptul Zosima, mai marele între părinţi, prin pustie rătăcind, învrednicitu-s-a pe sfânta a vedea şi a strigat: Binecuvântat eşti, Dumnezeule, cel al părinţilor noştri!

Stih: ***Cuvioasă maică Marie roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!***

Pentru ce, părinte, venit-ai a vedea o înstrăinată femeie de toată cea lucrătoarea virtute? strigat-a către bătrânul, cuvioasa şi a cântat: Binecuvântat eşti, Dumnezeule, cel al părinţilor noştri!

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh

Omorându-ţi, întru tot fericită, ale patimilor tale săltările, la limanul nepătimirii ajungând acum, strigi: Binecuvântat eşti, Dumnezeule, Cel al părinţilor noştri!

Şi acum şi pururea şi-n vecii vecilor. A Născătoarei de Dumnezeu.

Zămislit-ai în chip negrăit, Preacurată şi ai rămas fecioară, iară lumii mântuirea ai născut, pe Hristos, Dumnezeul nostru. Pentru aceasta, toţi credincioşii cu cântări pe tine mărim.

Cântarea 8

Stih: ***Cuvioasă maică Marie roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!***

Cela ce cerci ale inimii adâncurile şi ale noastre cunoşti mai înainte de a fi, pe ceea ce a alergat la Tine, Mântuitorule, o ai scăpat din cea silnică viaţă; pe cea care, cu netăcut glas strigă iubirii Tale: Preoţi binecuvântaţi-L, noroade prea înălţaţi pe Dânsul întru toţi vecii!

Stih: ***Cuvioasă maică Marie roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!***

O, cât e de cinstită schimbarea mutării tale spre cele mai bune! O, a ta dumnezeiască dragoste, care urât-ai ale cărnii plăcerile! O, fierbinte credinţă! Fericimu-te prea lăudată Marie şi te prea înălţăm întru toţi vecii!

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh

Aflat-ai durerilor răsplata şi ostenelilor tale schimb, cinstită Marie, prin care înfrânt-ai pre cel ucigaş vrăjmaş; iar acum, dimpreună cu îngerii strigi, fără tăcere cântare, lăudând şi prea înălţând pe Hristos întru toţi vecii!

Şi acum şi pururea şi-n vecii vecilor. A Născătoarei de Dumnezeu.

Cu totul m-a făcut din nou, întru iubirea Sa de oameni, ca un Stăpân al tuturor veacurilor, în pântecele tău, Preacurată, nestricând osebirile amânduror firile! Pentru aceasta pe tine, ca pe o pricinuitoare a mântuirii noastre, cu cântări te lăudăm întru toţi vecii!

Cântarea 9

Stih: ***Cuvioasă maică Marie roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!***

Întărită cu a lui Hristos tărie, maică, cu lesnire ai răbdat chinuirile pustiei, căci cu şuvoaiele de Dumnezeu dăruitelor lacrimile tale, gândurile cele întinate ce-ţi veneau ai stins, ceea ce eşti a pustnicilor culme şi sfinţilor slavă!

Stih: ***Cuvioasă maică Marie roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!***

Cu prealuminoase raze, strălucit-a peste tine prea curata Fecioară, ceea ce singură Maica lui Hristos-Lumină este, pe tine făcându-te vrăjmaşilor înfricoşătoare, cinstită Marie şi tuturor arătându-te a fi a pustnicilor podoabă şi cuvioşilor întărire!

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh

Toate cele pământeşti înţelepţeşte părăsind, arătatu-te-ai cinstită sălăşluire a Duhului; deci roagă pe Unul izbăvitorul nostru Hristos, de cele lumeşti răutăţi să scape pe cei ce cu dumnezeiască credinţă săvârşesc sfântă pomenirea ta.

Şi acum şi pururea şi-n vecii vecilor. A Născătoarei de Dumnezeu.

De cele fireşti legi, curată Fecioară, scăpând, născut-ai mai presus de fire, Prunc tânăr pe pământ, pe Cela ce este Dătător de Lege şi Cel vechi de zile. Pentru aceasta, cerule cel înţelegător al Făcătorului tuturor, cu credinţă şi cu dragoste pe tine te fericim!

Sursa:
https://www.crestinortodox.ro/slujbe-randuieli/canonul-cuvioasei-maicii-noastre-maria-egipteanca-72903.html

http://www.nistea.com/maria-egipteanca-canon.htm

Acatistul Sfintei cuvioase Maria Egipteanca

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat. Şi a înviat a treia zi după Scripturi .

Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede, Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Condacul 1

Îngerului luminii şi luceafărului pustiei cele de laudă să-i aducem, noi, care ne minunăm de nevoinţele ei cele mai presus de fire. Iar tu, ca ceea ce ai biruit pe Veliar cu puterea Crucii şi cununa slavei ai dobândit-o de la Dumnezeu, roagă-te Stăpânului Hristos, ca să ne ierte de păcate, nouă, celor ce-ţi cântăm: ***Bucură-te, prea cuvioasă maică Maria, mult folositoare!***

Icosul 1

Înger pământesc ai fost, prea cuvioasă maică, iar acum eşti om ceresc, bucurându-te negrăit de Lumina dumnezeirii, în care pururea te veseleşti, iar noi, cei ce ne minunăm de frumuseţea harului tău, te lăudăm aşa:
Bucură-te, a lui Hristos pentru vecie mireasă;
Bucură-te, maică prea înţelepţită;
Bucură-te, a Egiptului rază luminoasă;
Bucură-te, fiică a Maicii Domnului prea iubită;
Bucură-te, că în nevoinţele tale ai fost mângâiată;
Bucură-te, că Împărăţia Cerească ai câştigat;
Bucură-te, că puterea Sfintei Cruci te-a ajutat;
Bucură-te, că în ceata prea cuvioşilor părinţi de cerească lumină străluceşti;
Bucură-te, că împreună cu Sfintele mironosiţe şi cu toate cuvioasele femei te veseleşti;
Bucură-te, învăţătoarea înfrânării;
Bucură-te, cununa Bisericii;
Bucură-te, a pustnicilor îmbărbătare;
Bucură-te, prea cuvioasă maică Maria, mult folositoare!

Condacul al 2-lea

Lucrurile lui Dumnezeu tăinuite în plăcuţii săi a le descoperi spre folosul sufletesc bine este, cugeta Sfântul Sofronie, auzind de la cuviosul Zosima prea luminatele tale fapte, prea cuvioasă maică Maria Egipteanca, iar noi, neputincioşii, mult minunându-ne de cele mai presus de fire ale tale aspre nevoinţe, întru mare umilinţă îi strigăm lui Dumnezeu, Cel ce minunat se proslăveşte întru sfinţii Săi: ***Aliluia!***

Icosul al 2-lea

În veşnica fericire din ceruri voind Dumnezeu a te aşeza, din Egipt la pustnicească viaţă te-a chemat şi ascultând tu chemarea Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, ai petrecut patruzeci şi şapte de ani în cea mai adâncă pustie a Iordanului, întru multe şi mari nevoinţe, ţi-ai închinat viaţa lui Hristos, Mirele tău, pentru care noi, smeriţii, împreună cu Puterile Cereşti te lăudăm aşa:

Bucură-te, că de desfrânare te-ai lepădat;
Bucură-te, că părăsind Egiptul, la Ierusalim ai alergat;
Bucură-te, că prea curatei Fecioare rugându-te, cu lacrimi fierbinţi în biserică cu multă usurinţă ai intrat;
Bucură-te, că cinstitei şi de viaţă făcătoarei Cruci te-ai închinat;
Bucură-te, că atunci ochii sufletului tău s-au luminat;
Bucură-te, că Maica Domnului din icoană ţi-a vorbit;
Bucură-te, că ea trecerea Iordanului ţi-a poruncit;
Bucură-te, maică Maria, prea lăudată;
Bucură-te, că în pustie de Duh Sfânt ai fost luminată;
Bucură-te, stea de lumină purtătoare;
Bucură-te, a celor ce te cinstesc, apărătoare;
Bucură-te, duh de rugăciune cu dulce alinare;
Bucură-te, prea cuvioasă maică Maria, mult folositoare!

Condacul al 3-lea

Trupul ţi-a fost robit de patimi timp de şaptesprezece ani, dar prin aspră petrecere, prin lacrimi de pocăinţă şi rugăciune neancetată către Preasfânta Fecioară, al ei ajutor ai primit şi întru smerenia inimii îi cânţi lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 3-lea

Părăsind păcatul, în pustia Iordanului ai alergat, unde numai cu două pâini şi jumătate te-ai hrănit timp de şaptesprezece ani, ducând cele mai grele lupte cu foamea, cu setea, cu bântuielile necuratelor gânduri şi cu duhul desfrânării care te mistuia, dar după aceste încercări, cu totul te-ai uşurat şi te-ai hrănit treizeci de ani cu rădăcini şi cu ierburi, petrecând ca un înger în trup, pentru care noi te fericim cu umilinţă, cântând aşa:

Bucură-te, cuvioasă maică cerească;
Bucură-te, fiică a Egiptului, de Maica Domnului aleasă;
Bucură-te, că de păcat cu totul te-ai lepădat;
Bucură-te, că uscându-ţi trupul cu foamea şi cu setea, de urâtele patimi ai scăpat;
Bucură-te, că Sfintei Fecioare te-ai rugat;
Bucură-te, că al ei grabnic ajutor ai căpătat;
Bucură-te, că prin viaţa ta curată pustia s-a sfinţit;
Bucură-te, că mult ostenindu-te cununa slavei ai primit;
Bucură-te, povăţuitoare prea înţeleaptă;

Bucură-te, locuitoarea pustiei cea minunată;
Bucură-te, de lacrimi duhovniceşti izvorâtoare;
Bucură-te, a duhurilor rele înfricoşătoare;
Bucură-te, prea cuvioasă maică Maria, mult folositoare!

Condacul al 4-lea

Prin viaţă pustnicească ţi-ai luminat cugetul şi firea de relele porniri ţi-ai curăţit. ***Ajută-ne, prea cuvioasă Maică, să ne ridicăm şi noi din păcat, prin post şi prin rugăciuni, să ne sfinţim firea, ca împreună cu tine, să-i cântăm lui Dumnezeu: Aliluia!***

Icosul al 4-lea

Tu eşti nădejdea şi întărirea celor deznădăjduiţi, prea cuvioasă maică Maria, că văzând noi alegerea ta, de la păcătoasa vieţuire, la înalta duhovnicească trăire, nădăjduim în a sufletului mântuire şi cântăm lăudându-te aşa:
Bucură-te, a noastră mângâiere;
Bucură-te, duhovnicească alinare;
Bucură-te, că ai biruit pe omul cel vechi cu înfrânarea;
Bucură-te, cetate neînvinsă;
Bucură-te, uşă către Rai deschisă;
Bucură-te, că de Duhul Sfânt ai fost luminată;
Bucură-te, casă sufletească pe stâncă ridicată;
Bucură-te, că ai biruit puterea vrăjmaşului;
Bucură-te, bună mireasmă a pustiului;
Bucură-te, că ai răbdat frigul nopţii şi arsiţa soarelui;
Bucură-te, a noastră povăţuitoare;
Bucură-te, a celor ce se roagă ţie, de patimi izbăvitoare;
Bucură-te, prea cuvioasă maică Maria, mult folositoare!

Condacul al 5-lea

Cuviosul Zosima, pustia Iordanului străbătând, în aspră postire şi neîncetate rugăciuni petrecând, aflându-te pe tine, prea cuvioasă maică Maria, înger în trup, îmbrăcată cu dumnezeiască lumină, s-a sârguit a striga cu lacrimi către Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 5-lea

Când te-ai rugat prea cuvioasă maică, erai înălţată de la pământ şi cu faţa prea luminată, iar cuviosul Zosima, căzând la pământ, a cerut ca de tine să fie binecuvântat şi cu frică ţi-a strigat:
Bucură-te, înger pământesc;
Bucură-te, om ceresc;
Bucură-te, mireasma raiului dumnezeiesc;
Bucură-te, minune prea slăvită;

Bucură-te, prea cuvioasă Maria, de Dumnezeu iubită;
Bucură-te, a mea umilinţă;
Bucură-te, strig către tine cu credinţă;
Bucură-te, de cuviosul Zosima mult cinstită;
Bucură-te, maică duhovnicească;
Bucură-te, că pe toţi îi înveţi să se mântuiască;
Bucură-te, a vrăjmaşilor îngrozire;
Bucură-te, stea luminoasă între popoare;
Bucură-te, prea cuvioasă maică Maria, mult folositoare!

Condacul al 6-lea

Ispitele sufletului şi patimile trupului le-ai tăiat cu sabia postului, păcatele gândului cu tăcerea sihăstriei le-ai înecat şi cu curgerile lacrimilor tale ai adăpat toată pustia şi ne-ai odrăslit nouă roadele pocăinţei. Pentru aceasta cinstim pomenirea ta şi Îi cântăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 6-lea

Minunată cu adevărat a fost viaţa ta, prea cuvioasă maică, iar noi, ştiind a ta sfântă vieţuire, ne întărim şi te lăudăm, zicând:
Bucură-te, pildă aleasă de vieţuire duhovnicească;
Bucură-te, a noastră învăţătură pentru trăire creştinească;
Bucură-te, a Egiptului floare aleasă;
Bucură-te, că din pustie roditoare ai fost culeasă;
Bucură-te, a sihaştrilor lumină;
Bucură-te, a celor nevoitori odihnă;
Bucură-te, nădejdea creştinilor;
Bucură-te, lauda monahilor;
Bucură-te, mângâierea sufletului meu;
Bucură-te, a mea mijlocitoare către Dumnezeu;
Bucură-te, a călugărilor îmbărbătare;
Bucură-te, a păcătoşilor pildă de urmare;
Bucură-te, prea cuvioasă maică Maria, mult folositoare!

Condacul al 7-lea

Chip al pocăinţei te-ai arătat, prea cuvioasă maică Maria, că din roabă a diavolilor prin păcat, înger al Luminii te-ai arătat şi pe cei mai nevoitori pustnici i-ai întrecut, iar acum cu cetele cuvioşilor îi cânţi lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 7-lea

Din lume nemaiştiind nimic de patruzeci şi şapte de ani, prea cuvioasă maică şi nici chip omenesc sau fiare sălbatice în acest timp nemaivăzând, pe cuviosul Zosima l-ai întrebat: Cum vieţuiesc creştinii astăzi? Cum este păzită Biserica? Şi te-ai bucurat cu duhul auzind că sunt în pace, cu rugăciunile sfinţilor pustnici

şi cu ale celor ce prin mănăstiri se nevoiesc. De a ta trăire numai în Dumnezeu, deşi pe pământ erai şi în trup omenesc vieţuiai, bucurându-ne, noi, nevrednicii, cu umilinţă te lăudăm:
Bucură-te, de Duhul Sfânt purtătoare;
Bucură-te, smirnă bine mirositoare;
Bucură-te, că de lume cu totul te-ai despărţit;
Bucură-te, că liniştea pustiei mult ai iubit;
Bucură-te, că patruzeci şi şapte de ani te-ai nevoit în pustie;
Bucură-te, a Duhului Sfânt odraslă vie;
Bucură-te, că la ocrotirea Maicii Domnului ai alergat;
Bucură-te, că în relele ispite, ea te-a ajutat;
Bucură-te, că în seara Cinei Domnului, de Sfânta Împărtăşanie te-ai învrednicit;
Bucură-te, că locul de îngropare leul ţi l-a pregătit;
Bucură-te, a Bisericii ocrotitoare;
Bucură-te, a celor ce aleargă la tine mângâietoare;
Bucură-te, prea cuvioasă maică Maria, mult folositoare!

Condacul al 8-lea

Neputincios este cuvântul, iar mintea nu poate să priceapă dumnezeiasca lucrare ce s-a făcut cu tine, prea cuvioasă maică Maria, că din prăpastia păcatelor ai ieşit îndată şi din izvorul vieţii ai fost adăpată, cântând cu bucurie în Duhul Sfânt: ***Aliluia!***

Icosul al 8-lea

Minunată cu adevărat este taina întoarcerii tale din căile pierzării la viaţa sfântă şi curată, prin nevoinţe mai presus de fire, Dumnezeu, cu marea Sa milostivire, în cerească Lumină te-a îmbrăcat, pentru care noi, cu lacrimi, întru smerenia inimii, te lăudăm zicând:
Bucură-te, nădejdea mântuirii păcătoşilor;
Bucură-te, nesfârşită bucurie a creştinilor;
Bucură-te, a fecioarelor trezire;
Bucură-te, a noastră către Dumnezeu fierbinte rugătoare;
Bucură-te, a părinţilor cucernici bucurie;
Bucură-te, a tinerilor înţelepciune;
Bucură-te, a văduvelor cinstire;
Bucură-te, a celor primejduiţi izbăvire;
Bucură-te, ocrotitoarea celor ce trăiesc în feciorie;
Bucură-te, cerească nepătimire;
Bucură-te, a celor ispitiţi răbdare;
Bucură-te, a noastră, către Domnul, fierbinte rugătoare;
Bucură-te, prea cuvioasă maică Maria, mult folositoare!

Condacul al 9-lea

Tu îmi dai dar luminător de Sus, prea cuvioasă maică, din osârdia ta cea dumnezeiască, ca să scap de întunericul patimilor şi să laud din inimă faptele tale cele prea frumoase, cântând Domnului întru bucurie: ***Aliluia!***

Icosul al 9-lea

Cu osârdie şi cu dragoste ai alergat către Hristos, urmând calea de întoarcere a păcătosului, în pustiile cele neumblate mult nevoindu-te şi poruncile dumnezeieşti împlinindu-le, pentru care noi cu smerenie şi cu lacrimi te lăudăm:
Bucură-te, a nevoitorilor prea minunată cunună;
Bucură-te, ceea ce dăruieşti sfaturi de taină;
Bucură-te, odrăslie duhovnicească a pustiei;
Bucură-te, focul dumnezeiesc al râvnei;
Bucură-te, tainică lucrare a mântuirii;
Bucură-te, că îndemni la pocăinţă;
Bucură-te, alungarea deşertăciunii lumeşti;
Bucură-te, făclie nestinsă a pustiei;
Bucură-te, izgonitoarea patimilor omeneşti;
Bucură-te, a sufletelor creştine luminare;
Bucură-te, fulgerul care arzi duhurile satanei;
Bucură-te, cetate nejefuită a credinţei;
Bucură-te, prea cuvioasă maică Maria, mult folositoare!

Condacul al 10-lea

Cine va putea tâlcui bucuria îngerilor pentru întoarcerea ta, că ai avut trupul scufundat în desfrânare şi cugetul robit de înşelare, dar mai pe urmă, prin pocăinţă şi lacrimi arzătoare, te-ai făcut a lui Hristos mireasă şi a Duhului Sfânt sălăşluire prea aleasă, iar noi, avându-te pe tine mijlocitoare, slăvim pe Dumnezeu şi cu umilinţă îi cântăm: ***Aliluia!***

Icosul al 10-lea

Fiică a Luminii celei neapropiate, pe tine Lumina lumii luminându-se, la Sine te-a chemat şi darul Duhului Sfânt ai aflat, maică prea cuvioasă, pentru care noi, fericindu-te, te lăudăm zicând:
Bucură-te, că Sfintele Scripturi de îngeri ai fost învăţată;
Bucură-te, că de cuviosul Zosima ai fost lăudată;
Bucură-te, că de îngeri ai fost întâmpinată;
Bucură-te, înţelepciune dumnezeiască;
Bucură-te, a noastră lumină sufletească;
Bucură-te, al rugăciunii izvor;
Bucură-te, al duhovniceştii nevoinţe spor;
Bucură-te, a pustiei lumină;
Bucură-te, a virtuţilor monahiceşti grădină;
Bucură-te, minte luminată de Duhul Sfânt;

Bucură-te, că la rugăciune te-ai înălţat de pe pământ;
Bucură-te, a monahilor călăuzitoare;
Bucură-te, prea cuvioasă maică Maria, mult folositoare!

Condacul al 11-lea

Toate cetele îngereşti şi adunările omeneşti le-ai bucurat cu viaţa ta cea luminată, că tu firea covârşind şi ca cei fără de trup vieţuind, înger al pustiei şi lumină omenirii te-ai arătat, cântând lui Dumnezeu neîncetat: ***Aliluia!***

Icosul al 11-lea

Prea cuvioasă maică, ceea ce împreună cu îngerii şi cu sfinţii în Ceruri petreci, roagă pe Milostivul Dumnezeu, ca să ne izbăvească de necazurile ce ne împresoară, ca plini de recunoştinţă să-ţi cântăm:
Bucură-te, a noastră mângâiere;
Bucură-te, a celor ce sufleteşte pătimesc, dulce alinare;
Bucură-te, că vieţuieşti cu puterile îngereşti;
Bucură-te, că împreună cu Sfintele femei te veseleşti;
Bucură-te, a cuvioşilor cunună prea slăvită;
Bucură-te, prea cuvioasă Maria, lauda Egiptului;
Bucură-te, că făcându-ţi semnul Sfintei Cruci, ai păşit peste apele Iordanului;
Bucură-te, viaţă tăinuită în pustie;
Bucură-te, că prin aceasta, ai dobândit cerească Împărăţie;
Bucură-te, că pentru noi te rogi cu multă ardoare;
Bucură-te, a păcătoşilor ridicare;
Bucură-te, a demonilor izgonitoare;
Bucură-te, prea cuvioasă maică Maria, mult folositoare!

Condacul al 12-lea

Rugăciune cu osârdie aducând şi acum, prea cuvioasă maică Maria, către prea curata Născătoare de Dumnezeu, deschide şi nouă dumnezeieştile îndurări, pentru a cânta, întru bucuria inimii, prea milostivului Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 12-lea

Lăudând nevoinţele tale, îl slăvim pe Dumnezeu, cel ce te-a învrednicit să fii mijlocitoare pentru noi, care-ţi cântăm:
Bucură-te, înţelepciune duhovnicească;
Bucură-te, ambrozie dumnezeiască;
Bucură-te, flacără serafimică;
Bucură-te, rugăciune într-aripată;
Bucură-te, smerenie adâncă;
Bucură-te, înger cu fire omenească;
Bucură-te, al nostru dar ceresc;
Bucură-te, credinţă desăvârşită prin faptă;

Bucură-te, maică de Dumnezeu fericită;
Bucură-te, cuvioasă Maria, de Maica Domnului mult iubită;
Bucură-te, a noastră mijlocitoare;
Bucură-te, a inimilor mângâietoare;
Bucură-te, prea cuvioasă maică Maria, mult folositoare!

Condacul al 13-lea (de trei ori)
O, prea cuvioasă maică Maria Egipteanca, ceea ce în Lumina dumnezeirii străluceşti, roagă-L pe Milostivul Dumnezeu să ne dea iertare de păcate, ca în cereasca Împărăţie, împreună cu sfinţii şi îngerii de-a pururi să-I cântăm: ***Aliluia, Aliluia, Aliluia!***

Apoi iarăşi se zice:

Icosul 1
Înger pământesc ai fost, prea cuvioasă maică, iar acum eşti om ceresc, bucurându-te negrăit de Lumina dumnezeirii, în care pururea te veseleşti, iar noi, cei ce ne minunăm de frumuseţea harului tău, te lăudăm aşa:
Bucură-te, a lui Hristos pentru vecie mireasă;
Bucură-te, maică prea înţelepţită;
Bucură-te, a Egiptului rază luminoasă;
Bucură-te, fiică a Maicii Domnului prea iubită;
Bucură-te, că în nevoinţele tale ai fost mângâiată;
Bucură-te, că Împărăţia Cerească ai câştigat;
Bucură-te, că puterea Sfintei Cruci te-a ajutat;
Bucură-te, că în ceata prea cuvioşilor părinţi de cerească lumină străluceşti;
Bucură-te, că împreună cu Sfintele mironosiţe şi cu toate cuvioasele femei te veseleşti;
Bucură-te, învăţătoarea înfrânării;
Bucură-te, cununa Bisericii;
Bucură-te, a pustnicilor îmbărbătare;
Bucură-te, prea cuvioasă maică Maria, mult folositoare!

Condacul 1
Îngerului luminii şi luceafărului pustiei cele de laudă să-i aducem, noi, care ne minunăm de nevoinţele ei cele mai presus de fire. Iar tu, ca ceea ce ai biruit pe Veliar cu puterea Crucii şi cununa slavei ai dobândit-o de la Dumnezeu, roagă-te Stăpânului Hristos, ca să ne ierte de păcate, nouă, celor ce-ţi cântăm: ***Bucură-te, prea cuvioasă maică Maria, mult folositoare!***

Paraclisul cuvioasei Maria Egipteanca

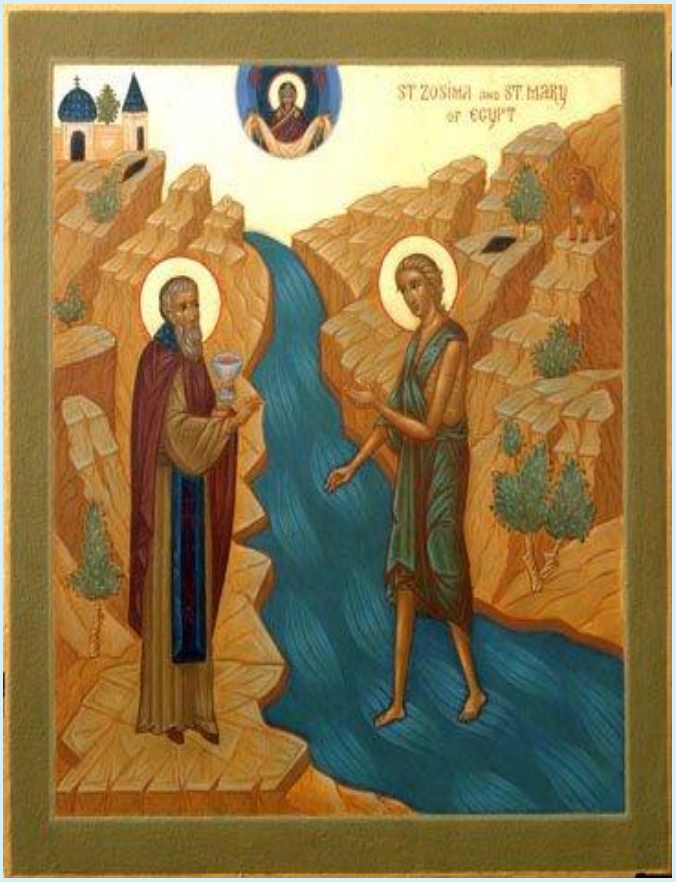

(1 aprilie /a 5-a Duminică din Postul Paştelui)

[Preotul: face obişnuitul început, zicând: Binecuvântat este Dumnezeul nostru.]

Citeţul: Amin. Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!

Rugăciunile începătoare:

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Doamne, miluieşte ! (de 12 ori)

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Veniţi să ne închinăm, şi să cădem la Împăratul nostru Dumnezeu.
Veniţi să ne închinăm, şi să cădem la Hristos Împăratul nostru Dumnezeu.
Veniţi să ne închinăm, şi să cădem la însuşi Hristos Împăratul şi Dumnezeul nostru.

Apoi:

Psalmul 142:

Doamne, auzi rugăciunea mea, ascultă cererea mea, întru credincioşia Ta, auzi-mă, întru dreptatea Ta. Să nu intri la judecată cu robul Tău, că nimeni din cei vii nu-i drept înaintea Ta. Vrăjmaşul prigoneşte sufletul meu şi viaţa mea o calcă în picioare; făcutu-m-a să locuiesc în întuneric ca morţii cei din veacuri. Mâhnit e duhul în mine şi inima mea încremenită înlăuntrul meu. Adusu-mi-am aminte de zilele cele de demult; cugetat-am la toate lucrurile Tale, la faptele mâinilor Tale m-am gândit. Întins-am către Tine mâinile mele, sufletul meu ca un pământ însetoşat. Degrab auzi-mă, Doamne, că a slăbit duhul meu. Nu-ţi întoarce faţa Ta de la mine, ca să nu mă asemăn celor ce se coboară în mormânt. Fă să aud dimineaţa mila Ta, că la Tine îmi este nădejdea. Arată-mi calea pe care voi merge, că la Tine am ridicat sufletul

meu. Scapă-mă de vrăjmaşii mei, că la Tine alerg, Doamne. Învaţă-mă să fac voia Ta, că Tu eşti Dumnezeul meu. Duhul Tău cel bun să mă povăţuiască la pământul dreptăţii. Pentru numele Tău, Doamne, dăruieşte-mi viaţă. Întru dreptatea Ta scoate din necaz sufletul meu. Fă bunătate de stârpeşte pe vrăjmaşii mei şi pierde pe toţi cei ce necăjesc sufletul meu, că eu sunt robul Tău.

Dumnezeu este Domnul şi S-a arătat nouă. Bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului. (de 3 ori), *apoi:*

Troparul: Întru tine maică, cu osârdie s-a mântuit cel după chip că luând crucea ai urmat lui Hristos şi lucrând ai învăţat să nu se uite la trup, că este trecător ci să poarte grijă de suflet, de lucrul cel nemuritor. Pentru aceasta şi cu îngerii împreună se bucură, cuvioasă maică Marie, duhul tău.

Slavă... Şi acum... asemenea:

Nu vom tăcea niciodată, Născătoare de Dumnezeu, a vesti puterile tale noi nevre-dnicii; că de nu ai fi stătut tu înainte rugându-te, cine ne-ar fi izbăvit pe noi dintru atâtea primejdii? Sau cine ne-ar fi păzit până acum slobozi? Nu ne vom depărta de la tine, Stăpână, că tu mântuieşti pe robii tăi pururea din toate nevoile.

Psalmul 50

1. Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta
2. Şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea.
3. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte.
4. Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea.
5. Ţie unuia am greşit şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu.
6. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea.
7. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie.
8. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi; spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi.
9. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite.
10. Întoarce faţa Ta de la păcatele mele şi toate fărădelegile mele şterge-le.
11. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele.
12. Nu mă lepăda de la faţa Ta şi Duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine.
13. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale şi cu duh stăpânitor mă întăreşte.

14. Învăţa-voi pe cei fărădelege căile Tale şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce.
15. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta.
16. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta.
17. Că de ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi.
18. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi.
19. Fă bine, Doamne, întru bună voirea Ta, Sionului şi să se zidească zidurile Ierusalimului.
20. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Canonul cuvioasei Maria Egipteanca

Cântarea I

Irmos: Pe Faraon, cel ce se purta în car, l-a cufundat toiagul lui Moise, cel ce a făcut minuni oarecând, în chipul Crucii lovind şi despărţind marea şi pe Israel fugăritul şi mergătorul pedestru la izbăvit; pe cel ce cântă cântare lui Dumnezeu.

Stih: ***Sfântă cuvioasă maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Din adâncul patimilor te-a tras mâna nevăzută a Proniei şi în pustie sălăşluindu-te, viaţă îngerească ai vieţuit, cântând cu îngerii cântarea întreit sfântă, care fă să se audă şi în urechile inimilor noastre, ca să ne izbăvim de tulburarea patimilor.

Stih: ***Sfântă cuvioasă maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca într-o temniţă prinzându-te vrăjmaşul întru patima desfrânării se bucura că te va duce în temniţele iadului, dar slobozindu-te de amândouă prin pocăinţă, a rămas tulburat urzitorul pierzării oamenilor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Pildă prea înfricoşătoare de pocăinţă ai rămas în cartea amintirii oamenilor, pentru aceasta şi pe mine, cel ce am întrecut şi duhurile răutăţii întru fărădelegi, mă scoate la limanul dumnezeieştii umilinţe, cuvioasă Marie.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Scoate-mă din adâncul păcatelor, Ceea ce ai născut pe Adâncul milostivirii şi mă izbăveşte de toate cursele vrăjmaşilor, care caută neîncetat să mă tragă în adâncul deznădăjduirii.

Cântarea a III-a

Irmos: Tu eşti tăria mea, Doamne, Tu şi puterea mea, Tu, Dumnezeul meu, Tu bucuria mea, Cel ce n-ai lăsat sânurile părinteşti şi a noastră sărăcie ai cercetat-o. Pentru aceasta, cu profetul Avacum, strig către Tine: Slavă puterii Tale, Iubitorule de oameni.

Stih: ***Sfântă cuvioasă maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Crucea lui Hristos ţi-a fost ca o scară pe care ai urcat din adâncul păcatelor către înălţimea răstignirii patimilor împreună cu Hristos, Cel ce a venit să cheme pe toţi la înălţimea pocăinţei.

Stih: ***Sfântă cuvioasă maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cetele îngerilor s-au minunat de viaţa ta cea nematerialnică, fericită, căci veşmântul patimilor lepădând, te-ai încins cu desăvârşita curăţie stând întru rugăciuni neîncetate înaintea Izvorului curăţirii tuturor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Înăbuşit-ai toată pofta cea trupească cu puterea lui Hristos şi cu roua rugăciunii ai stins văpaia gândurilor rele, luminându-te cu darul lui Dumnezeu, cu care străluceşte şi sufletele noastre întinate în păcate grozave.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Nu se pricepe toată mintea a aduce laudă vrednică de frumuseţea Ta, căci ai între-cut toate cetele îngereşti cu strălucirea virtuţilor, iar acum eşti nouă izvor de luminare.

Stihiri:

Pe cărările ascultării de poruncile Domnului ai ales să mergi, luând în spate Crucea lui Hristos, cu care nimicind toate urzelile păcatului, te-ai înălţat întru lumina nepătimirii şi te rogi acum pentru noi, cei cufundaţi în multe păcate grele.

Maica Vieţii, corabia mântuirii tuturor, du-mă către limanurile cele line ale pocăinţei, mai înainte de apusul vieţii, ca să nu fiu eu dat mâncare celui viclean în adâncurile cele mai de jos.

Sedealna:

Podobie: Ceea ce eşti rugătoare caldă şi zid nebiruit, izvor de milă şi lumii scăpare, cu deadinsul strigăm către tine Născătoare de Dumnezeu, Stăpână: Vino degrab şi ne izbăveşte pe noi din nevoi, ceea ce eşti singură grabnic folositoare.

Carte a pocăinţei ai fost arătată lumii, căci munţii păcatelor i-ai nimicit şi te-ai suit pe Taborul înţelepciunii întru îmbrăţişarea neîncetată a rugăciunii către Hristos.

Cântarea a IV-a

Irmos: Nepăzind poruncile Tale Stăpâne, cu mintea mea intrând în patimile desfătărilor, am fost golit de har şi pentru răni zac gol; ci mă rog Ţie, Mântuitorule, mântuieşte-mă!

Stih: ***Sfântă cuvioasă maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Lepădând toată povara poftelor trupeşti, ca un înger te-ai făcut, înălţând jertfe de rugăciuni pentru toată lumea şi bineînmiresmând pustia cu mireasma cuvintelor dumnezeieşti dăruite prin Duhul.

Stih: ***Sfântă cuvioasă maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Învrednicitu-te-ai a te închina cinstitei cruci a lui Hristos prin rugăciunile Celei fără de prihană şi ai alergat în pustie, ca să mergi pe urmele Înaintemergătorului, bine plinind testamentul pocăinţei.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Deschide-mi porţile pocăinţei cu cheia rugăciunii cuvioasei Maria, ca să nu rămân eu afară în întunericul necazurilor, neavând om ca să ridice sarcina neputinţelor mele.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Maica Cuvântului, scoate-mă din robia patimii, ca una ce eşti vas ales a toată înţelepciunea şi sfinţeşti inimile robilor Tăi ca râuri de gânduri dumnezeieşti.

Cântarea a V-a

Irmos: Căutând cu ochiul Tău cel neadormit, milostiveşte-Te spre mine, cel cuprins de dormitarea trândăviei, şi care slujesc somnului desfătărilor în patul patimilor; Cel ce ţi-ai plecat capul pe Cruce şi Te-ai trezit de bunăvoie, mic-şorând Hristoase, noaptea păcatului, Cel ce eşti lumina dreptăţii.

Stih: ***Sfântă cuvioasă maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Foamea şi setea şi năvălirea poftelor de multe feluri ai îndurat, hrănindu-te cu dorirea Cuvântului, iar acum hrăneşte şi sufletele noastre cu dorirea curăţiei şi a toată virtutea mântuitoare.

Stih: ***Sfântă cuvioasă maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pustia ai luminat cu rugăciunile tale necontenite şi nevoinţa îngerilor bine să-vârşind, te-ai aflat pe muntele doririlor dumnezeieşti, iar acum întinde-ne mâna ta cuvioasă, ca să ne scoţi din adâncul înşelăciunii.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Toată cugetarea cea păcătoasă lepădând, te-ai făcut privelişte îngerilor, iar noi, lăudând faptele tale minunate, luăm mare milă prin rugăciunile tale necontenite către Izvorul vieţii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

De multe păcate fiind biruit, sunt aproape de căderea în prăpastia deznădăjduirii, dar scoate-mă Preacurată, de la vrăjmaşii mei, ca să nu ajung eu mâncare celui viclean în adâncurile cele mai dedesubt.

Cântarea a VI-a

Irmos: Rugăciunea mea voi înălţa către Domnul şi Lui voi spune mâhnirile mele; că sufletul meu s-a umplut de răutăţi şi viaţa mea s-a apropiat de iad. Dar ca Iona mă rog: Dumnezeule, din stricăciune scoate-mă.

Stih: ***Sfântă cuvioasă maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cuviosul Zosima te-a aflat pe tine fericită, ca pe o mireasă prea înfrumuseţată de virtuţi a lui Hristos, şi s-a minunat de faptele tale, vestind tuturor înălţimea pocăinţei care ridică pe om din adâncul greşelilor.

Stih: ***Sfântă cuvioasă maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Întru rugăciune erai înălţată de la pământ, căci scara nevoinţelor ai suit-o până la treptele cele mai înalte, iar acum întinde mână de ajutor şi nouă, celor ce pururea cădem şi de pe prima treaptă a rugăciunii.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Pe valurile apei ai mers cu puterea lui Hristos, iar acum cuvioasă maică, poartă-ne pe noi deasupra valurilor ispitelor, ca să nu fim înghiţiţi de adâncul răutăţilor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Egiptul te poartă ca pe un crin binecuvântat al pocăinţei, iar noi, umplându-ne de mireasma rugăciunilor tale, rugăm pe Hristos să ne dăruiască îndreptare vieţii şi mare milă.

Stihiri:

De patruzeci şi şapte de ani nemaiştiind nimic din cele din lume, ai întrebat pe cuviosul Zosima despre vieţuirea creştinilor şi dând slavă lui Dumnezeu pentru pacea Bisericii, te-ai rugat pentru întărirea acesteia, pentru care te roagă şi acum.

Preacurată, care, prin cuvânt, negrăit ai născut pe Cuvântul în zilele cele mai de apoi, roagă-te Lui, ca una ce ai îndrăznire de Maică.

Condacul: De toate felurile de întinări fiind mai înainte plină, astăzi te-ai arătat mireasă lui Hristos prin pocăinţă, urmând vieţii îngereşti, şi cu arma Crucii pierzi pe draci. Pentru aceasta te-ai arătat mireasă Împărăţiei Cerurilor, Marie prea mărită.

Prochimenul: Cinstită este înaintea Domnului, moartea cuviosului Său.

Stih: Fericit bărbatul cel ce se teme de Domnul...

Evanghelia după Matei

Ev. Matei 11, 27-30:
Zis-a Domnul ucenicilor Săi:
27. Toate Mi-au fost date de către Tatăl Meu şi nimeni nu cunoaşte pe Fiul, decât numai Tatăl, nici pe Tatăl nu-L cunoaşte nimeni, decât numai Fiul şi cel căruia va voi Fiul să-i descopere.

28. Veniţi la Mine toţi cei osteniţi şi împovăraţi şi Eu vă voi odihni pe voi.
29. Luaţi jugul Meu asupra voastră şi învăţaţi-vă de la Mine, că sunt blând şi smerit cu inima şi veţi găsi odihnă sufletelor voastre.
30. Căci jugul Meu e bun şi povara Mea este uşoară.

Stih: ***Miluieşte-mă Dumnezeule după mare mila ta şi după mulţimea îndurărilor Tale curăţeşte fărădelegea mea.***

Slavă...

Pentru rugăciunile cuviosului Tău, Milostive, curăţeşte mulţimea greşelilor noastre.

Şi acum…

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Milostive, curăţeşte mulţimea greşalelor noastre.

Podobie: Toată nădejdea mea spre tine o pun, Maica lui Dumnezeu, păzeşte-mă sub acoperământul tău.

Stih: ***Miluieşte-ne Dumnezeule după marea mila Ta, şi după mulţimea îndurărilor Tale, curăţeşte fărădelegile noastre.***

Bucurie s-a făcut în cer pentru întoarcerea ta la pocăinţă, căci din roabă celui viclean te-ai făcut înger luminat al pustiei, iar acum cu glasul pocăinţei veseleşti pustia inimilor, chemând pe toţi la vieţuirea cea curată.

[Mântuieşte, Dumnezeule, poporul Tău şi binecuvântează moştenirea Ta, cercetează lumea Ta cu milă şi cu îndurări, înalţă fruntea creştinilor ortodocşi şi trimite peste noi milele Tale cele bogate; pentru rugăciunile prea curatei Stăpânei noastre Născătoarei de Dumnezeu şi pururea Fecioarei Maria; cu puterea cinstitei şi de viaţă făcătoarei Cruci; cu ocrotirile cinstitelor, cereştilor netrupeşti Puteri; pentru rugăciunile cinstitului, măritului prooroc, Înaintemergătorului şi Botezătorului Ioan; ale Sfinţilor, măriţilor şi intru tot lăudaţilor apostoli; ale tuturor sfinţilor sfinţiţilor ierarhi; ale sfinţilor, măriţilor şi bunilor biruitori mucenici; ale prea cuvioşilor şi de Dumnezeu purtătorilor Părinţilor noştri, ale Sfinţilor (N), a căror pomenire o săvârşim, ale cuvioasei Maria Egipteanca, ale sfinţilor şi drepţilor dumnezeieşti Părinţi Ioachim şi Ana şi pentru ale tuturor sfinţilor; rugămu-ne, Multmilostive Doamne, auzi-ne pe noi păcătoşii, care ne rugăm Ţie, şi ne miluieşte pe noi.
Doamne, miluieşte (de 12 ori).]

Cântarea a VII-a

Irmos: Chipului celui de aur neînchinându-se tinerii lui Avraam, s-au lămurit ca aurul în topitoare; că, în cuptorul cel de foc, ca într-o cămară luminată, dănţuiau, cântând: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri!

Stih: ***Sfântă cuvioasă maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Veşmântul întinat al sufletului l-ai lepădat prin osteneli mai presus de fire şi în haina Luminii te-ai îmbrăcat, luminând întunericul pustiei şi risipind întunericul cel greu al patimilor celor ce ţi se roagă ţie.

Stih: ***Sfântă cuvioasă maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pustia a înflorit, căci ai adăpat-o din destul cu apa rugăciunilor tale, iar acum adapă şi pustia inimilor noastre, ca să odrăslească florile gândurilor dumnezeieşti, alungând mirosul cel greu al patimilor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Nu înceta a aduce tămâia rugăciunilor tale pentru toată lumea, ca să se dăruiască pace Bisericii şi risipirea sfaturilor celor viclene, toţi împreună aducând slavă Celui mai presus de lume.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Nu mă depărta pe mine de la faţa Ta, Preacurată, căci sunt neputincios şi gârbovit de multe păcate, ci cu toiagul rugăciunii tale mă sprijineşte, ca să biruiesc cursele ispitelor.

Cântarea a VIII-a

Irmos: Văzându-Te soarele întins pe Cruce, şi-a strâns razele şi tot pământul s-a clătinat cu cutremur, Împărate al tuturor, văzându-Te de voie pătimind, Cel ce eşti din fire nepătimitor. Pentru aceasta, Te rog Hristoase: Tămăduieşte ca un doctor patimile sufletului meu!

Stih: ***Sfântă cuvioasă maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe ramurile minţii tale au înflorit gândurile cele dumnezeieşti, care au bine înmiresmat pustia şi pe îngerii împreună petrecători cu tine, împreună cu care roagă-te să mă izbăvesc eu din robia patimii.

Stih: ***Sfântă cuvioasă maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu sabia postului ai tăiat toate gândurile cele trupeşti şi te-ai izbăvit de ispitele potrivnicului, pe care cu săgeata rugăciunilor tale îl alungă de la noi, ca bine să te lăudăm, fericită maică.

Binecuvântăm pe Tatăl, şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Cu secerea gândului smerit ai tăiat toţi spinii păcatului din grădina inimii tale şi ai sădit flori de gânduri dumnezeieşti, cu care bine înmiresmând pustia, te-ai făcut bucurie îngerilor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

De patimi cumplite sunt biruit şi nu aflu odihnă sufletului meu, dar te rog pe tine Maică, să mă ajuţi a ajunge la limanul pocăinţei.

Cântarea a IX-a

Irmos: Eva adică, prin păcatul neascultării, blestem înăuntru a adus, iar tu Fecioară de Dumnezeu Născătoare, prin odrasla purtării în pântece, lumii binecuvântare ai înflorit; pentru aceasta toţi te slăvim.

Stih: ***Sfântă cuvioasă maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Faptele tale cele minunate cine la va putea povesti, căci te-ai ridicat deasupra firii cu nevoinţa şi ai luat cununa vieţii veşnice din mâna lui Hristos, pe care roagă-L să ne mântuiască pe noi.

Stih: ***Sfântă cuvioasă maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

În pustia Iordanului ai mers pe urmele Înaintemergătorului, refăcând drumul pocăinţei, întru care îndreptează şi paşii gândurilor noastre, ca să fim prinşi de lupii înţelegători ai păcatelor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Crucea pe umerii tăi luând, ai trecut peste toate valurile poftelor şi ajungând la adâncul milostivirii, ţi-ai potolit setea de îndumnezeire, făcându-te privelişte înfricoşătoare îngerilor, împreună cu care te roagă pentru mântuirea noastră.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Nu te depărta de sufletele noastre, când ne mâhnim cumplit întru adâncul neputinţelor, ci dă-ne mână de ajutor, ca să scăpăm şi de osândirea cea veşnică.

Cuvine-se cu adevărat să te fericim, Născătoare de Dumnezeu, cea pururea fericită și prea nevinovată și Maica Dumnezeului nostru. Ceea ce ești mai cinstită decât heruvimii și mai mărită fără de asemănare decât serafimii, care fără stricăciune pe Dumnezeu Cuvântul ai născut, pe tine, cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te mărim.

"Ceea ce eşti mai cinstită...".

Bucură-te, floarea cea cu bună mireasmă a pocăinţei, care ai bine înmiresmat bucuria îngerilor, cartea cea nescrisă a umilinţei, scara de foc prin care noi cei greşiţi urcăm la înălţimea Cuvântului, nu înceta a mijloci pentru toţi roade vrednice de pocăinţă, ca şi de întunericul cel veşnic să scăpăm şi să lăudăm împreună cu tine pe Treimea cea făcătoare de viaţă.

Floare a pustiei, sădeşte şi în inimile noastre florile gândurilor de pocăinţă, ca să ne învrednicim a ne desfăta de mireasma smeritei cugetări şi să biruim pe vrăjmaşii care pururea ne necăjesc.

Cine nu te va ferici pe tine, maică Marie, căci ca o pasăre ai scăpat din cursa vrăjmaşului şi cu cetele îngerilor te-ai înălţat la cer, unde te rogi pentru pacea lumii şi mântuirea sufletelor noastre.

Pe Maica Domnului având-o ocrotitoare prea tare, ai scăpat de asuprelile potrivnicului şi pustia inimii o ai prefăcut în rai înţelegător, mutându-te cu bucurie către Raiul cel nevăzut.

Stinge săgeţile vicleanului cele năpustite cu putere asupra noastră, ca să rămânem neräniţi de păcat şi la vremea cuvenită să îţi înălţăm cântare de mulţumire şi de laudă pentru mijlocirile tale.

S-a tulburat vrăjmaşul şi s-au veselit îngerii de îndreptarea ta maică Marie, căci ai lepădat toată pofta trupească şi cu legătura iubirii lui Hristos te-ai încins, rugându-te acum Lui să se mântuiască şi sufletele noastre.

Cetele puterilor netrupeşti, cu Botezătorul, cu apostolii lui Hristos, cu Sfânta cuvioasă Maria Egipteanca şi cu Născătoarea de Dumnezeu Maria, faceţi rugăciune ca să ne mântuim.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Podobie: Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase, Dumnezeul nostru, pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptmăritorilor, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Veniţi să încunună cu cântări de laudă pe maica noastră, cuvioasa Maria, căci împărătească a pustiei s-a făcut, stăpânind peste patimile trupului şi adăpându-se din izvorul Cuvântului, pe care Îl şi roagă acum să dea sufletelor noastre pace şi mântuire.

Podobie: Când de pe lemn, mort Te-ai pogorât, cel din Arimateea pe Tine, viaţa tuturor, cu smirnă şi cu giulgiu Te-a înfăşurat, Hristoase şi cu dragoste s-a îndemnat a săruta, cu inima şi cu buzele, trupul Tău cel nestricat. Însă fiind cuprins de frică, se bucura strigând către Tine: Slavă smereniei Tale, iubitorule de oameni! - vreme în care ne închinăm icoanei Sfântului:

Toată pofta cea rea lepădând, te-ai unit cu Hristos în cămara inimii prin rugăciune, iar acum întru cămările cele cereşti petrecând, aduci jertfe de rugăciuni pentru cei ce te cinstesc pe tine.

Stăpână, primeşte rugăciunile robilor tăi şi ne izbăveşte pe noi de toată nevoia şi necazul.

Toată nădejdea mea spre tine o pun, Maica lui Dumnezeu, păzeşte-mă sub acoperământul tău.

Sursa:
https://www.crestinortodox.ro/comunitate/group_discussion_view.php?group_id=857&grouptopic_id=7979

Imnografie

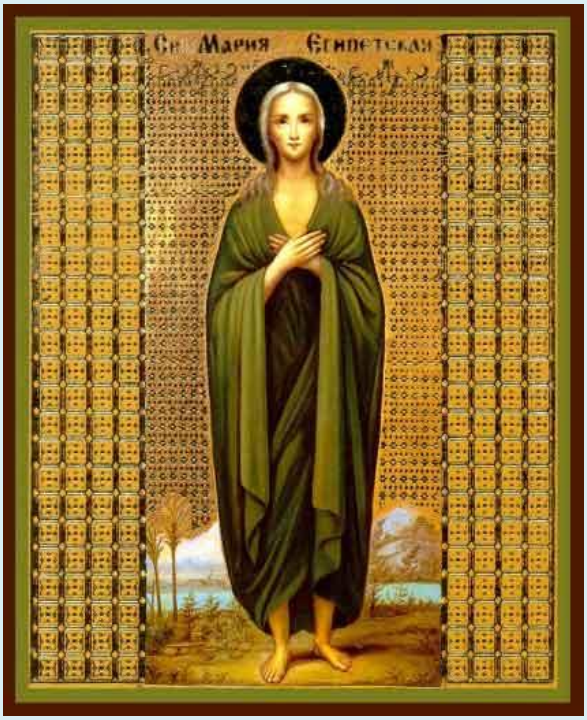

Troparul Sfintei cuvioase Maria Egipteanca: Întru tine maică cu osârdie s-a mântuit cel după chip că luând crucea ai urmat lui Hristos şi lucrând ai învăţat să nu se uite la trup, că este trecător; ci să poarte grijă de suflet, de lucrul cel nemuritor. Pentru aceasta şi cu îngerii împreună se bucură, cuvioasă Marie, duhul tău.

Condacul Sfintei cuvioase Maria Egipteanca: De toate felurile de întinări fiind mai înainte plină, astăzi te-ai arătat mireasă lui Hristos prin pocăinţă, urmând vieţii îngereşti, şi cu arma Crucii pierzi pe draci. Pentru aceasta te-ai arătat mireasă Împărăţiei Cerurilor, Marie prea mărită.

Condacul Sfintei cuvioase Maria Egipteanca**:** Ceea ce erai mai înainte plină de tot felul de desfrânări astăzi te-ai arătat mireasă a lui Hristos, prin pocăinţă urmând vieţii îngereşti şi cu arma Crucii pierzi pe demoni. Pentru aceasta te-ai arătat mireasă Împărăţiei Cerului, prea cuvioasă maică Marie, prea cinstită.

Vieţile Sfinţilor - Viaţa cuvioasei maicii noastre Maria Egipteanca (scrisă de prea sfinţitul Sofronie, patriarhul Ierusalimului)

Sfântul Sofronie, al Ierusalimului - Sfânta Maria Egipteanca: **https://www.academia.edu/42628773/Sf%C3%A2ntul_Sofronie_al_Ierusalimului_-_Sf%C3%A2nta_Maria_Egipteanca**

***

Taina împărătească bine este a o păzi, iar lucrurile lui Dumnezeu este cuviincios şi slăvit a le descoperi şi a le propovădui. Pentru că a nu păzi tainele împărăteşti, este lucru de frică şi de pierzare; iar lucrurile lui Dumnezeu cele preaslăvite a le tăcea este mare pagubă pentru suflet. ***De aceea şi eu - zice Sfântul Sofronie - sunt cuprins de frică, ca pe cele dumnezeieşti să le ascund în tăcere, aducându-mi aminte de primejdia cea îngrozitoare a slugii celei leneşe, care, luând de la Domnul talantul, l-a îngropat în pământ, şi pe cel dat pentru lucru l-a ascuns, nelucrându-l.***

Această povestire sfântă, care a ajuns până la mine, nu o voi tăcea deloc. Însă nimeni să nu fie necredincios pentru cele ce voi scrie şi pe care eu singur le-am văzut; nici să mă socotească cineva că îndrăznesc a scrie lucruri neadevărate, îndoindu-se de acest lucru mare. Să nu-mi fie mie a minţi în cele sfinte! Iar de vor fi oarecare din cei ce vor afla scrierea aceasta şi, minunându-se de acest preaslăvit lucru, nu vor voi să creadă, acelora milostiv să le fie Domnul. Deoarece aceia, cugetând la neputinţa firii omeneşti, socotesc că sunt cu neputinţă cele ce grăiesc despre oameni, ca lucruri preaslăvite. Acum se cade să începem povestirea de acest lucru minunat, care s-a făcut în neamul nostru.

Într-una din mănăstirile Palestinei a fost un ieromonah Zosima, care era atât de îmbunătăţit şi de vestit în faptă bună, încât mulţi monahi din mănăstirile cele dimprejur de multe ori alergau la dânsul ca să audă cuvânt din gura lui. El a petrecut în mănăstirea aceea unde a fost cincizeci şi trei de ani şi toate nevoinţele vieţii pustniceşti le-a trecut şi toată pravila dată de monahi desăvârşit a păzit-o.

Toate acelea făcându-le, niciodată n-a fost nepăsător la învăţăturile dumnezeieştilor cuvinte, ci chiar culcându-se şi sculându-se şi hrană gustând - de se cuvine a numi hrană aceea din care el gusta puţin - un lucru avea în gând necontenit, adică de a cânta lui Dumnezeu totdeauna şi de a face învăţături din dumnezeieştile cuvinte. Căci din copilărie ducându-se în mănăstire, a stat într-însa cincizeci şi trei de ani, după cum s-a zis mai sus, şi s-a nevoit în dânsa cu osteneli pustniceşti.
După aceea, tulburându-se de oarecare gânduri, ca şi cum el acum în toate ar fi fost desăvârşit, de la alţii nicidecum trebuindu-i povăţuire, vorbea în sine: ***"Oare este pe pământ vreun monah care să mă poată folosi pe mine, şi să-mi arate chip de pustnicie, pe care eu nu le-am făcut? Oare afla-se-va în pustie vreun om, ca să-mi covârşească lucrurile mele?"***

Aşa gândind el, i s-a arătat îngerul lui şi i-a zis: "O, Zosima, precum era cu putinţă unui om, bine te-ai nevoit şi bine ai trecut pustniceasca alergare. Însă nimeni nu este între oameni, care s-ar putea arăta pe sine

că este desăvârşit. Mai mare îţi va fi nevoinţa ce îţi stă înainte, decât aceea pe care ai făcut-o până acum şi pe care tu nu o ştii. Dar ca să cunoşti câte căi sunt spre mântuire, ieşi din pământul tău, precum altă dată Avraam cel vestit între patriarhi, şi mergi într-una din mănăstirile ce sunt pe lângă râul Iordanului".

Deci îndată Zosima, urmând celui ce-i grăia, a ieşit din mănăstirea în care din pruncie se făcuse monah şi, ajungând la Iordan, a fost povăţuit de îngerul care l-a chemat în acea mănăstire în care Dumnezeu i-a poruncit lui să fie şi, bătând cu mâna în poarta mănăstirii, a găsit pe monahul care păzea la poartă şi mai întâi i-a spus aceluia despre dânsul. Iar acesta a spus egumenului, care, primindu-l şi văzându-l în chipul monahicesc, a făcut obişnuita închinăciune şi rugăciune monahicească. Apoi l-a întrebat: *"De unde eşti, frate, şi pentru ce ai venit la noi bătrânii şi săracii?"*

Zosima a răspuns: "De unde am venit acum, nu este nevoie a spune aceasta, ci am venit pentru folos, părinte; pentru că am auzit de lucrurile cele mari şi vrednice de laudă ale voastre, care pot să împrietenească pe suflet cu Dumnezeu".

Iar egumenul i-a zis: *"Singur Dumnezeu, frate, Cel ce vindecă neputinţele sufletului, Acela să ne înveţe pe noi şi pe tine voile Sale cele dumnezeieşti şi să ne povăţuiască pe toţi a face cele folositoare. Pentru că om pe om nu poate să-l folosească, dacă fiecare nu va lua aminte la dânsul totdeauna şi, trezindu-se cu duhul, va lucra cele folositoare, având pe Dumnezeu în ajutorul lor. Ci, deoarece dragostea lui Hristos te-a pornit ca să ne vezi pe noi cei săraci şi bătrâni, petreci cu noi, dacă pentru aceasta ai venit; şi pe noi toţi ne va hrăni cu darul Sfântului Duh, Păstorul cel bun, Care Şi-a dat sufletul Său izbăvire pentru noi".*

Acestea zicând egumenul către Zosima, s-a închinat; apoi, cerându-i rugăciune şi binecuvântare, zicând "Amin", a petrecut în mănăstirea aceea. Şi a văzut acolo pe bătrâni strălucind cu lucrurile, cu faptele lor cele bune şi cu gândirea de Dumnezeu, cu duhul arzând şi slujind Domnului. Cântarea lor era neîncetată, privegherea de toată noaptea, asemenea, în mâini având de-a pururi lucrare şi psalmi în gurile lor, iar cuvinte deşarte nu erau între dânşii; apoi purtare de grijă pentru câştiguri vremelnice şi gâlcevi lumeşti nici cu numele nu se cunoştea între dânşii. Ci numai una era sârguinţa lor cea dintâi, pe care o urmau cu sporire toţi - ca să se socotească morţi cu trupul. Iar hrană aveau neîmpuţinată, adică cuvântul lui Dumnezeu; iar pe trup îl hrăneau cu pâine şi cu apă, precum fiecăruia îi era aprinsă dragostea de Dumnezeu.

Pe toate acestea văzându-le Zosima, se folosea foarte, şi se întindea spre nevoinţa ce-i era înainte. Şi trecând multe zile, s-a apropiat vremea sfântului şi marelui post. Iar porţile mănăstirii erau încuiate totdeauna, şi niciodată nu se deschideau, fără numai când cineva dintre dânşii ar fi ieşit, fiind trimis pentru o trebuinţă de obşte; pentru că locul acela era pustiu şi nu numai necercetat de alţii, dar şi neştiut de mireni.

Şi era în mănăstirea aceea acest fel de rânduială, pentru care Dumnezeu l-a dus acolo pe Zosima. În întâia Duminică a postului făcea preotul Sfânta Liturghie şi toţi se împărtăşeau cu Preacuratul Trup şi Sânge al lui Hristos, Dumnezeul nostru, şi gustau puţin din bucatele cele pustniceşti. După aceea se adunau în biserică şi, făcând rugăciune cu dinadinsul şi cu destule plecări de genunchi, se sărutau bătrânii cu închinăciune unul către altul şi fiecare pe egumen, rugându-l pentru binecuvântare şi rugăciune, ca să le ajute şi împreună să călătorească spre nevoinţa ce le era înainte.

După ce făceau acestea, deschideau porţile mănăstirii şi cântau cu glas frumos: ***Domnul este luminarea mea şi Mântuitorul meu, de cine mă voi teme? Domnul este scutitorul vieţii mele, de cine mă voi înfricoşa?*** Şi cealaltă parte a psalmului aceluia sfârşind-o, ieşeau toţi în pustie, lăsând pe unul sau doi fraţi păzitori ai mănăstirii, nu ca să păzească averile ce erau înăuntru, pentru că nu era într-însa ceva ce puteau fura tâlharii, ci ca biserica să nu rămână fără dumnezeiasca slujbă, iar ei treceau râul Iordanului. Şi fiecare îşi ducea hrana sa, cât putea şi voia, după trebuinţa cea măsurată a trupului; unul, puţină pâine; altul, smochine; altul, finice; altul, linte muiată cu apă, iar altul nimic, fără numai trupul său şi rasa cu care era îmbrăcat. Şi se hrăneau, când firea trupului îi silea, cu verdeţurile ce creşteau în pustie. Astfel, trecând Iordanul, se despărţeau departe unul de altul şi nu se vedeau fiecare cum posteşte, sau cum se nevoieşte; iar dacă se întâmpla să vadă altul pe prietenul său venind spre dânsul, îndată se abătea spre altă parte şi singur se ruga lui Dumnezeu, cântând totdeauna şi foarte puţină hrană gustând în vremea cea rânduită.

Aşa tot postul săvârşindu-l, se întorceau în mănăstire, în Duminica dinaintea învierii lui Hristos, în care Biserica face prăznuirea Stâlpărilor. Şi se întorceau fiecare, avându-şi mărturie a ostenelilor sale conştiinţa sa, care îi mărturisea ce a lucrat; şi nimeni nicidecum nu întreba pe altul, cum şi în ce chip şi-a săvârşit nevoinţa ostenelii, pentru că în acest fel era rânduiala mănăstirii aceleia.

Atunci şi Zosima, după obiceiul mănăstirii, a trecut Iordanul, puţină hrană ducându-şi pentru trebuinţa trupească şi haina cu care era îmbrăcat. Iar rânduiala sa de rugăciune o săvârşea umblând prin pustie, şi vremea de hrană

o păzea după nevoia cea firească cu dinadinsul. Apoi dormea puţin, zăcând pe pământ şi, şezând puţin, se odihnea oriunde îl apuca vremea de noapte şi foarte de dimineaţă iarăşi, sculându-se, îşi făcea calea sa. Şi dorea să intre în pustia cea mai dinăuntru, nădăjduind că va afla pe cineva din părinţi nevoindu-se acolo, de la care ar fi putut să se folosească şi să sporească şi mai mult.

Mergând douăsprezece zile, a stat puţin în lături din cale şi, întorcându-se spre răsărit, cânta ceasul al şaselea, făcându-şi obişnuitele rugăciuni - pentru că se oprea puţin din călătorie în vremea pravilei sale, la fiecare ceas cântând şi închinându-se. Iar când stătea el cântând, a văzut de-a dreaptă o umbră ca de trup omenesc; deci, întâi s-a spăimântat, părându-i-se că vede o nălucire diavolească şi, tremurând, s-a însemnat cu semnul crucii. Apoi, lepădând frica, pe când îşi sfârşea rugăciunea, s-a întors cu ochii spre miazăzi şi a văzut pe oarecare mergând cu trupul gol şi negru de arşiţa soarelui, perii avându-i pe cap albi ca lâna şi scurţi, încât numai până la grumaji ajungeau.

Aceasta văzând-o Zosima, a început a alerga în direcţia aceea spre care vedea, bucurându-se cu bucurie mare, pentru că nu văzuse într-acele zile chip omenesc, nici vreo altă fiinţă. Iar după ce acea vedenie a văzut pe Zosima venind de departe, a început a fugi în pustia cea adâncă, iar Zosima, ca şi cum ar fi uitat bătrâneţile sale şi osteneala cea de cale, alerga repede, vrând să ajungă pe cel ce fugea; deci, el gonea, iar acela fugea, dar a fost alergarea lui Zosima mai grabnică decât a celui ce fugea.

Iar după ce s-a apropiat încât să poată acum auzi şi glasul, a început a striga Zosima cu lacrimi, zicând: "Pentru ce fugi de mine, bătrânul cel păcătos, robule al adevăratului Dumnezeu, pentru care în pustia aceasta petreci? Aşteaptă-mă pe mine nevrednicul şi neputinciosul. Aşteaptă pentru nădejdea răsplătirii şi pentru ale tale osteneli. Stai şi-mi dă mie, bătrânului, rugăciunea şi binecuvântarea ta, pentru Dumnezeu, Cel ce nu S-a depărtat de nimeni!" Acestea grăindu-le Zosima cu lacrimi, s-a mai apropiat de ceea ce fugea, alergând spre un loc oarecare, unde era un semn de pârâu uscat.

După ce a ajuns la acel loc, aceea ce fugea a trecut de partea cealaltă. Iar Zosima, ostenindu-se şi nemaiputând încă să alerge, a stătut de cealaltă parte de pârâu şi a adăugat lacrimi la lacrimi şi strigare către strigare, încât cele mai de aproape tânguiri să i se audă.

Atunci cel ce fugea a dat un glas ca acesta: "Ava Zosima, iartă-mă pentru Domnul, că nu pot să mă arăt ţie, căci sunt femeie goală, precum mă vezi, şi trupul îmi este neacoperit; ci, dacă voieşti să-mi dai mie, femeii celei

păcătoase, rugăciunea şi binecuvântarea ta, aruncă-mi ceva din hainele tale, ca să-mi acopăr goliciunea mea şi, întorcându-mă către tine, voi primi rugăciunea de la tine".

Atunci mare frică şi spaimă l-a cuprins pe Zosima, căci s-a auzit chemat pe nume de femeia aceea, care niciodată nu-l văzuse şi de care nici odinioară nu auzise, şi a zis în sine: ***"De n-ar fi fost aceasta înainte văzătoare, nu m-ar fi chemat pe nume".*** Deci, a făcut degrabă ce i se zisese lui; şi dezbrăcând de pe el o haină veche şi ruptă pe care o purta, a aruncat-o la dânsa, întorcându-se cu faţa de la ea. *Iar ea, luând-o, şi-a acoperit partea trupului pe care se cădea s-o acopere, mai mult decât celelalte părţi. Încingându-se pe cât era cu putinţă, s-a întors spre Zosima şi a zis către el: "Pentru ce ai voit, părinte Zosima, a vedea pe femeia păcătoasă sau ce voieşti să auzi şi să înveţi de la mine, încât nu te-ai lenevit a suferi atâta osteneală?"*

Iar el, aruncându-se la pământ, cerea să ia binecuvântare de la dânsa. Asemenea s-a aruncat şi ea. Şi erau amândoi la pământ, cerând binecuvântare unul de la altul. Nimic nu puteai să auzi de la ei grăind, decât numai binecuvântări. *Apoi, după multă vreme, femeia a zis către Zosima: "Părinte Zosima, ţie ţi se cade să mă binecuvântezi şi să faci rugăciune, pentru că tu eşti cinstit cu vrednicia preoţiei şi, stând de mulţi ani înaintea Sfântului Altar, aduci Domnului darurile dumnezeieştilor Taine".*

Aceste cuvinte au pornit spre mai mare frică pe Zosima; şi, tremurând, bătrânul se uda cu lacrimi şi tremura şi suspina, însă a grăit către dânsa cu liniştită răsuflare: ***"O, maică duhovnicească, tu te-ai apropiat de Dumnezeu şi mai mult te-ai omorât lumii, căci te arată cea mai mare dumnezeiască dăruire, care îţi este dată mai mult decât altora, că m-ai chemat pe nume şi m-ai numit preot pe mine, pe care niciodată nu m-ai văzut. Drept aceea, tu singură binecuvântează-mă pentru Domnul şi-mi dă rugăciunea ta, mie celui ce-mi trebuieşte de la a ta săvârşire".***

Deci, primind acea sârguinţă a bătrânului, a zis: *"Bine este cuvântat Dumnezeu, Cel ce voieşte mântuirea sufletelor omeneşti!"* După ce Zosima a zis ***amin***, s-au sculat amândoi de la pământ.

Apoi ea a zis către bătrân: *"Pentru ce ai venit la mine, păcătoasa, o, omule al lui Dumnezeu? Pentru ce ai voit să vezi o femeie goală, care n-are nici o faptă bună? Ori darul Sfântului Duh te-a povăţuit să săvârşeşti oarecare slujbă pentru mine, la vreme de trebuinţă? Deci, spune-mi, părinte, cum vieţuiesc acum creştinii, cum vieţuiesc împăraţii şi cum sunt sfintele biserici?"*

Zosima a răspuns: ***"Prin rugăciunile voastre sfinte, Dumnezeu a dăruit pace; deci primeşte rugăciunea nevrednicului bătrân şi te roagă Domnului pentru toată lumea şi pentru mine păcătosul, ca să nu-mi fie fără de roadă umblarea aceasta în pustie".***

Ea a zis către bătrân: *"Ţie ţi se cade mai ales, părinte Zosima, având preoţească rânduială, să te rogi pentru mine şi pentru toţi, căci spre aceasta eşti şi rânduit. Însă, deoarece suntem datori a da ascultare, ceea ce mi se porunceşte prin tine, voi face".* Zicând aceasta, s-a întors spre răsărit şi, ridicându-şi ochii în sus şi mâinile înălţându-şi, a început a se ruga încet, dar nu se auzeau cuvintele ei, din care Zosima n-a înţeles nimic, ci stătea, precum zicea el, tremurând, căutând în jos şi negrăind; însă se jura, punând pe Dumnezeu martor, şi zicea: ***"În vremea când stătea ea la rugăciune, ridicându-mi puţin ochii de la căutarea în pământ, am văzut-o înălţată de la pământ ca de un cot, stând în văzduh şi rugându-se".***

Dacă a văzut aceasta Zosima, a fost cuprins de mare frică, s-a aruncat la pământ, se uda cu lacrimi şi nimic nu zicea decât numai: ***"Doamne miluieşte!"*** Zăcând el la pământ, i se părea că este nălucire şi duh, aceea care se ruga. Apoi, întorcându-se ea, a ridicat pe bătrân şi i-a zis: ***"Pentru ce, părinte Zosima, te tulbură gîndurile ca de o nălucire, zicându-ţi că sunt duh şi rugăciunea o prefac? Te rog cu adevărat, fericite părinte, să fii încredinţat că sunt o femeie păcătoasă şi cu Sfântul Botez îngrădită, şi nu sunt duh în nălucire, ci pământ, praf şi cenuşă, trup cu totul, negîndind nimic duhovnicesc".*** Zicând aceasta, şi-a însemnat cu semnul crucii fruntea, ochii, gura şi pieptul, zicând astfel: ***"Dumnezeu, părinte Zosima, să ne izbăvească de cel viclean şi de cursele lui, că multe sunt războaiele lui asupra noastră".***

Bătrânul, auzind şi văzând acestea, a căzut la picioarele ei, zicând cu lacrimi: ***"Te jur pe numele Domnului nostru Iisus Hristos, adevăratul Dumnezeu, Cel ce s-a născut din Sfânta Fecioară, pentru Care porţi goliciunea aceasta şi pentru Care ţi-ai omorât trupul tău, să nu ascunzi de mine viaţa ta, ci să-mi spui toate, ca să faci arătate măririle lui Dumnezeu; spune-mi toate pentru Dumnezeu, că nu pentru laudă mi le vei spune, ci ca să-mi arăţi mie păcătosului şi nevrednicului, deoarece cred Dumnezeului meu, Căruia vieţuieşti, că pentru aceasta sunt povăţuit în pustia aceasta, ca toate ale tale să le facă Dumnezeu arătate. Pentru că nu poate puterea noastră să se împotrivească judecăţilor lui Dumnezeu; că de n-ar fi fost cu plăcere lui Hristos, Dumnezeul nostru, ca să fii ştiută, precum şi nevoinţele tale, nu mi te-ar fi arătat, şi pe mine nu m-ar fi întărit atâta cale, pe care niciodată nu o voiam, neputînd nici să ies din chilia mea".***

Acestea şi multe altele zicând Zosima, aceea l-a ridicat de la pământ, zicând către dânsul: ***"Mă ruşinez, părinte, dar iartă-mă; mi-e ruşine să-ţi spun lucrurile mele; dar, deoarece ai văzut trupul meu, îţi voi destăinui ţie şi lucrurile mele, ca să cunoşti de câtă ruşine şi mustrare este plin sufletul meu; căci nu pentru vreo laudă, precum ai zis singur, îţi voi spune cele despre mine; şi pentru ce mă voi lăuda, fiind vas ales al diavolului? Că de voi începe povestirea mea vei fugi de mine, precum fuge cineva de un şarpe, nesuferind să auzi cu urechile lucrurile cele necuviincioase ale mele, pe care le-am făcut eu, nevrednică; deci îţi voi spune, neascunzând nimic, dar te rog mai întâi să nu încetezi a te ruga pentru mine, ca să aflu milă în ziua judecăţii".***

Deci, dorind bătrânul să ştie viaţa ei, şi mult lăcrimând, a început aceea a povesti cele despre sine, astfel: ***Eu, părinte, sunt născută în Egipt. Când eram de doisprezece ani, trăind încă părinţii mei, m-am lepădat de dragostea lor şi m-am dus în Alexandria, după ce mai întâi mi-am întinat***

fecioria, fiind nesăţioasă, am început a face desfrânare; mă ruşinez numai a gândi, dar a le spune cu de-amănuntul, însă ceea ce este mai de seamă voi spune mai degrabă, ca să-mi ştii neînfrânarea trupului meu. Şaptesprezece ani şi mai bine am făcut desfrânare în popor, nu pentru daruri sau pentru oarecare plăţi, că nu voiam să iau nimic de la cei ce-mi dădeau, ci aceasta o socoteam, ca pe mulţi să-i fac să alerge la mine în dar şi să-mi împlinească pofta trupească. Şi să nu crezi că eram bogată, dacă nu luam, căci vieţuiam în sărăcie şi de multe ori, flămânzind, torceam cu furca. Iar aprindere aveam fără saţ ca să mă tăvălesc totdeauna în noroiul desfrânării; pentru că aceea mi se părea că este şi viaţa, ca adică să fac totdeauna firea necinstită.

Deci astfel vieţuind, am văzut, într-o vreme de seceriş, popor mult de bărbaţi libieni şi egipteni mergând spre mare şi am întrebat atunci pe unul ce se găsea lângă mine: "Unde se duc aceşti bărbaţi cu sârguinţă?" Iar acela mi-a zis: "La Ierusalim, pentru Înălţarea cinstitei şi de viaţă făcătoarei Cruci, care nu după multe zile se va prăznui". Şi am zis către dânsul: "Dar oare mă vor lua şi pe mine, dacă m-aş duce cu ei?" Iar acela mi-a zis: "De vei avea plată pentru chirie şi hrană, nimeni nu te va opri". Şi i-am zis: "Cu adevărat, frate, nici pentru chirie nu am, nici pentru hrană, dar voi merge şi eu. Voi intra într-o corabie cu ei şi mă vor hrăni şi pe mine, pentru că le voi da trupul meu în loc de chirie. Şi pentru aceasta am voit a merge cu ei - părinte, iartă-mă - ca să am şi mai mulţi îndrăgostiţi la patima mea. Ţi-am spus, Părinte Zosima, nu mă sili ca să mai spun ruşinea mea, căci mă înspăimânt. Ştie Domnul că spurc singură pământul cu cuvintele mele".

Iar Zosima, udând cu lacrimi pământul, a răspuns către dânsa: "***Spune-mi, pentru Domnul, o, maica mea, spune, nu înceta povestirea cea de folos mie".*** Iar ea, la cele dintâi a adăugat acestea: *"Deci acel tânăr, auzind acele necurate cuvinte ale mele, cuprins de râs, s-a dus; iar eu, lepădând furca ce se întâmplase a o purta în acea vreme, am alergat spre mare, unde am văzut pe cei ce plecau, şi am văzut pe câţiva stând lângă mare, ca la zece bărbaţi, sau şi mai mulţi, tineri, care mi s-au părut a fi de ajuns pentru pofta mea. Şi intraseră şi alţii mai înainte în corabie. Şi, după obiceiul meu, sărind între ei cu neruşinare, le-am zis: "Luaţi-mă şi pe mine cu voi, oriunde aţi merge, pentru că nu voi fi vouă neplăcută!". Încă şi multe alte cuvinte necurate zicând, i-am pornit pe toţi spre râs. Iar aceia, văzând neruşinarea mea, luându-mă, m-au dus în corabia lor şi de acolo am început a pluti.*

Dar cele ce am făcut, cum le voi spune ţie, o, omule al lui Dumnezeu? Ce fel de limbă le va grăi sau ce auz le va primi acele lucruri rele ale mele, pe

care le-am făcut pe cale şi în corabie; căci şi pe cei ce nu voiau, eu, ticăloasa, i-am silit la păcat; pentru că nu este chip de necurăţiile care se pot grăi şi care nu se pot grăi, pe care să nu le fi făcut. Să mă crezi, părinte, că mă înspăimânt cum marea a suferit desfrânarea mea şi cum pământul nu şi-a deschis gura şi nu m-a cufundat de vie în iad, pe mine, care am vânat atâtea suflete cu laţul morţii, dar socotesc că Dumnezeu căuta pocăinţa mea, El, Care nu voieşte moartea păcătosului, ci îi aşteaptă cu îndelungă răbdare întoarcerea.

Deci, cu astfel de sârguinţă m-am dus la Ierusalim şi câteva zile mai înainte de praznic am petrecut; tot aşa am făcut aici, dar mai multe şi mai rele, pentru că nu eram îndestulată cu tinerii care au fost cu mine în corabie şi pe cale, ci şi pe mulţi alţii, cetăţeni şi străini, îi adunam la acea necurăţie. Iar după ce a sosit praznicul Sfintei Înălţări a Cinstitei Cruci eu, ca şi mai înainte, umblam vânând sufletele tinerilor. Şi am văzut foarte de dimineaţă, pe toţi alergând cu un gând la biserică. Deci, m-am dus şi eu, am alergat cu cei ce alergau şi am intrat cu ei în pridvorul bisericii.

Când a sosit ceasul Înălţării Cinstitei Cruci a Domnului, eu, silindu-mă să intru în biserică cu poporul, mă îndesam, dar eram împinsă înapoi şi înghesuindu-mă cu multă osteneală şi silă, m-am apropiat de uşa bisericii şi eu ticăloasa. Dar, după ce am păşit pe pragul uşii, alţii fără de oprire intrau, iar pe mine o putere dumnezeiască mă oprea, nelăsându-mă să intru. Şi iarăşi m-am ispitit, dar m-a împins înapoi. Şi singură stăteam lepădată în pridvor, părându-mi-se că aceasta mi se întâmpla din slăbiciune femeiască; iar când intrau alţii, mă amestecam şi mă sileam să intru, dar m-am ostenit în zadar. Pentru că iarăşi, când piciorul meu cel păcătos s-a atins de prag, biserica pe toţi îi primea, neoprind pe nimeni, dar pe mine singură ticăloasa nu mă primea. Ca o mulţime de oaste rânduită să-mi oprească intrarea, aşa o putere mă oprea, şi iarăşi m-am aflat în pridvor; şi astfel de trei sau patru ori pătimind, oste-nindu-mă şi nimic sporind, am slăbit, şi n-am putut să mă amestec cu cei ce intrau, fiind şi trupul meu foarte obosit de sila celor ce mă înghesuiau.

Fiind în ruşine şi în deznădăjduire, m-am depărtat şi stam într-un colţ al pridvorului bisericii. Abia în urmă mi-am venit în simţire şi am înţeles care a fost pricina ce mă oprea a vedea lemnul făcător de viaţă al Crucii Domnului. Pentru că se atinsese de ochii inimii mele lumina înţelegerii celei mântuitoare, porunca Domnului cea strălucită, care luminează ochii cei sufleteşti, arătându-mi că tina faptelor mele îmi opreşte intrarea în biserică. Deci, am început a plânge, a mă tângui şi a mă bate în piept, scoţând suspinuri din adâncul inimii mele.

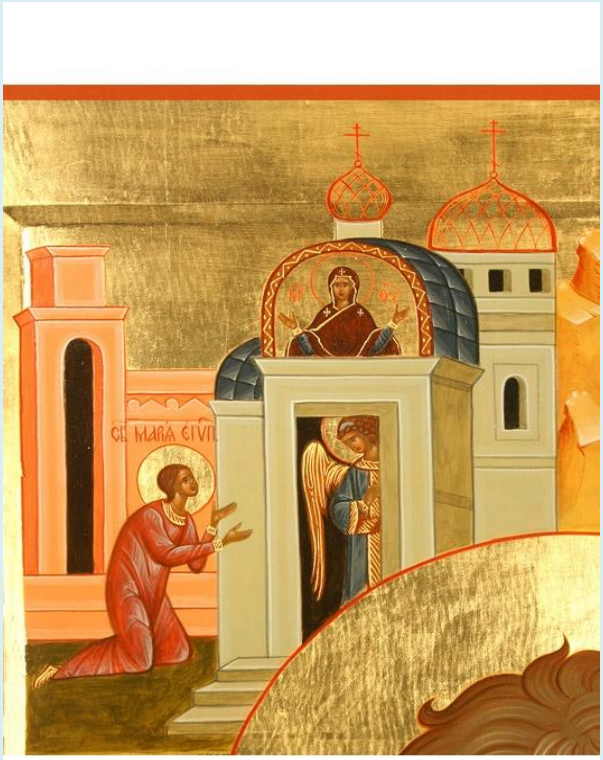

Plângând în locul unde stăteam, am văzut sus icoana Preasfintei Născătoare de Dumnezeu stând în perete, şi am zis către ea, cu ochii şi cu mintea fără de abatere privind: "O, Fecioară, Stăpână, care ai născut cu trup pe Dumnezeu Cuvântul! Ştiu cu adevărat, ştiu că nu este cu cuviinţă, nici cu plăcere ţie ca să privesc eu desfrânata, cea atât de necurată, spre cinstită icoana ta, a Preacuratei şi pururea Fecioarei Maria, care ai sufletul şi trupul curat. Şi cu dreptate este ca eu, desfrânata şi urâta, să fiu lepădată de la fecioreasca ta curăţenie. Dar de vreme ce am auzit că pentru aceasta Dumnezeu S-a făcut om, pe care L-ai născut, ca să cheme pe cei păcătoşi la pocăinţă, ajută-mi mie, care, fiind singură, nu am de la nimeni ajutor. Porunceşte ca să-mi fie şi mie neoprită intrarea în biserică şi nu mă lipsi de a vedea cinstitul Lemn, pe care cu trupul S-a pironit Dumnezeu, Cel născut din tine, Care şi-a dat Sângele Său pentru a mea izbăvire. Porunceşte, o, Stăpână, ca şi mie nevrednicei să mi se deschidă uşa, spre închinarea dumnezeieştii Cruci, şi să-mi fii tu mie mijlocitoare preavrednică de credinţă către Cel ce s-a născut din tine. Căci de acum nu-mi voi mai întina trupul cu nici un fel de faptă a necuratei desfrânări. Că, după ce voi vedea Lemnul cel Sfânt al Crucii Fiului Tău, mă voi lepăda cu totul de lume şi de cele din ea şi îndată voi ieşi, oriunde, tu singură ca o chezăşuitoare a mântuirii mele, mă vei povăţui pe mine".

Acestea zicând, aprinzându-mă cu credinţă şi cu nădejdea spre milostivirea Născătoarei de Dumnezeu întărindu-mă, am plecat din locul acela în care făceam această rugăciune şi, ducându-mă iarăşi la cei ce intrau în biserică, m-am amestecat printre dânşii. Acum nimeni nu era care să mă împingă în lături, nimeni nu mă oprea, ca să mă apropii de uşile prin care se intra în biserică. Deci, m-a luat deodată o frică şi o spaimă, încât tremuram cu totul şi mă scuturam. Apoi, ajungând la uşile acelea, care atât mi se închiseseră, fără de osteneală am intrat înăuntru bisericii, iar cinstitul şi de viaţă făcătorul lemn al Crucii m-am învrednicit a-l vedea şi am văzut tainele lui Dumnezeu, Care este gata să primească pe cei ce se pocăiesc. Şi, căzând la pământ, m-am închinat cinstitului lemn al Sfintei Cruci, l-am sărutat cu frică şi am ieşit, sîrguindu-mă a merge spre mijlocitoarea mea.

Ajungând la acel loc unde era sfânta icoană a Mijlocitoarei mele scrisă cu mâna şi, plecând genunchii, m-am închinat înaintea Pururea Fecioarei Născătoare de Dumnezeu şi aceste cuvinte am zis: "Tu, o, pururea fericită Fecioară, Stăpână de Dumnezeu Născătoare, deoarece ai arătat spre mine a ta preabună iubire de oameni şi de nevrednicele mele rugăciuni nu te-ai îngreţoşat - căci am văzut slava care pe dreptate cu nevrednicie îmi era mie desfrânatei ca să o văd - dau slavă lui Dumnezeu care prin tine primeşte pocăinţa păcătoşilor. Şi mai mult ce am să gândesc eu, păcătoasa sau ce să zic? Acum este vremea, stăpână, să fac ceea ce prin mijlocirea ta am făgăduit. Acum oriunde voieşti, povăţuieşte-mă şi să-mi fii mie de aici înainte învăţătoare spre mântuire, povăţuindu-mă la calea pocăinţei".

Acestea grăindu-le, am auzit un glas de departe strigând: "De vei trece Iordanul, bună odihnă vei afla!"

Auzind glasul acela şi crezând că a fost pentru mine, cu lacrimi am strigat, căutând spre icoana Născătoarei de Dumnezeu: "Stăpână, stăpână, de Dumnezeu Născătoare, nu mă lăsa pe mine!" Aşa strigând, am ieşit din pridvorul bisericii şi cu grabnică alergare am plecat. Deci mergând eu, m-a văzut oarecine şi mi-a dat trei bani. Şi înştiinţându-mă care este poarta cetăţii în acea parte, am ieşit, alergând, lăcrimând şi întrebând de cale pe cei pe care îi întâlneam şi am sfârşit ziua aceea în călătorie. Era ceasul al treilea din zi când m-am învrednicit a vedea cinstita şi Sfânta Cruce a lui Hristos, şi soarele acum spre apus plecându-se, am ajuns la biserica Sfântului Ioan Botezătorul, care se afla aproape de Iordan, şi cu apă sfântă mi-am spălat faţa şi mâinile. Şi mergând iarăşi în biserică m-am împărtăşit într-însa cu Preacinstitele şi de viaţă Făcătoarele Taine ale lui Hristos. După aceasta am mâncat jumătate dintr-o pâine, am băut apă din Iordan şi pe pământ în noaptea aceea m-am odihnit.

A doua zi de dimineaţă, aflând acolo o luntre mică, am trecut pe cealaltă parte de Iordan şi iarăşi m-am rugat povăţuitoarei mele, Născătoarei de Dumnezeu, ca să mă povăţuiască unde îi este cu bună plăcere. Deci, am venit în pustiul acesta şi de atunci şi până astăzi m-am depărtat fugind. Aici m-am sălăşluit, aşteptând pe Dumnezeu, Cel ce mă mântuieşte de neputinţa sufletului şi de vifor, pe mine, ceea ce mă întorc către El".

Iar Zosima a zis către dânsa: ***"Câţi ani sunt, o, doamna mea, de când locuieşti în pustia aceasta?"***

Iar ea a răspuns: "Patruzeci de ani socotesc că sunt şi încă şapte ani, de când am ieşit din sfânta cetate".

Iar Zosima a zis: ***"Şi ce găseşti de hrană, doamna mea?"***

Ea a răspuns: "Acele trei pâini şi jumătate ce le-am adus trecând Iordanul, încet uscându-se, s-au împietrit; din care gustând câte puţin, în câţiva ani le-am sfârşit".

Şi a zis Zosima: ***"Dar cum ai petrecut fără primejdie atât de multă vreme, fără ca nici o schimbare potrivnică să te tulbure pe tine?"***

Răspuns-a aceea: "De un cuvânt m-ai întrebat acum, părinte Zosima, de care mă înspăimânt să-ţi spun, pentru că de-mi voi aduce aminte de atâtea supărări şi nevoi pe care le-am suferit, de gândurile cele cumplite care m-au tulburat, mă tem ca nu cumva iarăşi să mă cuprind de dânsele".

Iar Zosima a zis către dânsa: ***"Să nu laşi nimic, o, stăpâna mea, care să nu-mi spui mie, pentru că odată te-am întrebat de aceasta, ci pe toate cu de-amănuntul să mi le arăţi mie".***

Iar ea a zis către dânsul: "Crede-mă, părinte Zosima, că şaptesprezece ani am petrecut în pustia aceasta, ca şi cu nişte fiare cumplite luptându-mă cu poftele mele nebuneşti. Pentru că, începând să gust hrană, îmi venea dor de carne şi de peşte, pe care le aveam în Egipt. Însă doream şi băutura vinului iubită de mine, pentru că mult vin beam când eram în lume; iar aici, neavând nici apă, cumplit mă ardeam de sete şi cu nevoie răbdam. Încă mi se făcea şi dor de cântece desfrânate, care foarte mult mă sileau să cânt cântece diavoleşti, cu care mă deprinsesem. Dar îndată lăcrimând şi în piept bătându-mă, îmi aduceam aminte de făgăduinţele pe care le-am făcut când am ieşit în pustia aceasta şi mă duceam cu gândul înaintea icoanei Preacuratei Născătoare de Dumnezeu, ajutătoarea mea. Înaintea ei plângeam, rugând-o să izgonească de la mine gândurile acelea, ce-mi

tulburau ticălosul meu suflet. Iar după ce de ajuns plângeam şi mă băteam în piept cu osârdie, atunci vedeam o lumină ce mă lumina de pretutindeni şi mi se aducea o alinare, care mă scotea din întreitele valuri ale ispitelor.

Dar gândurile care mă împingeau iarăşi spre desfrânare, cum ţi le voi spune ţie, părinte? Iartă-mă, pentru că se aprindea foc înăuntrul inimii mele pătimaşe, ce mă ardea de pretutindeni şi spre pofta amestecării mă silea. Iar când îmi venea un gând ca acesta, atunci mă aruncam la pământ şi mă udam cu lacrimi, socotind că stau înaintea Maicii Domnului, ajutătoarea mea, care îmi judeca călcare de aşezământ şi îmi arăta înfricoşare. Apoi nu mă sculam de la pământ ziua şi noaptea, până ce lumina cea dulce iarăşi strălucea şi gonea gândurile ce mă tulburau, iar ochii îmi ridicam către ajutătoarea mea, rugându-mă neîncetat să-mi ajute mie, celei ce mă chinuiam în deşertul acesta al pustiei. Ajutătoare am avut-o pe aceea şi în pocăinţă cu adevărat sporitoare. Aşa am săvârşit şaptesprezece ani, nenumărate nevoi pătimind; iar de atunci până astăzi ajutătoarea mea, Născătoarea de Dumnezeu, mă povăţuieşte la tot pasul".

Şi a zis Zosima către dânsa: ***"Dar n-ai avut trebuinţă de hrană sau de îmbrăcăminte?"***

Iar ea i-a răspuns: "Sfârşindu-se pâinile acelea în şaptesprezece ani, m-am hrănit după aceea cu verdeţurile ce se află în pustia aceasta; iar îmbrăcămintea pe care am avut-o trecând Iordanul, învechindu-se şi rupându-se, am răbdat mult de ger şi de zăduf. Căci zăduful arzându-mă şi gerul îngheţându-mă, tremuram, încât de multe ori căzând la pământ, zăceam ca o neînsufleţită, cu totul nemâncată. Şi aşa m-am luptat cu multe feluri de nevoi şi cu ispite fără de număr. Iar de atunci puterea lui Dumnezeu în multe chipuri a păzit păcătosul meu suflet şi smeritul meu trup. Pentru că numai gândind din ce fel de răutăţi m-a izbăvit pe mine Domnul, am ca hrană neîmpuţinată nădejdea mântuirii mele, iar ca hrană mă hrănesc şi mă acopăr cu cuvântul lui Dumnezeu, care cuprinde toate, căci nu numai cu pâine va fi omul viu, de vreme ce câţi nu aveau acoperământ, în piatră s-au îmbrăcat, când ei s-au dezbrăcat de îmbrăcămintea păcatului".

Auzind Zosima că pomeneşte şi de cuvinte din Scriptură, de la Moise şi de la prooroci şi din cartea psalmilor, a zis către dânsa: ***"Dar psalmi şi alte scripturi învăţat-ai, o, stăpână?"***

Iar ea auzind aceasta, a zâmbit şi a zis către dânsul: "Crede-mă, omule, că n-am văzut alt om, de când am trecut Iordanul, fără numai faţa ta astăzi, nici fiară, nici altă fiinţă n-am văzut, iar carte niciodată nu am învăţat,

nici pe altul citind sau cântând nu am auzit, dar cuvântul lui Dumnezeu cel viu şi lucrător învaţă pe om cunoştinţa. Iată, aici este sfârşitul povestirii celei despre mine. Deci, acum te jur pe tine cu întruparea Cuvântului lui Dumnezeu, să te rogi pentru mine, desfrânata".

Acestea zicându-le şi cuvântul sfârşindu-l, s-a dus bătrânul să i se închine ei şi cu lacrimi a strigat: ***"Bine este cuvântat Dumnezeu, Cel ce face lucruri mari şi înfricoşate, slăvite, minunate şi negrăite, cărora nu este număr! Bine este cuvântat Dumnezeu, Cel ce mi-a arătat mie câte bunuri dăruieşte celor ce se tem de El! Cu adevărat, Doamne, nu părăseşti pe cei ce te caută pe Tine!"***

Apoi ea, apucând pe bătrân, nu l-a lăsat mult să i se închine ei şi a zis către dânsul: "Acestea toate pe care le-ai auzit, părinte, te jur cu Iisus Hristos, Dumnezeu Mântuitorul nostru, ca nimănui să nu le spui până ce Dumnezeu nu mă va lua pe mine de pe pământ. Iar acum du-te cu pace, iar la anul viitor mă vei vedea pe mine, păzindu-ne dumnezeiescul dar pe amândoi. Însă, mă rog să faci pentru Domnul tot ce îţi voi spune ţie acum: în postul anului viitor să nu treci Iordanul, precum v-aţi obişnuit a face cei din mănăstire".

Iar Cuviosul Zosima se minuna, auzind că şi rânduiala mănăstirii i-a spus şi nimic altceva nu grăia, fără numai aceste cuvinte: ***"Slavă lui Dumnezeu, Cel ce a dat atât de mari daruri celor ce-L iubesc pe El!"***

Iar cuvioasa i-a zis lui: "Să rămâi în mănăstire, precum îţi grăiesc ţie, căci şi de vei vrea să ieşi, nu-ţi va fi cu putinţă! Iar în Sfânta şi marea Joi, în seara Cinei celei de Taină a lui Hristos, să iei din Făcătorul de viaţă Trup şi Sânge al lui Hristos, Dumnezeul nostru, într-un vas sfânt, vrednic de o Taină ca aceasta, să-mi aduci şi să mă aştepţi pe mine în partea cealaltă a Iordanului, care este aproape de locuinţa lumească, ca să mă împărtăşesc de Darurile cele de viaţă făcătoare; pentru că de când m-am împărtăşit cu ele în biserica Mergătorului Înainte, mai înainte de a trece Iordanul, până acum sfinţenia aceea nu am dobândit-o. Iar acum cu osârdie o doresc pe ea şi mă rog ţie să nu treci cu vederea rugăciunea mea, ci cu adevărat să-mi aduci acele făcătoare de viaţă dumnezeieşti Taine, în ceasul în care Domnul pe ucenicii săi i-a făcut părtaşi Cinei celei dumnezeieşti. Iar lui Ioan, egumenul mănăstirii unde locuieşti, să-i spui să ia aminte de sine şi de turma sa, pentru că se fac acolo oarecare lucruri cărora le trebuie îndreptare. Însă voiesc ca nu acum să-i spui lui acestea, ci când Domnul îţi va porunci ţie".

Acestea auzindu-le şi cerând rugăciune pentru sine de la bătrânul, s-a dus în cea mai dinăuntru pustie. Iar Zosima s-a închinat până la pământ şi a sărutat locul unde rămăseseră urmele picioarelor ei, dând slavă lui Dumnezeu. Apoi s-a întors lăudând şi binecuvântând pe Hristos, Dumnezeul nostru. Trecând pustia aceea, a mers în mănăstire, în ziua în care se obişnuise a se întoarce fraţii cei ce petreceau într-însa. Într-acel an le-a tăinuit pe toate, neîndrăznind să spună nimănui cele ce văzuse, dar el se ruga în sine lui Dumnezeu ca să-i arate iarăşi faţa cea dorită şi se întrista. Apoi, gândind la lungimea curgerii anului, dorea să fie numai ca o zi anul acela, de ar fi fost cu putinţă.

Iar când s-a apropiat întâia Duminică a marelui post, îndată după obiceiul şi rânduiala mănăstirii, făcându-se rugăciune, toţi ceilalţi fraţi au ieşit în pustie; iar Zosima, fiind cuprins de boală, a fost nevoit să rămână în mănăstire. Dar el şi-a adus aminte de ce i-a zis cuvioasa aceea, că, vrând să iasă din mănăstire, nu îi era cu putinţă. Însă nu după multe zile, vindecându-se de boală, el era în mănăstire.

Iar după ce s-au întors fraţii şi s-a apropiat seara Cinei celei de Taină a lui Hristos, a făcut Zosima ceea ce i se poruncise lui. A pus într-un pahar mic din Preacuratul Trup şi Sânge al lui Hristos, Dumnezeul nostru, apoi a pus într-o coşniţă puţine măsline şi smochine uscate, puţină linte muiată în apă şi s-a dus într-o seară foarte târziu şi a şezut pe malul Iordanului, aşteptând pe cuvioasa. Zăbovind sfânta, Zosima n-a adormit, ci cu răbdare privea spre pustie, aşteptând ca să vadă pe aceea cu osârdie; şi grăia în sine bătrânul, şezând: ***"Au doar nu cumva nevrednicia mea a oprit-o ca să vină ea, sau venind şi neaflându-mă pe mine, s-a întors?"*** Astfel cugetând, a suspinat şi a lăcrimat, ridicându-şi ochii la cer, se ruga lui Dumnezeu, zicând: ***"Nu mă opri pe mine, Stăpâne, de a vedea iarăşi faţa aceea, pe care m-ai învrednicit să o văd, ca să nu mă duc deşert, purtându-mi păcatele mele spre mustrarea mea".*** Aşa cu lacrimi rugându-se, la altă gândire a trecut, zicând în sine: ***"Dar ce va fi de va veni, căci luntre nu este, şi cum va trece Iordanul şi la mine nevrednicul cum va veni? Vai de nevrednicia mea! Vai mie, cine m-a făcut ca să mă lipsesc de un bine ca acesta?"***

Astfel gândind bătrânul, iată cuvioasa a venit şi a stat de cealaltă parte de râu, de unde venea. Iar Zosima s-a sculat, bucurându-se şi veselindu-se şi slăvea pe Dumnezeu. Dar se lupta încă cu gândul că nu va putea sfânta să treacă Iordanul. ***Şi a văzut-o pe ea însemnând Iordanul cu semnul crucii, pentru că toată noaptea atunci lumina luna.***

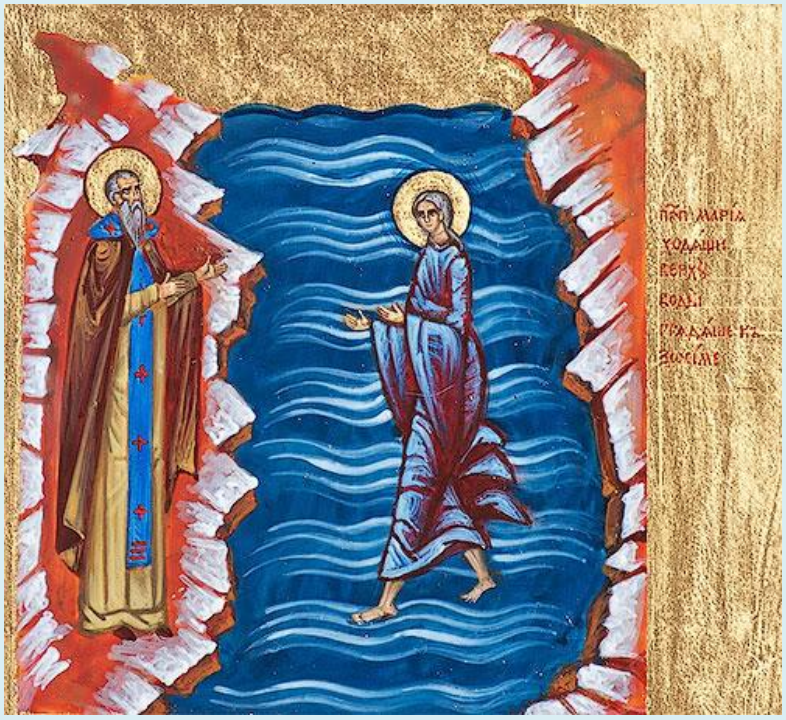

Cu acea însemnare s-a dus sfânta pe apă şi, umblând pe deasupra, venea la Cuviosul Zosima, iar el a vrut să i se închine ei, însă dânsa l-a oprit, când călătorea încă pe apă, zicându-i: "Ce faci, părinte, căci eşti preot şi porţi la tine dumnezeieştile Taine?"
Iar el a ascultat pe aceea ce-i grăia, care, ieşind de pe apă, a zis către bătrân: *"Binecuvântează, părinte! Binecuvântează, părinte!"*

Iar el a răspuns către dânsa cu cutremur - pentru că îl cuprinsese spaima de vedenia cea preaminunată - zicând: ***"Cu adevărat, Dumnezeu este nemincinos, Cel ce a făgăduit ca să asemene Lui pe acei care se curăţesc pe ei după puterea lor. Slavă Ţie, Hristoase, Dumnezeul nostru, Cel ce mi-ai arătat prin această roabă a Ta, cât sunt de departe de măsura desăvârşirii!"***

Zicând aceasta, cuvioasa l-a rugat pe fericitul Zosima să-i citească Simbolul sfintei credinţe, "Crezul", şi rugăciunea Domnului, "Tatăl nostru". Sfârşind rugăciunea, sfânta s-a împărtăşit cu Preacuratele şi de viaţă făcătoarele lui Hristos Taine şi a sărutat pe bătrân, după obicei. După aceea şi-a ridicat mâinile la cer, a suspinat, a lăcrimat şi a strigat: *Acum slobozeşte pe roaba Ta, Stăpâne, după cuvântul Tău, în pace, că văzură ochii mei mântuirea Ta.*

Apoi a zis către bătrân: *"Iartă-mă, Părinte Zosima, dar te rog să împlineşti şi o altă dorinţă a mea. Du-te acum la mănăstirea ta, fiind păzit cu pacea lui Dumnezeu, iar în anul viitor să vii iarăşi la acelaşi pârâu unde am*

vorbit cu tine întâi. Să vii, dar să vii pentru Domnul, şi iarăşi mă vei vedea, dacă va voi Domnul".

Iar el i-a răspuns: ***"Aş fi voit, dacă ar fi fost cu putinţă, să umblu în urma ta, să văd cinstita ta faţă, dar te rog să faci ceea ce voi cere eu de la tine, eu, bătrânul: Gustă puţin din hrana pe care am adus-o!"*** Zicând aceasta, i-a arătat cele ce adusese în coşniţă.

Iar ea, atingându-se de linte cu vârful degetelor, luând ca trei grăunţe, le-a dus la gură şi a zis: *"Destul este aceasta darului celui duhovnicesc, care păzeşte neîntinată firea sufletului".* Apoi a zis iarăşi către bătrân: *"Roagă-te Domnului pentru mine, părinte al meu, roagă-te şi adu-ţi aminte totdeauna de ticăloşia mea!"* Iar el s-a închinat înaintea picioarelor ei şi îi zicea să se roage lui Dumnezeu pentru biserici, pentru împăraţi şi pentru dânsul. Şi aceasta cerând-o cu lacrimi, a lăsat-o să se ducă, suspinând singur şi tânguindu-se, pentru că nu îndrăznea să o oprească mai mult; căci de ar fi voit, era neoprită. Ea însemnând iarăşi Iordanul cu semnul crucii, l-a trecut pe deasupra, precum făcuse mai înainte. Iar bătrânul s-a întors, cuprins de frică şi de bucurie mare; însă se ocăra singur şi-i era jale că nu ştia numele cuvioasei, dar nădăjduia să câştige aceasta anul viitor.

Trecând anul, Zosima iarăşi s-a dus în pustie, împlinind toate după obicei, alerga spre acea preaminunată vedenie şi, trecând lungimea pustiei, a ajuns la oarecare semne, care îi arătau locul cel căutat. Privea în dreapta şi în stânga, căuta cu ochii în toate părţile, ca un vânător preaiscusit, unde ar fi putut câştiga vânatul cel preaplă-cut. Iar dacă n-a văzut pe nimeni, a început a plânge şi, ridicând ochii la cer, se ruga lui Dumnezeu, zicând: ***"Arată-mi, Doamne, comoara ta cea nefurată, pe care ai ascuns-o în pustia aceasta. Arată-mi, rogu-mă, pe îngerul cel în trup, căreia toată lumea nu este vrednică a se asemăna".***

Aşa rugându-se, a ajuns la locul pe care îl însemna pârâul acela şi, stând pe marginea lui, a văzut spre partea de la răsărit pe cuvioasa zăcând moartă cu mâinile strânse precum se cădea, iar faţa o avea întoarsă către răsărit. Alergând spre dânsa, i-a spălat picioarele cu lacrimile sale, pentru că nici n-a îndrăznit a se atinge de vreo altă parte a trupului. Şi plângând mult, citind şi psalmii cei potriviţi la trebuinţa vremii aceleia, a făcut rugăciunea de îngropare şi zicea în sine: ***"Voi îngropa oare trupul cuvioasei, ori poate nu îi va fi plăcut fericitei un lucru ca acesta?"*** Socotind acestea în gândul său, a văzut pe pământ lângă capul ei, scrisoarea aceasta: *"Părinte Zosima, îngroapă trupul smeritei Maria în locul acesta. Dă ţarina ţarinei; şi te roagă Domnului pentru mine, care am răposat în luna "Farmutie", egipteneşte, iar greceşte, Aprilie, în ziua întâia, în noaptea mântuitoarelor*

Patimi ale lui Hristos, după împărtăşirea dumnezeieştii Cine celei de Taină".

Citind bătrânul acea scrisoare, se gândea mai întâi cine este cel ce a scris-o, pentru că ea, precum zicea, nu ştia să scrie. Însă s-a bucurat foarte, aflând numele cuvioasei. Atunci a cunoscut că în ceasul în care ea s-a împărtăşit lângă Iordan cu dumnezeieştile Taine îndată s-a scris la locul acela unde s-a şi sfârşit; iar el, ostenindu-se, a călătorit cale de douăsprezece zile, pe unde Cuvioasa Maria a trecut într-un ceas şi îndată s-a dus către Dumnezeu. Iar bătrânul, slăvind pe Dumnezeu şi udând cu lacrimi pământul şi trupul cuvioasei, a zis în sine: ***"Este vremea, o, bătrânule Zosima, ca să săvârşeşti cele poruncite ţie. Dar cum vei putea săpa, ticălosule, neavând nimic în mâini?"*** Şi zicând aceasta, a văzut nu departe un lemnişor mic, aruncat în pustie, pe care luându-l a început a săpa cu dânsul. Însă pământul fiind uscat, nu asculta nicidecum pe bătrânul, care se ostenea săpând şi udându-se de sudori şi nimic nu putea să sporească.

Atunci suspinând foarte din adâncul sufletului, a văzut un leu mare stând lângă trupul Cuvioasei Maria, lângându-i picioarele. Şi, văzându-l, s-a cutremurat temându-se de acea fiară, mai ales aducându-şi aminte de ceea ce zisese fericita, că niciodată n-a văzut fiară. Însemnându-se cu semnul crucii,

a crezut că se va păzi nevătămat cu puterea aceleia ce zăcea. Iar leul a început a se apropia cu linişte de bătrân, gudurându-se prin semnele lui, ca şi cum i s-ar închina. Atunci Zosima a zis către leu: ***"De ce oare, o, fiară, această mare cuvioasă mi-a poruncit să-i îngrop trupul? Eu sunt bătrân şi nu pot să-i sap groapă; n-am nici unealtă ce trebuie la săpat şi, fiind şi atâta depărtare de mănăstire, nu pot să mă duc să o aduc degrab. Deci, sapă tu cu unghiile tale, ca să dăm pământului trupul cuvioasei".***

Auzind leul cuvântul acesta, îndată a săpat groapa cu picioarele dinainte, pe cât putea să acopere pe aceea ce se îngropa. Deci bătrânul, spălând cu lacrimi iarăşi picioarele cuvioasei şi mult rugându-se ei ca să se roage pentru toţi, a acoperit cu pământ trupul care era gol, neavând nimic altceva decât acea haină veche şi ruptă, pe care i-o aruncase Zosima dintâi, cu care Maria îşi acoperise atunci oarecare părţi ale trupului său, care se cădea să le acopere.

După aceea, Zosima s-a întors întru ale sale, binecuvântând şi lăudând pe Hristos, Dumnezeul nostru, despărţindu-se de leu în linişte ca de o oaie, iar leul s-a dus în pustia cea mai dinăuntru. Şi mergând în mănăstirea aceea, a spus tuturor monahilor despre Cuvioasa aceasta Maria, neascunzând nimic din cele ce a văzut şi a auzit de la dânsa, încât toţi cei ce au auzit măririle lui Dumnezeu, s-au minunat. Au început a-i face pomenirile cu frică, cu credinţă şi cu dragoste şi a cinsti ziua morţii acestei Cuvioase Maria. Iar Ioan egumenul a aflat nişte lucruri în mănăstire, cărora le trebuia îndreptare, după cuvântul cuvioasei, pe care, cu ajutorul lui Dumnezeu, le-a îndreptat. Iar Zosima, petrecând cu dumnezeiască plăcere, când era aproape de o sută de ani şi-a sfârşit întru acea mănăstire viaţa cea vremelnică şi s-a dus către cea veşnică la Domnul, şi a lăsat monahilor acelei mănăstiri nescris acolo cuvântul acesta, despre Cuvioasa Maria. Dar auzindu-l unii de la alţii, îl grăiau şi, spre folosul cel de obşte, puneau înainte povestirea aceasta la cei ce ascultau, dar în scris până atunci nu s-a auzit.

Iar eu - zice Sfântul Sofronie - povestirea aceea ce am primit-o nescrisă, am arătat-o prin scris. Dacă alţii au scris viaţa acestei cuvioase ştiind-o mai bine, aceasta nu ştiu încă, eu însă, pe cât am putut am scris, nimic mai mult decât cinstind adevărata povestire.

Iar Dumnezeu, Care face lucruri preaminunate şi răsplăteşte cu mari daruri celor ce cu credinţă năzuiesc la El, să dea plată celor ce vor câştiga folos dintr-această povestire, citind-o şi ascultând-o. Iar pe cel ce s-a sârguit să dea povestirea aceasta în scris, să-l învrednicească pe el părţii celei bune a fericitei Maria, împreună cu toţi cei ce prin gândire de Dumnezeu şi osteneli, i-au bineplăcut Lui în veac. Să dăm slavă lui Dumnezeu, Împăratul Cel veşnic, ca şi pe noi să ne învrednicească să aflăm milă în ziua judecăţii la

Domnul nostru Iisus Hristos, căruia se cuvine toată slava, cinstea, stăpânirea şi închinăciunea, ca şi Tatălui şi Sfântului şi de viaţă făcătorului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Sfânta Maria Egipteanca - drumul spre sfințenie

Născută în Egipt, Sfânta Maria a părăsit casa părintească la vârsta de 12 ani și a mers în Alexandria. Întinându-și fecioria, s-a lăsat pradă cu totul patimii trupești, trăind vreme de 17 ani într-o cumplită desfrânare. A căutat să îi corupă până și pe cei care mergeau la Ierusalim, însoțindu-i, dar odată ajunsă acolo, a pus început bun unei nevoințe de 47 de ani, făcându-se asemenea cu îngerii.

***

Originară din Egipt, Sfânta Maria a dus, până la un moment dat, o viață de desfrânată. Dorința ei era de a corupe cât mai mulți bărbați, pentru a-și satisface plăcerile trupești. Timp de 17 ani, a trăit în desfrânare, iar într-o zi, pe când se adunaseră mulți oameni să meargă la Ierusalim, pe vremea închinării cinstitei Cruci, a cerut și ea să meargă împreună cu tinerii desfrânați, pe drum continuând să păcătuiască.

Ajunsă în fața cinstitei Biserici, ceva nevăzut o oprea să intre în lăcașul de închinare și, înțelegând că pricina era viața sa păcătoasă, s-a rugat la icoana Maicii Domnului, făgăduind că dacă va fi lăsată să intre își va schimba viața și va trăi în curăție.

Și fiindu-i împlinită rugăciunea, Sfânta Maria a trecut Iordanul și s-a nevoit timp de 47 ani în pustie, fiind înconjurată de îngeri și înălțată în sus, în

vremea rugăciunii. Căci lupta cu diavolii și cu patimile sale a fost atât de puternică, încât adesea sfânta se punea la pământ și nu se mișca până când nu se risipea ispita.

Sfântul Zosima, cel care a găsit-o spre finalul vieții sale și a împărtășit-o, a fost și cel care i-a îngropat trupul în pustie, în secolul al V-lea.

Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Sfânta cuvioasă Maria Egipteanca

Cuvioasa Maria s-a născut în Egipt şi încă de la 12 ani a plecat din casa părinţilor ei şi s-a dus în Alexandria. Fiind tânără şi frumoasă, a căzut într-o atât de mare robie a plăcerilor, încât s-a făcut ademenitoare multor suflete de bărbaţi tineri şi bătrâni cu desfătările pierzătoare ale desfrânării.

După ce a trăit 17 ani în cea mai adâncă viaţă păcătoasă, a mers la Ierusalim pentru a se închina lemnului Sfintei Cruci, vânzându-şi trupul corăbierilor, drept plată de călătorie. Dar, încercând să se apropie de lemnul Sfintei Cruci, o putere nevăzută o respingea, nelăsând-o să intre în biserică. Atunci, şi-a dat seama de viaţa ei păcătoasă şi s-a pocăit.

Deci, a trecut apa Iordanului şi s-a dus în pustia cea mai adâncă, unde timp de 47 de ani a trăit în aspre nevoinţe: lacrimi necontenite, post, rugăciune, goliciunea trupului în frig şi arşiţa soarelui. Şi s-a înălţat deasupra celor trecătoare încât, atunci când se ruga, se înălţa ca de un cot de la pământ, neavând alt martor decât pe Dumnezeu, iar la sfârşitul vieţii, pe duhovnicul ei, Sfântul Zosima.

După 47 de ani de pustnicie l-a întâlnit pe Sfântul Zosima în deșert, care a convins-o să-i povestească viața sa. Ea i-a spus cu multă smerenie viaţa ei, în timpul acesta arătându-i preotului că are darul înainte vederii.

La final, cuvioasa Maria i-a cerut lui Zosima să se întâlnească iarăși, anul următor, la apusul soarelui, în Joia mare din Săptămâna Sfintelor Pătimiri, pe malurile Iordanului, pentru a se împărtăși.

Viața Sfintei Maria Egipteanca a fost pusă pe hârtie de Sfântul ierarh Sofronie, patriarhul Ierusalimului.

Sinaxar - Sfânta cuvioasă Maria Egipteanca - 1 aprilie

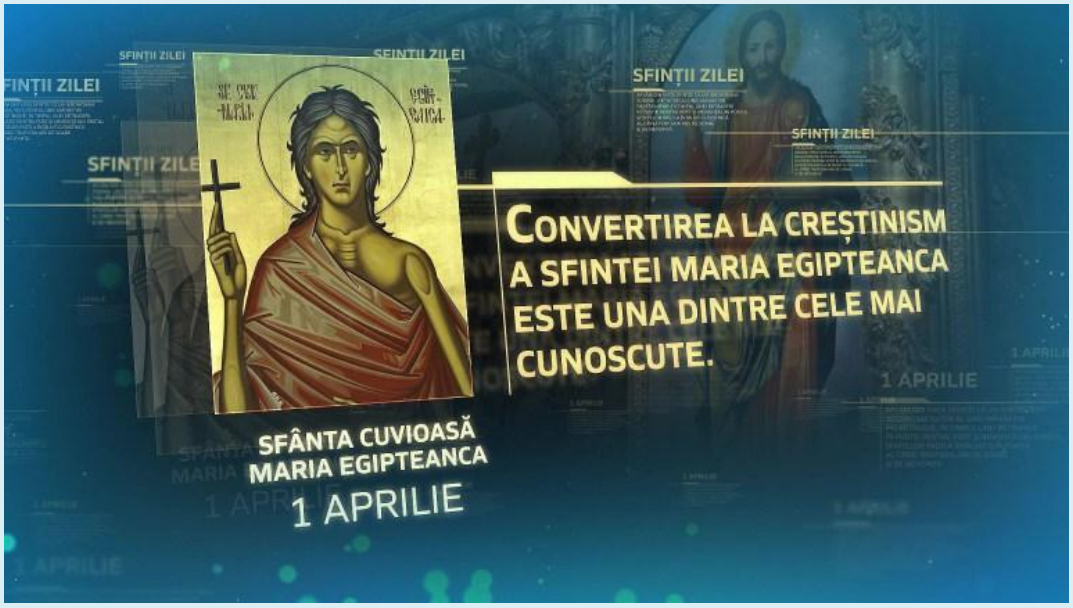

Sfinții zilei - 1 aprilie:
https://www.trinitas.tv/sfintii-zilei-1-aprilie/
https://www.trinitas.tv/sfanta-cuvioasa-maria-egipteanca-1-aprilie/

***

Evanghelia mântuirii noastre prin jertfa și învierea Mântuitorului schimbă vieți. Prin puterea Duhului Sfânt pescarii devin apostoli, prigonitorii devin misionari și păcătoșii sfinți. Una dintre cele mai cunoscute convertiri din istoria creștinismului este cea a Sfintei Maria Egipteanca.

Viața Sfintei Maria Egipteanca a fost scrisă de către Sfântul patriarh Sofronie al Ierusalimului.

Aflăm din viața sfintei că un ieromonah Zosima, viețuitor al unei mânăstiri palestiniene, în timpul unei retrageri în pustie pentru post și nevoință din Postul Sfintelor Paști a întâlnit o pustnică al cărei trup era ars de soare și de nevoință.

Zosima i-a oferit haina sa să se acopere, și s-au rugat împreună. În timpul rugăciunii, a povestit Zosima mai târziu, a văzut trupul sfintei înălțându-se de la pământ. A rugat-o pe sfântă să îi povestească viața.

Maria era egipteancă de neam, fugită din casa părinților la vârsta foarte fragedă și care din plăcere trăise în prostituție în cetatea Alexandriei. Într-una din zile a hotărât să însoțească un grup de pelerini care se îndrepta spre Ierusalim, neîncetând, de altfel să-i ispitească pe cale.

În Ierusalim, la sărbătoarea Înălțării cinstitei Cruci, văzând mulțime de oameni mergând spre Biserică a hotărât să îi însoțească. Nu a putut intra în Biserică. O împiedica o putere nevăzută. Căzând la o icoană a Maicii Domnului din Pridvor făgăduiește că își va schimba viața dacă o învrednicește să sărute cinstita Cruce. Intră în Biserică, se închină și revine la icoana Fecioarei să mulțumească și să ceară sfat. „De vei trece Iordanul, vei afla odihnă!” i-a răspuns Fecioara.

A mers la Biserica Sfântului Ioan Botezătorul, s-a împărtășit cu Sfintele Taine și a plecat în pustie. Momentul în care a găsit-o Zosima avea loc după patruzeci și șapte de ani. Zosima a împărtășit-o și s-au învoit să se întâlnească peste un an să o împărtășească din nou.

Anul trecând a venit Zosima, însă Sfânta Maria adormise în Domnul. A îngropat-o după cuviință și s-a întors la mânăstire povestind egumenului Ioan și fraților cele ce duhovnicește s-au întâmplat.

O convertire răsunătoare. O viață nouă. Harul care sfințește schimbă vieți și rodește sfințenie în cele mai întunecate și neașteptate condiții. „Iată că Eu fac un lucru nou, spune Domnul; nu-l vedeți voi oare? În deșert voi croi o cale, în loc uscat izvoare de apă.”

Sfânta Maria nu a închinat Domnului doar sufletul, ci și trupul său. L-a dat nevoinței după cuvântul Sfântului apostol Pavel „înfățișați trupurile voastre ca

pe o jertfă vie, sfântă, bine plăcută lui Dumnezeu, ca închinare a voastră potrivită lui Dumnezeu.”

Pilda Sfintei Maria Egipteanca? Nădejdea în Dumnezeu care iartă și puterea pocăinței care schimbă vieți.

Viaţa şi Acatistul Sfintei cuvioase Maria Egipteanca

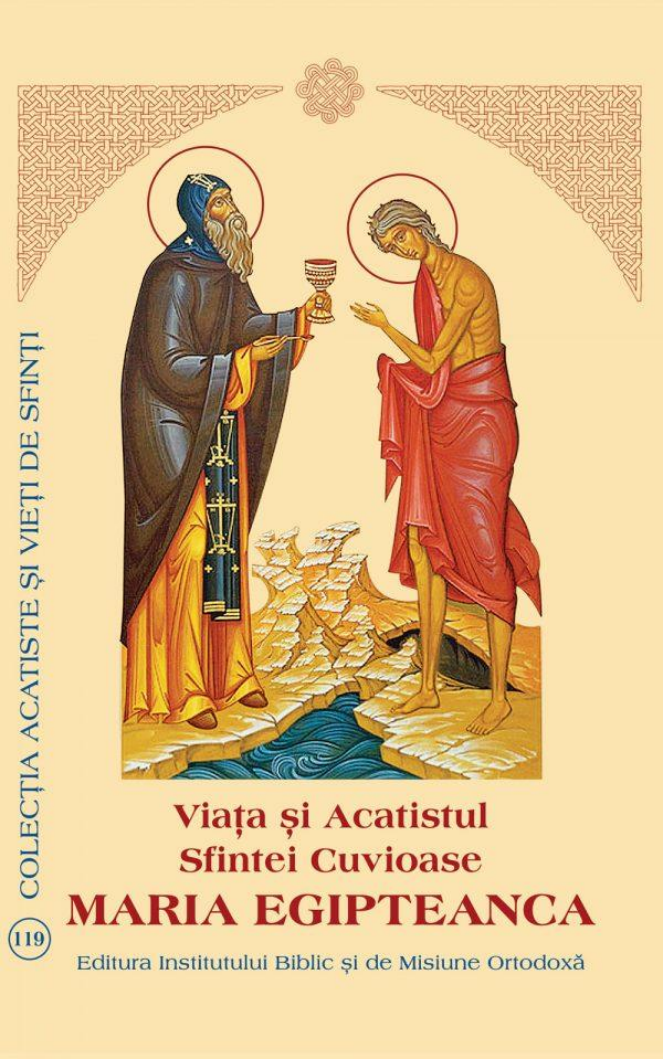

Este sărbătorită pe 1 aprilie.

Cuvioasa Maria s-a născut în Egipt, la sfârşitul veacului al V-lea. Încă de la vârsta de 12 ani a plecat din casa părinţilor ei şi a mers în Alexandria. Era tânără şi frumoasă şi a căzut într-o atât de mare robie a plăcerilor, încât s-a făcut ademenitoare multor suflete de bărbaţi tineri şi bătrâni cu desfătările pierzătoare ale desfrânării.

Însă, după ce a trăit 17 ani în cea mai adâncă viaţă păcătoasă, părându-i-se că acesta este singurul chip de a-şi trăi viaţa, Dumnezeu i-a întins mână de ajutor, făcând din ea un dreptar de întoarcere la pocăinţă, o pildă de nevoinţă peste fire şi de neasemuită sfinţenie.

Aşadar, dorind ea să se închine lemnului Sfintei Cruci, a mers la Ierusalim, vânzându-şi trupul corăbierilor, drept plată de călătorie. Dar, încercând să se

apropie de lemnul cinstitei Cruci, o putere nevăzută o respingea afară din biserică și n-o lăsa să intre. Iar după ce a încercat de mai multe ori și nu a izbutit, și-a dat seama de viața ei păcătoasă și de la această întâmplare au început plânsul și pocăința Mariei.

Astfel, văzând ea icoana Maicii Domnului la intrarea în biserică, s-a rugat, zicând: Fecioară Stăpână, care ai născut trupește pe Dumnezeu Cuvântul, știu că, din pricina păcatelor mele, nu este cuviincios și binecuvântat lucru să văd sfântă icoana ta, care ești cu totul curată, cu trupul și cu sufletul. Drept este să fiu urâtă și disprețuită de tine care ești cu adevărat neîntinată. Dar de vreme ce, după cum am auzit, Dumnezeu pe care L-ai născut, pentru aceasta S-a făcut Om ca să cheme pe păcătoși la pocăință, ajută-mă pe mine care nu am pe nimeni în ajutor. Poruncește să mi se îngăduie să intru în biserică. Să nu mă lipsești să văd lemnul pe care S-a răstignit Fiul tău și Dumnezeul nostru, Cel născut din tine și care Și-a dat al Său sânge pentru mine. Poruncește, Stăpână, să-mi fie deschisă și mie ușa dumnezeiești închinări a Sfintei Cruci. Lui Dumnezeu, Celui născut din tine te pun chezășuitoare că niciodată nu voi mai pângări acest trup prin păcate rușinoase. iar după ce voi vedea Sfânta Cruce, pe care S-a răstignit Fiul tău, mă voi lepăda numaidecât de lume și îndată voi pleca acolo unde tu, Chezașa mântuirii mele, mă vei povățui.

Deci, luând chezașă pe prea curata Născătoare de Dumnezeu, că, de o va lăsa să intre, își va schimba viața, a dobândit dorirea și a ținut făgăduința. Apoi, iarăși s-a rugat Maicii Domnului, zicând: Stăpână prea bună, față de mine ți-ai arătat iubirea ta de oameni. Nu te-ai scârbit de nevrednicele mele rugăciuni. Am văzut slava pe care nu este drept să o vedem noi, cei păcătoși. Slavă lui Dumnezeu care primește prin tine pocăința păcătoșilor! Dar ce voi gândi sau ce voi spune mai mult eu, păcătoasa? Este timpul, Stăpână, să-mi îndeplinesc făgăduința de a mă opri cu totul de la păcat. Arată-mi ceea ce trebuie să fac. Fii învățătoarea mântuirii mele și povățuiește-mă pe calea care duce la adevărata pocăință. Stăpână, Stăpână, nu mă părăsi! Amin.

Apoi a luat trei pâini uscate ca merinde, a trecut Iordanul și s-a dus în pustia cea mai adâncă. Nevoințele ei au fost multe și grele: lacrimile neostoite, postul, rugăciunea, golătatea trupului în frig și în arșița soarelui. Și așa a trăit 47 de ani, aflând mântuirea în pocăință aspră, în încercări și ispite. Și s-a înălțat deasupra celor trecătoare atât de mult, încât trecea cu picioarele pe deasupra, apa Iordanului și, când stătea la rugăciune, se înălța ca de un cot de la pământ, neavând alt martor decât pe Dumnezeu, iar la sfârșitul vieții, pe dumnezeiescul ei duhovnic, Sfântul Zosima. Acesta, cutreierând pustia de dincolo de Iordan a întâlnit-o pe cuvioasa, apoi a spovedit-o și a împărtășit-o cu Trupul și Sângele Domnului. Cu aceste nevoințe și prin harul lui Hristos biruind firea omenească

și dobândind viețuire mai presus de om, încă din lumea aceasta, Sfânta Maria Egipteanca s-a mutat la Domnul.

Biserica o prăznuiește la 1 aprilie și în Duminica a cincea a Postului mare, dând-o ca pildă de pocăință și întoarcere la Dumnezeu a celor păcătoși.

Pentru ale ei sfinte rugăciuni, Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfintei cuvioase Maria Egipteanca

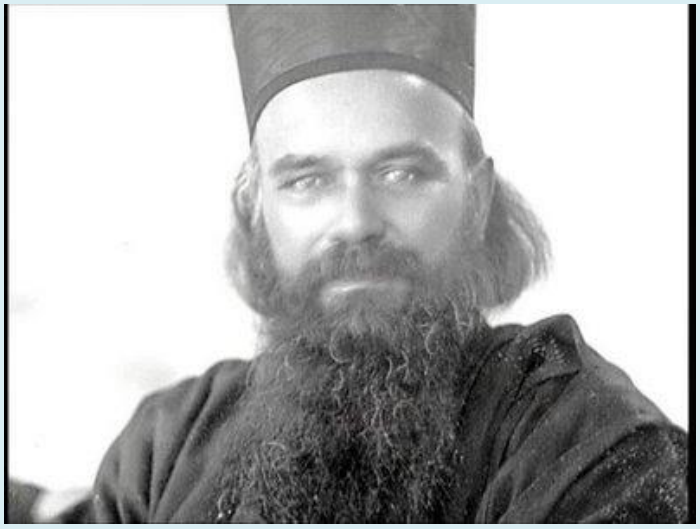

Biografia acestei preaminunate sfinte femei a fost scrisă de Sfântul Sofronie, patriarhul Ierusalimului.

Odată, în timpul Sfântului şi Marelui Post, un anume ieromonah, Avva Zosima, s-a retras în pustia cea mai dinlăuntru, cea de dincolo de Iordan, cale de douăzeci de zile de mers. Deodată el a zărit silueta unei fiinţe omeneşti, goală, cu pielea trupului zbârcită foarte şi cu părul alb strălucitor, ca lâna; aceasta zărindu-1 şi ea de departe, a început să fugă de la faţa părintelui, repede. Bătrânul însă a alergat şi el după acea fiinţă cât a putut şi el de repede, până când aceea, oprindu-se la un râu, a strigat tare: ***„Avva Zosima, iartă-mă pentru Domnul! Dar nu pot vedea faţa ta căci femeie sunt, şi sunt goală!"***

Atunci bătrânul Zosima şi-a scos straiul de pe deasupra şi 1-a aruncat femeii care, înfăşurându-se cu el, a ieşit din ascunzişul în care intrase.

Bătrânul s-a înspăimântat văzând că acea femeie necunoscută din pustie îl strigă pe nume. Rugându-se de ea cu lacrimi să nu-I ascundă nimic din istoria ei, căci Dumnezeu îl trimisese spre povăţuire şi înţelepţire în pustia aceea, femeia i-a povestit care a fost viaţa ei.

Ea se născuse în Egipt, şi începuse să ducă o viaţă plină de desfrânări în Alexandria încă de la vârsta de doisprezece ani; în astfel de necurată viaţă a trăit ea timp de şaptesprezece ani. Mânată de poftele nestăpânite ale trupului ei, ea s-a îmbarcat odată într-o corabie care avea destinaţia Ierusalim. Ajungând în Sfânta Cetate, a voit să meargă şi să se închine şi ea Lemnului Sfintei de viaţă făcătoarei şi Cinstitei Cruci, dar o putere nevăzută o împiedica pe ea ca să intre în biserică. Cuprinsă de spaimă, ea a privit către icoana Preasfintei Născătoare

de Dumnezeu din naos şi năpădită de silă şi de ruşine faţă de toată ticăloasa şi necurata ei viaţă, s-a rugat Maicii Domnului să o lase să se apropie şi ea de Lemnul Sfintei Cruci şi să i se închine, făgăduind Maicii Domnului că de aici înainte va face cum îi va porunci ea, şi se va duce oriunde Preacurata îi va spune. Atunci puterea nu a mai împiedicat-o să intre în biserică şi să îşi împlinească dorinţa, închinându-se Cinstitului Lemn, Maria s-a întors în naos şi a mulţumit cu lacrimi Maicii Domnului că a ascultat ruga ei, a prea păcătoasei. În acel moment a auzit un glas care i-a zis: ***„Du-te dincolo de Iordan şi vei afla acolo adevărata pace."***

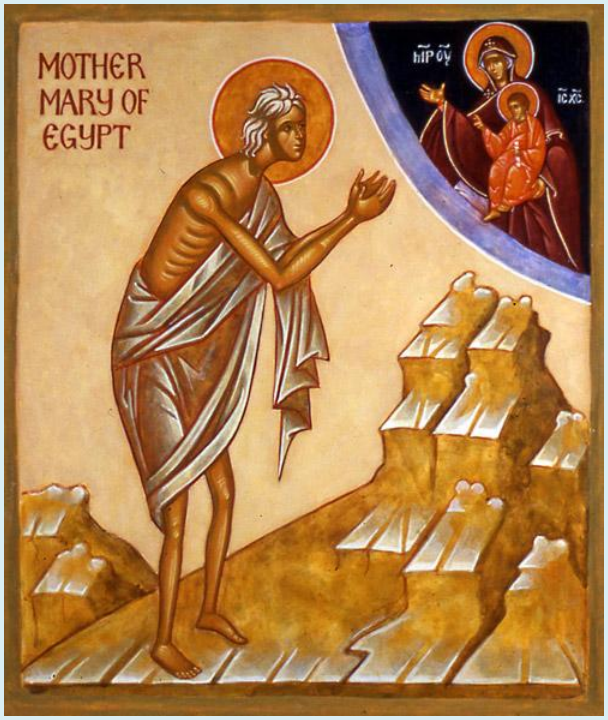

Ea pe dată şi-a cumpărat trei pâini şi a pornit spre Iordan, unde a ajuns în aceeaşi seară. În ziua următoare ea a primit Sfânta împărtăşanie în Mânăstirea Sfântului Ioan, după care a trecut de cealaltă parte a Râului Iordan. Ea a rămas în acea pustie timp de patruzeci şi şapte de ani, fără să iasă de acolo niciodată, pentru nici o trebuinţă, chinuindu-se de mari şi multe spaime, şi de gândurile cele de desfrânare, ca şi de nişte fiare sălbatice. Ea se hrănea cu ce verdeţuri putea găsi în acea pustie.

Terminându-şi de istorisit viaţa către Avva Zosima, ea s-a dus puţin mai încolo, stând la rugăciune; bătrânul a văzut atunci cum femeia se înalţă uşor în văzduh. După rugăciune, femeia 1-a rugat să vină din nou în anul următor la acelaşi loc al ţărmului Iordanului şi să aducă cu el şi Sfânta împărtăşanie; căci ea va fi acolo, dorind să se cuminece cu Sfintele lui Hristos Taine, după patruzeci şi opt de ani.

Bătrânul a venit negreşit în următorul an cu Sfânta împărtăşanie şi cu un coş de merinde pentru Sfânta, la acelaşi loc de pe malul Iordanului, întrebându-se cum va face să-i ducă Sfânta împărtăşanie, căci iată, nu este luntre; căci ajunsese acolo şi spre seară. Atunci, în lumina lunii, Avva Zosima a văzut-o pe pustnică apropiindu-se de ţărm, de cealaltă parte a apei, a văzut-o însemnând apa cu semnul sfintei cruci şi venind către el, păşind pe apă ca pe uscat.

După ce s-a împărtăşit, Sfânta 1-a rugat pe Avva să vină şi în următorul an, la izvoraşul la care a văzut-o prima oară, cel care se afla la douăzeci de zile de mers în pustia mai dinlăuntru, de dincolo de Iordan.

Aşa făcând şi în următorul an, precum îi poruncise sfânta, Avva Zosima a găsit trupul Sfintei mort în acel loc. Deasupra capului Sfintei, stăteau scrise cu litere pe nisip următoarele cuvinte: ***„Avva Zosima, îngroapă trupul smeritei Maria chiar în locul în care îl găseşti. Dă ţarina ţarinei. Am murit pe l aprilie, în chiar noaptea mântuitoarei Patimi a Domnului nostru Iisus, după ce am primit din mâinile Preacuvioşiei tale Sfintele şi Nemuritoarele lui Dumnezeu taine."***

Aşa a aflat Avva Zosima şi numele femeii, pe care nu îl ştiuse nici când a auzit istoria ei, nici când i-a adus un an după aceea Sfintele Taine. Şi încă altă minune 1-a mai umplut pe Bătrânul Zosima de spaimă, şi anume, că luând şi împărtăşindu-se cu Sfintele Taine la malul Iordanului, ea a ajuns tot în aceeaşi

seară la pârâiaşul la care Avvei Zosima îi trebuiseră atunci douăzeci de zile ca să ajungă până la el. Astfel, preasfinţitul bătrân a îngropat trupul minunatei Sfinte a lui Dumnezeu, Maria Egipteanca.

Ajungând la mânăstirea lui, Cuviosul Zosima a povestit înaintea întregii obşti povestea vieţii acestei preaminunate femei, împreună cu toate minunile ei la care a fost însuşi martor. Aşa ştie Dumnezeu să proslăvească pe acei mari păcătoşi care cu adevărat se pocăiesc în toate zilele vieţii lor.
Sfânta Maria Egipteanca se mai prăznuieşte de către Biserică şi în Duminica a Cincea din Sfântul şi Marele Post. În aceste sfinte zile de post, Biserica oferă viaţa acestei sfinte ca pildă vie de pocăinţă adevărată pentru toţi creştinii.

Sfânta Maria Egipteanca a trecut la locaşurile cele cereşti cam pe la anul 530 după Hristos.

Cântare de laudă la Sfânta Maria Egipteanca

Femeie a pocăinţei, a sinelui ei
Aspră judecătoare,
Maria a hotărât de faţă omenească
Pururi să se ascundă.

Da, o, vai mie păcătoasei,
Cea de păcat înnegrită!
Patimile ca nişte fiare muşcă
Din carnea inimii;
Ca şerpi veninoşi colcăie înlăuntrul
Sufletului.

Da, o, vai mie păcătoasei,
Cea care de patimi sunt sfâşiată!
Dar Tu pentru păcătoşi ai venit să Te jertfeşti,
Domnul meu şi Dumnezeul meu!
Nu Te scârbi de mine, mult necurată!
O, ascultă plânsul şi jalea ticăloasei Maria
Al celei mai păcătoase dintre pământeni!

Domnul S-a milostivit, El pe Maria a
vindecat-o; înnegritul ei suflet mai alb decât zăpada l-a făcut.

Slavă Ţie, Domnul meu şi Dumnezeul meu,
Slavă Ţie!

Căci iată Tu vasul necurăţiei de nerecunoscut l-ai înnoit,
Şi cu aur curat l-ai împodobit;

Tu harul Tău întru dânsul ai turnat,
Şi din belşug ai turnat.

O, milostivirea Ta cea mare, Doamne,
O, Slavă Ţie,
Domnul meu şi Dumnezeul meu!

Maria s-a împodobit cu Duhul
Ca şi cu un strai de lumină,
Ea s-a încins cu putere
Ca şi un înger al lui Dumnezeu,
Prin puterea Duhului Tău,
Domnul meu şi Dumnezeul meu,
Prin marea ta milostivire,
Maica Domnului meu!

Dar ce este această minunată mireasmă
Ce din această pustie
respiră?
Ea este asemenea miresmei curate de tămâie
Din Casa lui Dumnezeu.
Este sfinţenia Mariei
Cea care binemiresmează pustia!

Cugetare

Oare cum se face că avem atâta bogăţie de mărturii scrise despre marile suferinţe şi despre sfinţenia bărbaţilor şi femeilor creştine celor de demult, dar şi de aproape?
Aceasta se întâmpla deoarece chiar şi în conştiinţa oamenilor doar sfinţii sunt cu adevărat mari biruitori, adevăraţi învingători. Căci cum va fi cineva victorios fără conflict, fără durere, şi fără suferinţă?

Chiar şi în războaiele omeneşti, nimeni nu se socoteşte erou fără să fi trecut prin focul luptelor, fără să fi suferit cumplit, fără să fi fost rănit, fiecare rană socotindu-i-se ca o medalie. Cu atât mai mult este aşa în războiul duhovnicesc, cel care se duce pentru un adevăr suprem, cunoscut şi învederat, şi în care nu poate să încapă lauda de sine şi preamărirea propriilor isprăvi, căci ele în războiul duhovnicesc nu ajută la nimic, dimpotrivă, îl duc pe războinic la pierzanie.

Cel care nu se angajează în luptă pentru dragostea lui Hristos, fie cu lumea, fie cu diavolul, fie cu propriul sine, cum va putea fi el socotit printre ostaşii lui

Hristos? Aşadar, cum se va număra cineva printre împreună-biruitorii cu Hristos?

Despre acest cumplit război duhovnicesc i-a grăit Maria Egipteanca, Bătrânului Zosima: *„În primii şaptesprezece ani pe care i-am petrecut în pustie m-am luptat cu poftele cele nebuneşti ale trupului meu mai cumplit decât cu nişte fiare sălbatice. Căci pofteam să mănânc carne şi peşte, din care aveam cu îmbelşugare în Egipt. Mai pofteam să beau vin ales, pe când în pustie nu găseam nici măcar apă ca să-mi potolesc ticăloasa mea sete. Pofteam să aud cântece de desfrânare. Plângeam de durere, strigam, şi îmi băteam pieptul. Strigam şi mă rugam în genunchi către Maica lui Dumnezeu să mă izbăvească de aceste cumplite fiare ale gândului, să mă izbăvească de acest chin. După ce am plâns şi m-am zbuciumat ani îndelungaţi fără să abandonez lupta, am văzut deodată o lumină care m-a înconjurat din toate părţile, şi o anume pace minunată, niciodată cunoscută mie, mi-a inundat sufletul."*

Luare aminte

Să luăm aminte la Stăpânul Iisus, la Trupul Lui cel neînsufleţit:
Să luăm aminte la Trupul Lui cel neînsufleţit care zace în mormânt fără viaţă, Cel care în viaţă fiind a înviat şi morţii din morminte;
Să luăm aminte la cum şi mort fiind, iudeii fierbeau de ură pentru El;
Să luăm aminte la cum chiar ucenicii Lui s-au încuiat prin casele lor de frica iudeilor (Ioan 20: 19).

Predică despre împlinirea marii prorocii

Ca un miel spre junghiere S-a adus (Isaia 53: 7). Văzând cu ochiul duhului său prorocesc prin secolele viitoare, slăvitul Proroc Isaia a strigat tare prorocia minunii ce avea să vie, înfricoşata Jertfă de pe Golgota. De departe în timp el L-a văzut pe Stăpânul Iisus Hristos ducându-Se la jertfă precum un miel fără de glas ce este dus la junghiere. Căci mielul merge la junghierea sa ca şi cum ar merge la păşunea din care îşi ia hrană: fără să se apere, fără să se teamă, fără răutate.

Astfel a mers şi Domnul nostru la Jertfa Sa: fără să Se apere, fără să Se teamă, fără răutate. El nu a strigat: „Oamenilor, nu faceţi aceasta!" El nu a întrebat: „Oamenilor, pentru ce îmi faceţi aceasta?" El nu a osândit pe nici unul dintre ucigaşii Lui. El nu S-a revoltat, nu a protestat, nu S-a împotrivit uciderii Lui. El nu S-a mâniat. El nu a gândit răul despre ucigaşii Lui, despre cei care au cutezat să se facă Lui judecători.

- Când din fruntea Lui înconjurată de spini a început să curgă sângele, El a stat tăcut.
- Când Faţa Lui a fost murdărită de scuipatul nelegiuiţilor, El a rămas tăcut.
- Când Lemnul Crucii pe care o ducea în spate s-a îngreunat asupra Lui, El a îndurat şi a mers mai departe.
- Când durerea L-a covârşit pe când stătea răstignit pe Cruce, El a plâns, dar nu către oameni, ci către Tatăl Lui Cel din Ceruri.
- Când Şi-a dat Duhul Său, Ochii Lui S-au îndreptat către cer, iar nu către pământ. Căci izvorul puterii Lui este în cer, iar nu pe pământ. Iar izvorul mângâierii Lui este Dumnezeu Tatăl, iar nu oamenii. Căci Patria Lui cea adevărată este Împărăţia Cerurilor, iar nu cea a pământului.

Iată Mielul lui Dumnezeu Cel Ce ridică păcatul lumii (Ioan 1: 19). Aşa a strigat Sfântul Ioan Botezătorul când L-a văzut pre Stăpânul Iisus Hristos. Şi iată, acum se împlineşte această prorocie pe Muntele Golgota. Iată acum Se jertfeşte şi Se omoară Mielul lui Dumnezeu, pentru păcatele lumii, ale întregii omeniri celei din veac şi până în veac.

O, fraţilor, această prea costisitoare jertfă s-a făcut şi pentru păcatele noastre, ale celor de acum, ale mele, şi ale voastre.

Sângele Mielului Celui blând şi fără de pată S-a adus pentru toate timpurile şi pentru toate generaţiile, de la întâiul şi până la cel din urmă om de pe pământ. Plânsul Lui din Grădina Ghetsimani a fost şi pentru noi, şi pentru răutatea noastră, şi pentru slăbiciunea noastră, şi pentru păcătoşenia noastră. Şi pentru noi cei de acum S-a vărsat acel sânge.

Fraţilor, să nu dispreţuim cea de nedescris şi prea costisitoare jertfă cu care noi am fost răscumpăraţi. Doar în baza ei avem noi vreo valoare ca oameni, în absenţa ei, sau în condiţiile în care noi ne lepădăm de ea, atunci noi ca oameni nu mai valorăm nimic. Nu suntem decât un fum fără foc şi nişte nori cenuşii fără de ploaie.

O, Stăpâne Preamilostive Doamne, miluieşte-ne şi Te milostiveşte şi spre noi, căci numai Ţie se cuvine toată cinstea şi mulţumita în veci, Amin!

Sfântul Ioan Iacob (Hozevitul) - Din Ierihon către Sion - Însemnări referitoare la cuvioasa Maria Egipteanca

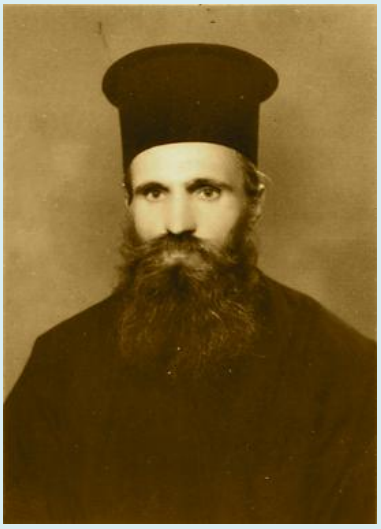

Însemnare

Mânăstirea Calomona se află unde este astăzi Mânăstirea Sfântului Gherasim.

Cuviosul Zosima se întâlnise cu an an înainte cu "Sihastra din Egipt" şi după dorinţa ei, a venit s-o împărtăşească, fără să cugete cum va trece Iordanul. De ştiut şi asta că în ziua când a împărtăşit-o, s-a şi săvârşit, dar tăinuind moartea, a spus să vie peste un an.

Observaţie. Locul din Vitavara unde sunt ruinele unui schit al cuvioasei Maria, acolo este numai locul de sihăstrie a Sfintei, pe când locul săvârşirei este mai la vale, către Valea Moartă după cum se înţelege din istoria veche şi după cum mărturiseşte fecioara pustnică Fotini, că simţea miros de moaşte aproape de Biserica noastră.

Altă însemnare

Stihurile de mai sus au fost alcătuite potrivit cu istoria vieţii cuvioasei Maria scrisă de Sfântul Sofronie, patriarhul Ierusalimului. ***După cum se vede din cele povestite de Sfântul Sofronie, locul de întâlnire a Sfântului Zosima cu Sfânta Maria a fost cam pe unde este astăzi Schitul Românesc, căci Iordanul pe vremea aceea curgea hăt mai încoace, pe sub deluşorul din faţa Bisericii noastre.*** Deci locul românesc era atuncea dincolo de Iordan, pe unde se nevoiau în Postul mare pustnicii de la Calamona (azi M-rea Sfântului Gherasim) şi pe unde era şi cuvioasa Maria. De atunci apa Iordanului a fost mereu împinsă de Hozeva către Răsărit, mutându-şi astfel drumul şi făcând cotul cel mare, care nu era în vechime.

Deci putem spune că locul românesc adăposteşte moaştele Sfintei Maria. Şi ca semn a fost mireazma aceea minunată, care s-a simţit la aducerea moaştelor a celeilalte Marii (celei din Magdal), asemenea şi cu râvna.

Mireazma aceea a fost semnul întâlnirii lor, căci se vedea şi o lumină cerească.

Săvârşirea cuvioasei Maria Egipteanca (la Iordan)

În vremea nopţii, lângă apă,
În lunca Sfântului Iordan
Aşteaptă căutând în zare
Un pustnic Calamonitean.

Ce ai, bătrânule Părinte,
De eşti aşa nerăbdător
Şi tot priveai în "ceea parte"
Cu ochiul tău iscoditor ?

Ai pus vreo undiţă în apă
Şi n-o găseşti la locul ei,
Sau loc mai bun de pescuire
De ceea parte vrei ?
Dar asta nu se face noaptea,
S-o faci mai bine de cu zi
Şi-i lucru de mirare, Avo,
Că-ţi vine dor a pescui!
Aşa s-ar fi mirat oricine
Văzându-l pe bătrân şezând
La miezul nopţii lângă apă
(Pescar pe el l-ar fi crezând).

Dar după cum se vede treaba
Nu-i este lui de pescuit
De stă aşa în nemişcare,
Rugându-se necontenit.

Privind mai bine, vom cunoaşte
Că este “Pustnicul Zosima”,
El poartă mantie în spate,
La pept: Epitrahil şi schima.

Un vas bisericesc în mână
El ţine prea cuviincios,
Având dumnezeescul Sânge
Cu Sfântul Trup al lui Hristos.

În vremea asta el aşteaptă
Din ceea parte de Iordan
Să vie spre împărtăşire
“Sihastra de neam Egiptean”

Un an de zile se-mplinise
De când s-a înţeles cu ea
S-aducă “Sfintele” bătrânul
Şi-acuma ea întârzia!

În mintea lui i se strecoară
O bănuială cu fior:
Dar poate nu mai sunt eu vrednic
Să văd acum acel “odor”!

Şi dacă vine ce voi face?
De luntre nu m-am îngrijit!
Acestea cugetând Bătrânul,
Un plâns amar l-a năpădit.
Dar numai iată că zăreşte
Pe sfânta pustnică venind,
Deasupra apei (ca pe gheaţă),
Mirat, o vede el păşind.

Pe trupul ei pârlit de soare
Şi ca o scândură uscat
Ea poartă doar o zdreanţă veche
Pe care Pustnicul i-a dat.

În ziua când era să moară,
Atuncea s-a împărtăşit
Şi pentru asta pe Zosima
Mai înainte l-a vestit.

Căci vrând să moară neştiută
I-a zis să vie la un an
S-o afle ca mai înainte,
De ceea parte de Iordan.

Cu multă nerăbdare Ava
În anul următor venind
Aflat-a trupul cuvioasei
De-un an de zile adormit.

Iar în nisip era scrisoare
Cu ziua săvârşirii ei:
Că-i este numele “Maria”
S-o-ngroape după obicei.

Cântându-i cele cuvenite,
Şedea bătrânul cugetând,
Că nu avea nici o unealtă
Să-i facă groapă în pământ!

Dar, O! minune prea slăvită!
Venind un leu înfricoşat,
Cu ghiarele scobind îndată,
Mormântul Sfintei l-a săpat!

Apoi, plecându-se cucernic,
În pace el s-a depărtat,
Iar pustnicul, cu multe lacrimi
Cinstitul trup l-a îngropat!

Sfânta Maria Egipteanca

Sfânta Maria Egipteanca este cinstită de Biserica Ortodoxă pe 1 aprilie şi în cea de-a cincea Duminică a Postului Sfintelor Paşti. A trăit în a doua jumătate a secolului al IV-lea şi începutul secolului al V-lea. A murit în anul 431, în timpul împăratului Teodosie cel Tânăr.

Maria Egipteanca s-a născut în Egipt. La vârsta de 12 ani şi-a părăsit părinţii şi a mers în Alexandria, unde timp de 17 ani a dus o viaţă desfrânată. La vârsta de 29 de ani, părăseşte Alexandria şi ajunge la Ierusalim. Pretextul i-a fost oferit de pelerinajul unor tineri din Egipt şi Libia, care călătoreau pe mare spre Ierusalim, pentru a participa la sărbătoarea Înălţării Sfintei Cruci.

Ajunsă în Ierusalim, doreşte să intre în Biserica Sfântului Mormânt, însă, nu a putut înainta decât până la prag. Aici a simţit cum o putere nevăzută o opreşte. Încerca de mai multe ori să intre, dar fără rezultat. Este momentul când înţelege că modul ei de existenţă o face nevrednică de a intra în acest locaş. Se roagă Fecioarei Maria să facă posibilă intrarea sa în locaş, cu promisiunea că îşi va schimba întru totul modul de viaţă. După ce se închină Sfintei Cruci, aude un glas din depărtare care i-a grăit: ***"Dacă vei trece Iordanul, bună odihnă vei găsi!".***

În urma acestei descoperiri, Cuvioasa Maria Egipteanca alege să-şi trăiască viaţa în pustia Iordanului. Aici va petrece 47 de ani, în post şi rugăciune. A fost descoperită părintelui Zosima. Acest părinte, ajuns la vârsta de 53 de ani, se întreba dacă există pe pământ cineva care să-l întreacă în osteneala duhovnicească.

Acestui monah i s-a arătat îngerul şi i-a zis: ***"O, Zosima, precum era cu putinţă unui om, bine te-ai nevoit şi bine ai trecut pustniceasca alergare. Însă nimeni***

nu este între oameni care s-ar putea arăta pe sine că este desăvârşit. Mai multă îţi e nevoinţa ce îţi stă înainte, decât aceea pe care ai făcut-o până acum, pe care tu nu o ştii. Dar ca să cunoşti câte căi sunt spre mântuire, ieşi din pământul tău, precum altă dată Avraam cel vestit între patriarhi, şi mergi într-una dintre mănăstirile ce sunt pe lângă râul Iordan".

După câteva zile de mers prin pustiu, a întâlnit-o pe Cuvioasa Maria Egipteanca. Aceasta deşi nu l-a întâlnit niciodată, i-a spus pe nume şi i-a cerut o haină ca să-şi acopere trupul. Din viaţa sfintei aflăm că în timp ce părintele Zosima se ruga, şi-a ridicat ochii şi a văzut-o pe sfântă înălţată de la pământ, "ca un cot, stând în văzduh şi rugându-se".

Îi descoperă părintelui viaţa sa şi îi cere ca în anul următor, în Joia din Săptămâna Patimilor să ia Sfintele Taine şi să meargă pe malul Iordanului ca să o împărtăşească. Când a venit Zosima la vremea cerută, aceasta a însemnat cu semnul crucii Iordanul, a trecut pe el ca pe uscat şi s-a împărtăşit. Părintele Zosima a revenit în anul următor, dar a găsit-o moartă. Cu ajutorul unui leu a săpat mormântul ei şi a îngropat-o.

Viaţa Sfintei Maria Egipteanca a circulat prin viu grai până în vremea patriarhului Sofronie al Ierusalimului, care a decis să o scrie în secolul al VIII-lea.

Maria Egipteanca şi Maria Palestinianca

Părintele Makarios Simonopetritul, în cartea sa "Triodul explicat", publicată la Editura Deisis în anul 2003, susţine că potrivit studiilor recente, viaţa Sfintei Maria Egipteanca ar fi mai degrabă *"o amplificare legendară în scopuri didactice a vieţii unei Sfinte Maria Egipteanca din Palestina, despre care vorbesc Viaţa Sfântului Teoctist din Lesbos, două istorii ale lui Pavel din Monembasia şi o istorie 'folositoare de suflet anonimă".*

Potrivit Vieţii Sfântului Teoctist, confirmate de Chiril din Skythopolis în Viaţa Sfântului Chiriac scrisă de acesta, această Marie a vieţuit în Palestina şi a fost cântăreaţă la biserica Anastasis din Ierusalim. Ea a ales să fugă singură în pustie din cauza "scandalurilor" pe care le-a prilejuit frumuseţea ei. Ioannis şi Panamon au întâlnit-o în deşert aproape în aceleaşi împrejurări în care o întâlneşte Zosima pe Maria Egipteanca în Viaţa patriarhului Sofronie. Ea le-a povestit plecarea sa în pustie, viaţa sa de asceză rugându-i să vină din nou la ea la întoarcerea din vizita pe care aceştia o făceau avvei Chiriac. Când aceştia au revenit la grota sfintei anahorete, au găsit-o moartă şi au îngropat-o ca pe Maria Egipteanca.

Istoria Sfintei Maria Egipteanca rămâne în esenţă identică cu cea a Mariei Palestinianca, însă, marea diferenţă sta în faptul că prima s-a dus în pustie pentru a se pocăi de păcate, în timp ce Maria Palestinianca s-a dus în pustia Iordanului pentru a fugi de păcatele trupeşti, fiind foarte frumoasă.

Relatarea patriarhului Sofronie o prezintă ca pe o mare păcătoasă, care s-a dus în Palestina pentru desfrâu, în timp ce Maria Palestinianca nu a fost supusă poftelor, retrăgându-se în deşert tocmai pentru a preîntâmpina păcatul.

Ceea ce trebuie să reţinem din cele două relatări, este îndemnul la pocăinţă şi lupta cu păcatul.

Viaţa Sfintei Maria Egipteanca se citeşte integral în Denia Canonului Sfântului Andrei Criteanul din Săptămâna a V-a a Postului mare.

Ora de religie - Sfânta Maria Egipteanca (1 aprilie)

Pe 1 aprilie este rânduită în calendarul creştin pomenirea Sfintei cuvioase Maria Egipteanca - una dintre cele mai strălucite pilde de întoarcere prin pocăinţă la o viaţă creştină autentică. Exemplul său a impresionat generaţii de creştini, încât Biserica avea să rânduiască să fie pomenită în mod deosebit, în afară de ziua dedicată în calendar, şi a 5-a duminică din Postul mare.

O perioadă în care suntem chemaţi să ne îndreptăm viaţa pe calea lui Hristos, să ne curăţim sufletele şi trupurile prin post şi pocăinţă, pentru a putea înţelege deplin semnificaţia şi bucuria Învierii Domnului. Pentru aceasta Biserica ne aduce înaintea sufletelor un exemplu cutremurător: viaţa cuvioasei maria Egipteanca.

Femeia care fusese în tinereţe o mare curtezană în Alexandria (Egipt), ducând o viaţa plină de desfătări şi imoralitate. Dar care în faţa Crucii Mântuitorului din Biserica mare din Ierusalim, avea să realizeze o întoarcere capitală în viaţa sa, părăsind lumea sa de până atunci, a pierzaniei şi a păcatului, spre a-L urma pe Mântuitorul. De la lumea desfătărilor, alege calea aspră a nevoinţei şi a pocăinţei sincere. S-a retras în deşert unde a mai vieţuit încă 47 de ani, în cele mai aspre nevoinţe, prin care, parcă a vrut să-şi ispăşească păcatele tinereţii.

Anii de aspre nevoinţe au făcut din ea o sfântă, mult cinstită în lumea creştină. Din pilda vieţii Sfintei Maria Egipteanca avem atâtea de învăţat, dar mai ales două mari adevăruri:

- ✓ *şi cel mai păcătos om are o şansă la îndreptare, la mântuire. Maria Magdalena şi tâlharul pocăit de pe cruce sunt doar două exemple elocvente din Sfânta Scriptură. Iar Vieţile sfinţilor sunt pline de păcătoşi îndreptaţi la credinţă;*
- ✓ *pocăinţa sinceră, profundă este adevărata cale a îndreptării noastre. Pocăinţa înţeleasă nu doar ca o simplă părere de rău, de multe ori doar formală, faţă de păcatele săvârşite, ci o adevărată schimbare a vieţii noastre, o „revoluţie"spirituală a întregii noastre fiinţe, o „reconvertire" la Hristos, la o viaţă creştină autentică.*

Gheorghe Anghel - Sfânta Maria Egipteanca şi omul contemporan

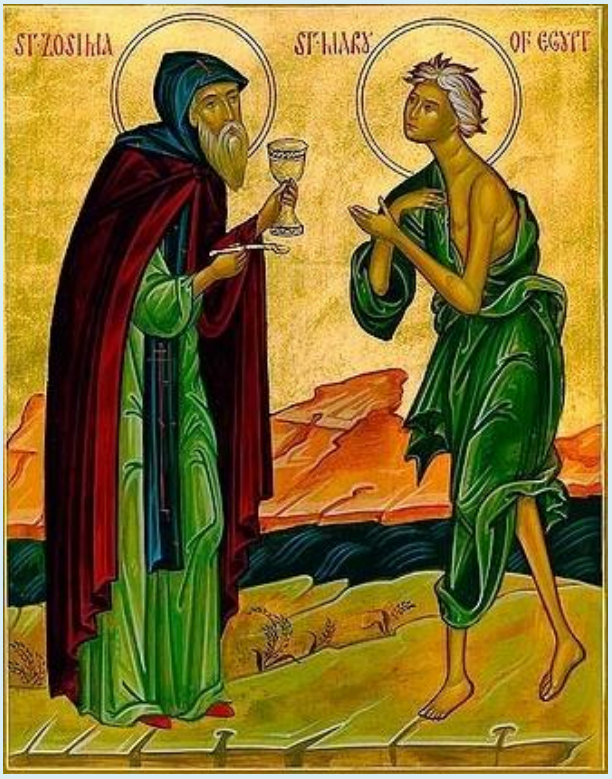

„Nu există păcat de neiertat în afară de păcatul nepocăit”, spune Sfântul Isaac Sirul aducându-ne aminte de importanţa pocăinţei care ne oferă posibilitatea unui nou început în viaţa duhovnicească.

Am început cu acest cuvânt, deoarece duminica a cincea din Postul mare este dedicată unei sfinte care prin pocăinţă a parcurs drumul de la patimă la virtute, de la moarte la viaţă: Sfânta Maria Egipteanca.

Nu întâmplător Biserica a aşezat cinstirea ei înspre finalul perioadei de postire, ci ca să ne ofere ajutor în evoluţia noastră duhovnicească.

În primul rând ne arată că un om la fel ca noi are această posibilitate să îşi schimbe viaţa şi, prin pocăinţă, să ajungă la Hristos, să ajungă mai tare ca moartea. Dacă acest om a reuşit noi de ce nu am putea?

Apoi, prin exemplul ei primim încurajarea că nu este târziu niciodată să punem început bun şi să căutăm viaţa veşnică din Împărăţia Cerurilor. Desigur, prin pocăinţă.

Oare este aşa de greu pentru omul contemporan să se pocăiască şi să îşi îndrepte privirea spre Hristos, să tindă spre El? Răspunsul la această întrebare se află în

inima fiecăruia dintre noi, însă este cert că trebuie să luptăm cu două mari patimi ale prezentului: indiferenţa duhovnicească şi comoditatea.

În primul rând pocăinţa implică conştientizarea stării de păcătoşenie în care ne aflăm şi hotărârea de a ieşi din impasul duhovnicesc.

Iar drumul de la păcat la virtute, de la moarte la viaţă, trece prin taina Sfintei Spovedanii, unde ne mărturisim patimile şi luăm hotărârea de a nu le mai săvârşi.

Pocăința este scara care ne urcă de unde am căzut - Sfântul Efrem Sirul

Pocăinţa implică osteneală, iar omul contemporan este atât de ostenit de viaţa cotidiană încât rareori alocă din resursele sale şi unei osteneli duhovniceşti. Pocăinţa nu se realizează cu telecomanda în mână şi aşezat confortabil în faţa televizorului. Ori nedezlipit de telefonul inteligent.

Pocăinţa implică dragostea de Dumnezeu concretizată în rugăciune şi metanii, în părerea de rău pentru păcatele săvârşite şi decizia de a te lepăda de vieţuirea păcătoasă. Pocăinţa implică o continuă alergare spre Hristos şi neîntoarcerea la viaţa păcătoasă.

Cel mai probabil uzura datorată unei vieţuiri pământeşti aflată sub povara grijilor de zi cu zi şi confortul pe care ni-l oferă propriul cămin ne păcălesc spre o rutină în care Dumnezeu este lăsat „pe mâine”.

Această plasare a pocăinţei într-un viitor nedefinit reprezintă mirajul care se destramă brutal şi brusc la moarte. Atunci conştientizăm că timpul s-a scurs şi pocăinţa a devenit dintr-un viitor nedefinit un trecut imposibil de atins. Prea târziu. Pocăinţa trebuie să înceapă acum, nu mai încolo, nu mâine.

Sursa:
https://www.orthodoxianewsagency.gr/foreignnews/sfanta-maria-egipteanca-si-omul-contemporan/

Pr. Ciprian Florin Apetrei - Canonul lacrimilor şi pocăinţa Sfintei Maria Egipteanca

În această seară se săvârșește în biserici Denia Canonului mare al Sfântului Andrei Criteanul, care cuprinde rânduiala Utreniei zilei de joi, în cadrul căreia se citește integral cunoscutul „Canon al lacrimilor”.

Cuvântul denie vine de la slavonescul vdenie și înseamnă priveghere sau slujbă nocturnă. Mai precis, Denia este Utrenia de a doua zi și se săvârșește seara, în ajun.

Canonul Sfantului Andrei Criteanul a fost citit și în prima săptămână a Postului mare, în cadrul Pavecerniței mari, de luni până joi. Întregul cuprins al Canonului este o rugăciune de pocăinţă, o rugăciune care meditează asupra modului de vieţuire, punând în balanţă vieţuirea de acum şi modul corect de vieţuire al creştinului prin urmarea lui Hristos. Acest imn liturgic, impresionant nu doar prin întinderea sa, ci mai ales prin conținut ne aduce în atenție pocăința, care ne duce la mântuire.

Canonul cel mare prezintă istoria mântuirii neamului omenesc, de la căderea în păcat a protopărinților, Adam și Eva, și până la Sfintele Pătimiri și Învierea Domnului.

În cadrul slujbei Deniei din seara aceasta, la mănăstiri, catedrale și unele biserici parohiale, se citește şi Viaţa Sfintei cuvioase Maria Egipteanca, scrisă de patriarhul Sofronie al Ierusalimului. Pentru că viața Sfintei este, prin excelență, un exemplu de pocăință creștină. Ea a părăsit viața desfrânată pe care o ducea, trăind în deșert o viață de asceză extremă și de rugăciune, pentru dragostea lui

Hristos. Postul mare este, de asemenea, un timp al pocăinței, iar în ultima etapă a ostenelilor ne este prezentată ca exemplu viaţa acestei cuvioase, pentru ca noi să perseverăm în urcuşul nostru duhovnicesc către Înviere.

Astăzi la Denie, `Canonul lacrimilor" ne poartă prin istoria mântuirii neamului omenesc, arătându-ne calea către mântuire, iar viaţa pilduitoare a Sfintei cuvioase Maria Egipteanca este pentru noi o paradigmă a pocăinţei care duce la sfinţenie.

Pr. Prof. Gleb Kaleda - De ce desfrânarea îl îndepărtează atât de mult pe om de Dumnezeu?

Persoana desfrânată are întotdeauna timp să conştientizeze gravitatea faptelor sale. Desfrâul este înfiorător prin conştientizarea păcatului înfăptuit.

Ne este foarte greu să ne rugăm pentru persoanele care au căzut în păcatul desfrânării. Renunţarea la Hristos şi păcatul desfrânării înalţă un zid între om şi Dumnezeu, prin care ne este foarte greu să înălţăm rugăciuni pentru rude şi pentru aproapele şi chiar pentru preoţi. Aşa cum renunţarea la Fiul Omului duce la părăsirea Bisericii, la fel spunem şi despre desfrânare, mai ales dacă după săvârşirea lui nu urmează căinţa şi smerenia. Aceasta duce la pierderea credinţei.

Cunoaştem astfel de cazuri şi după exemplul mirenilor, dar şi după cel al preoţilor, care după ce au păcătuit erau caterisiţi (Regula 25 a Sfinţilor Apostoli şi Regula 3 a Sfântului Vasile cel mare) şi deveneau atei. Îi recunoaştem după felul cum îi privesc pe oameni.

Numai smerenia şi căinţa adâncă îi pot întoarce înapoi la Hristos şi pe desfrânaţi la Dumnezeu, aşa cum s-a întors apostolul Petru după ce s-a dezis de Hristos şi care, „ieşind afară, a plâns cu amar” (Matei 26, 75). Lepădarea de Dumnezeu poate fi impulsivă, ca în cazul apostolului Petru. Cât priveşte desfrânarea, pentru ca ea să fie „perfectă”, e nevoie de timp, de un anumit calcul. Ea nu poate fi considerată un păcat săvârşit din neştiinţă, ca mânia. Acest păcat este întotdeauna făcut cu bună ştiinţă.

Chiar şi o crimă poate fi săvârşită din greşeală. Însă persoana desfrânată are întotdeauna timp să conştientizeze gravitatea faptelor sale şi să se întrebe: „De

fapt, ce vreau eu să fac?", lepădându-se de păcat numai cu trupul, dar nu şi cu inima. Desfrâul este înfiorător prin conştientizarea păcatului înfăptuit.

Un bărbat desfrânat este mai rău decât o femeie desfrânată, la fel cum spunem că o beţivă este mai rea decât un beţiv, pentru că femeia care suferă de patima beţiei practic nu mai poate fi lecuită. Bărbatul desfrânat este respingător şi pentru faptul că el, conştient şi inconştient, se crede nevinovat. „Datoria noastră este să nu naştem copii, ci să ne distrăm şi apoi să fugim", acesta este unul dintre principiile vulgare, foarte răspândit în armată. Femeia, dar mai ales tânăra este întotdeauna supusă riscului. Aşa cum arată experienţa războiului, desfrânaţii se cred grozavi, dar atunci când vine vorba să-şi apare ţara se dovedesc a fi cei mai mari laşi.

Cunoaştem cazuri de femei desfrânate care s-au pocăit şi care au devenit sfinte. Aşa este exemplul Sfintei Maria Egipteanca. Iisus le-a spus bătrânilor şi preoţilor iudei: „Adevărat vă spun vouă, că vameşii şi desfrânatele vor intra înaintea voastră în Împărăţia lui Dumnezeu". El nu a spus desfrânaţii.

Nu cunoaştem nici un bărbat care fiind desfrânat s-ar fi căit de păcatul acesta şi ar fi devenit sfânt; printre ei nu am întâlnit nici o Marie Egipteanca.

(Pr. Prof. Gleb Kaleda, Biserica din casă, Editura Sophia, București, 2006, pp. 214-215)

Hierotheos Vlachos - Fecioria duhovnicească este mai presus de fecioria trupească

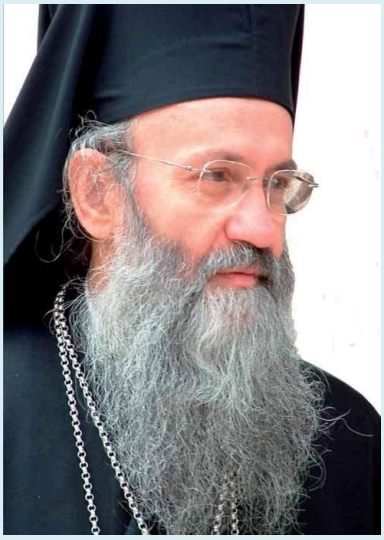

„Fecioria duhului vindecă şi fecioria pierdută a trupului. Avva Zosima, care avea şi fecioria trupului şi fecioria duhului, s-a plecat înaintea cuvioasei Maria Egipteanca, care a fost desfrânată de mică. Însă fecioria duhovnicească pe care o dobândise cuvioasa Maria Egipteanca o vindecase pe deplin.”

„O valoare mult mai mare o are fecioria duhovnicească, căci fecioria duhovnicească este împlinirea poruncii lui Hristos atunci când mintea omului se lipeşte de Dumnezeu cu rugăciune. Această feciorie duhovnicească poate fi dobândită de toţi, şi de cei căsătoriţi, şi de cei necăsătoriţi. Monahii care nu au fecioria duhovnicească sunt nefericiţi, căci nici nu nasc în zona firească, în zona trupească, nici nu îşi transferă existenţa în Rai.” (Părintele Sofronie de la Essex)

(Hierotheos Vlachos, Mitropolit de Nafpaktos și Sfântul Vlasie, Cunosc un om în Hristos: Părintele Sofronie de la Essex, traducere din limba greacă de Pr. Șerban Tica, Editura Sophia, București; Editura Cartea Ortodoxă, Alexandria, 2011, p. 342)

Arhimandrit Vasilios Bacoianis - Noi punem început pocăinţei, iar Dumnezeu o desăvârşeşte

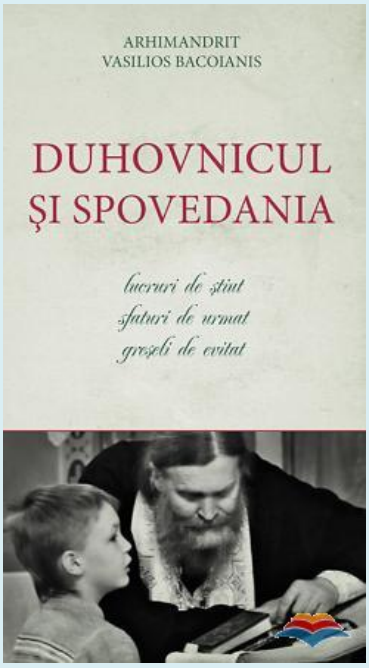

Îngheţul păcatului ne-a paralizat mâinile, astfel că nu putem să deschidem singuri uşa pocăinţei şi să dobândim mântuirea. Adică dorim să ne mântuim, să lepădăm de la noi jugul păcatului, dar nu putem, pentru că am fost anchilozaţi din pricina lui („mort era", spune Hristos despre fiul risipitor, Luca 15, 32). Şi ce se întâmplă? Noi Îi arătăm lui Hristos dispoziţia noastră, voinţa noastră de a ne pocăi, iar Acesta ne deschide uşa pocăinţei!

Noi punem început pocăinţei, iar Dumnezeu o desăvârşeşte! Omul face un pas, iar Dumnezeu face mii de paşi! Însă, pentru ca Dumnezeu să facă aceşti mii de paşi, va trebui ca noi să-l facem pe primul. Să aprindem, adică, la intrarea inimii noastre „culoarea verde", pentru a lăsa liberă trecerea şi acţiunea lui Dumnezeu să se desfăşoare.

Cu alte cuvinte, când Dumnezeu, Părintele, vede dispoziţia de pocăinţă în adâncul inimii noastre, El „rămâne în stare de alarmă", urmăreşte dintr-un colţ mişcările noastre şi, când socoteşte că este cazul, atotînţelepciunea Lui intervine, ca să ne aducă în final în braţele Lui.

- ⇒ *Când a văzut inima samarinencei desfrânate, Mântuitorul a venit într-adins în Samaria cea potrivnică, pentru a o întâlni (Ioan 4, 1-38)*
- ⇒ *Când a văzut inima împăratului Constantin cel mare, l-a chemat prin semnul Crucii.*

⇒ *Când a văzut inima Mariei celei desfrânate (Sfânta Maria Egipteanca de după aceea), a chemat-o în modul Său şi la momentul potrivit.*

Şi din toţi pe care i-a chemat nici unul nu s-a împotrivit, căci „citise” in inimile lor.

(Arhimandrit Vasilios Bacoianis, Duhovnicul şi spovedania, Editura Tabor, Bucureşti, 2012, p. 11)

Arh. Pavel Papadopoulos - Diferența dintre regret și pocăință

Traducere și adaptare: Pr. Elisei Roncea
Sursa: Μετάνοια και όχι απλά μεταμέλεια

Citim în Sfânta Scriptură că Iuda s-a căit: „Atunci Iuda, cel ce L-a vândut, văzând că a fost osândit, s-a căit şi a adus înapoi arhiereilor şi bătrânilor cei 30 de arginţi, zicând: Am greşit vânzând sânge nevinovat. Ei i-au zis: Ce ne priveşte pe noi? Tu vei vedea. Şi el, aruncând arginţii în templu, a plecat şi ducându-se s-a spânzurat” (Matei 27, 3-5). Nu s-a pocăit. Și exact pentru acest motiv a ajuns la sinucidere.

Ce este regretul și care este diferența dintre regret și pocăință? Regretul este atunci când omul înțelege greșeala lui, când înțelege că a greșit, că a păcătuit, îi pare rău pentru faptele sau gândurile sale, în general pentru modul de viață pe care l-a avut în trecut. Acesta este regretul. Însă aceasta nu este pocăință. Sau am putea zice că este o pocăință incompletă. De ce?

Pocăința nu înseamnă doar să înțelegi greșeala din trecut, ci și să începi procesul de schimbare. Iuda a înțeles că a greșit, dar nu a completat pocăința sa, nu s-a schimbat, a rămas în tristețea pe care i-a provocat-o simțământul păcatului lui, având ca rezultat împingerea sa în deznădejde.

Pocăința are, așadar, două direcții. Una către trecut, și alta către viitor. Te pocăiești pentru greșelile trecutului și, în același timp, crezi și încerci să devii al lui Hristos. Pocăința este o mișcare dinamică, nu e ceva static. Am făcut o greșeală și o accept. Nu! Am făcut o greșeală, o accept și, mai mult, o depășesc. Nu rămân acolo, nu cochetez cu păcatul meu, ci-l spovedesc, și mai mult, privesc înainte, spre viitor.

Pocăința înseamnă nu doar evitarea răului, ci și facerea binelui. Vedeți în spitale, când merge doctorul la un pacient, îl examinează și constată boala. Pacientul nu spune nimic, nu are nici un rost să zică. Știu că am o problemă cu stomacul meu. Știu aceasta, însă de acum va trebui să încep procedura de vindecare. Cunoașterea problemei nu rezolvă problema însăși. Este primul pas, însă nu ajunge. Va trebui să încercăm să rezolvăm problema, până va exista un câștig.

Așa și aici, faptul că admit că sunt iubitor de arginți este un început. Însă acest lucru nu înseamnă pocăință. Pocăința va fi întregită atunci când voi începe să cultiv milostenia. Biserica noastră, vedem, ne scoate în evidență atât de mult pe Sfânta Maria Egipteanca, încât unii părinți o numesc „pocăința întruchipată". Cu alte cuvinte, ea este persoana care a demonstrat într-adevăr ce înseamnă să te pocăiești. Și-a recunoscut păcatul și a luat hotărârea de a se schimba. Nu a rămas neclintită, ci a început un proces de descoperire a lui Hristos. Din păcatul desfrânării, trece în viață feciorelnică, din asediul clienților ei, trece în asediul iubitului sufletului ei, Hristos. S-a apropiat de Hristos, L-a dorit, și-a întors dragostea ce o avea înainte pentru desfrânare, către Hristos, către feciorie. Observăm, așadar, că pocăința nu a fost doar pentru un moment, ci a reprezentat o încercare continuă de descoperire a harului, a lui Hristos.

Noi însă se vede de multe ori că facem invers. Facem un păcat, îl spovedim, iar după puțin timp iarăși cădem în el. Iar acest proces durează ani întregi. De ce? Pentru că nu avem pocăință, ci regret. Recunoaștem că am greșit, dar de la acel punct nu începem procesul de vindecare a greșelii.

Sfintele Paști înseamnă trecere. Iudeii serbau trecerea din robia egipteană, prin Marea Roșie, în libertate, în pământul făgăduinței. Acum și noi serbăm Paștile. Noi însă sărbătorim ceva mai profund și esențial, ceva ce s-a petrecut prin harul Domnului nostru Iisus Hristos. Sărbătorim trecerea de la păcat - din întuneric, la Lumina lui Hristos.

Învierea Domnului, așadar, am putea spune că înseamnă pocăință. Învierea noastră personală este pocăința noastră.

Sfinte Paști cu bucurie! Cu alte cuvinte, pocăință bună! Și când Paștile înseamnă pocăință pentru noi, trecere de la întuneric la lumină, atunci ele sigur înseamnă și Înviere!

Arhimandrit Grigorie - Dumnezeu este dispus oricând să primească pocăinţa noastră

Conştiinţa păcătoşeniei este primul stadiu al pocăinţei. „Cel care a păcătuit înţelege că a făptuit rău înaintea Domnului, se pocăieşte şi nu mai făptuieşte din nou păcatul”. Într-adevăr „cunoştinţa căderilor noastre precede pocăinţa, iar această situaţie este cea mai mare ocazie de a atrage mila divină. De aceea şi proorocul David spune către Dumnezeu: Miluieşte-mă, Dumnezeule, că fărădelegea mea eu o cunosc. Astfel, prin cunoştinţa păcatului său atrage mila divină”.

Domnul este dispus oricând să primească pocăinţa noastră. Cunoştinţa păcătoşeniei sale a deschis Mariei Egipteanca poarta Bisericii Învierii şi a inaugurat calea propriei sale învieri spirituale. Această întoarcere minunată a cuvioasei o descrie troparul: *„O, cuvioasă Maria, mai întâi te împiedica de la vederea prea sfintelor taine mirosul întinărilor ce purtai, însă, de Dumnezeu înţelepţită, simţământul tău şi cunoştinţa faptelor celor rele au lucrat întru tine pentru întoarcerea către cele înalte”.*

Conştiinţa păcatelor pe care le-am făptuit lucrează întoarcerea noastră la Casa părintească. Sentimentul acesta este fundamental în viaţa noastră duhovnicească, în asemenea măsură încât Sfinţii Părinţi spun: „Pocăinţa înseamnă să-şi cunoască cineva păcatele sale”. La fel de important pentru traseul pocăinţei este să simtă omul nimicnicia puterilor sale spirituale. Domnul a spus: „Fără Mine nu puteţi face nimic” (Ioan 15, 5). De aceea, conform lui Avva Isaac, „fericit este omul care-şi cunoaşte boala sa spirituală. Căci cunoaşterea aceasta se face temelie, şi rădăcină, şi început oricărui lucru bun”.

În continuare mila lui Dumnezeu umbreşte omul şi acesta îşi începe călătoria sa spre Părintele său Cel bun şi de oameni iubitor.

(Arhimandrit Grigorie, Pocăinţa Fiului şi iubirea Tatălui, Editura Cartea Ortodox, 2011, p. 44)

Benedicta Ward - Sfânta Maria Egipteanca - icoană liturgică a căinţei

"Împinsă înapoi de mâini de la uşa lăcaşului sfânt, Maria Egipteanca, desfrânată aprinsă, cade în prag. Preoţi, făclii, acoliţi. Tremură în flăcări asupra vederii sale stinse. Iar când în sfârşit a murit, cu ochi arzând şi coama ca flacăra întunecată, auriul leu al pustiei a venit să dea înapoi pântecului pământului trupu-i ars şi uscat".

În Postul mare, marele anotimp al căinţei în Biserica creştină, liturghia occidentală foloseşte figurile biblice ale căinţei, inclusiv pe Maria Magdalena, spre a ilustra tema săptămânilor ce conduc spre Paşti. În Răsărit cea de-a cincea duminică din Postul Mare prăznuieşte şi ea pe Sfânta Maria Egipteanca ca model al pocăinţei. Viaţa ei se citeşte în miercurea acelei săptămâni la utrenie şi e prezentată ca o icoană în cuvinte a adevărurilor teologice privitoare la căinţă.

Cine era această Marie? Istoria ei se povestea în cercurile monahale ale Răsăritului începând din secolul VI circulând foarte repede în forme latine şi în Occident. Era atât de bine cunoscută ca un model al pocăinţei, încât unii au crezut că ar fi vorba de o parte a istoriei necunoscute a Mariei Magdalena.

Chiar şi personaje cultivate ca Honorius de Autun le-a confundat: "Se spune că după ce ea (Maria Magdalena) împreună cu ceilalţi ucenici a văzut pe Domnul înălţându-se la cer şi a primit pe Duhul Sfânt împreună cu ceilalţi, din dragoste pentru El n-a mai vrut să vadă bărbat, ci venind în pustie, a locuit mulţi ani într-o peşteră. Când un preot rătăcindu-se a venit la ea şi a întrebat-o cine era, ea a răspuns că era Maria păcătoasă şi că el fusese trimis să îngroape trupul ei. Cu aceste cuvinte s-a despărţit ea cu fală de această lume, pe care multă vreme o înfiorase, şi cântând un imn de laudă împreună cu îngerii, s-a dus la Domnul, pe Care mult L-a iubit şi Care i-a iertat mult şi i-a îngăduit să culeagă într-o grădină înmiresmată crini împreună cu dalbele fecioare".

Viaţa apostolică a Fericitei Maria Magdalena din secolul XI respinge cu indignare o asemenea confuzie: "Este un lucru extrem de fals şi împrumutat de făcătorii de poveşti din faptele pocăitei egiptene". Miezul istoriilor este acelaşi: păcatul cel mai adânc se preface prin dragostea lui Hristos în slava cea mai mare, istoria Mariei Egipteanca fiind elaborată spre a face limpede cu prisosinţă acest adevăr.

William of Malmesbury, care include o versiune a istoriei ei în lucrarea sa Minunile Fecioarei Maria, spune că Maria Egipteanca "era o stricată pur şi simplu din amuzament", un detaliu reluat cu claritate în versiunea liturgică a textului: "Vreme de aproape şaptesprezece ani am trăit ca o văpaie pentru stricăciunea publică şi nicidecum pentru bani.. voiam să o fac şi o făceam pe nimic".

Căinţa ei a fost deopotrivă de dramatică; singură în deşert cu un minimum de hrană şi de băutură, acoperită numai de părul ei, ea a apărut preotului Zosima ca un înger sau o stafie, licărind spre el în lumina lunii, în versiunea latină cea mai populară, istoria Mariei Egipteanca era următoarea:

În tinereţea ei, Maria a ales să ducă o viaţă destrăbălată în Alexandria până când într-o zi, mânată de curiozitate, s-a alăturat unor pelerini ce mergeau cu corabia spre Ierusalim. Pe drum a sedus pe mulţi dintre tovarăşii ei de drum şi a continuat să ducă aceeaşi viaţă şi în Ierusalim. În ziua închinată cinstirii Sfintei Cruci, Maria a mers împreună cu ceilalţi spre uşa bisericii Sfântului Mormânt unde era expusă relicva adevăratei cruci. A vrut şi ea să intre în biserică împreună cu ceilalţi pelerini, dar în prag o putere nevăzută părea să o împiedice să intre. Deodată căinţa i-a umplut inima şi a început să plângă rugându-se Mariei, Maica lui Dumnezeu, să o ajute. Dimineaţă a putut intra în biserică să se închine Sfintei Cruci. Numaidecât ea părăseşte cetatea şi trece dincolo de Iordan, luând cu sine numai puţină pâine pe care o cumpărase cu cei câţiva bănuţi pe care îi dăduse un pelerin. A trăit în pustie vreme de patruzeci şi şapte de ani, până când un monah preot, Zosima, a dat peste ea din rânduiala lui Dumnezeu, a ascultat povestea ei, a împărtăşit-o, iar după câtva timp s-a întors ca să o îngroape, fiind ajutat la săparea mormântului de către un leu.

Istoria pare alcătuită din două părţi: o femeie păcătoasă la Sfântul Mormânt şi respectiv, o femeie căindu-se în pustie. Nu e nimic imposibil în ce priveşte cadrul acestor povestiri, iar cele două părţi ale ei au paralele independente şi în alte istorii.

O altă formă a povestirii cuprinzând ambele părţi se găseşte în Viaţa Sfântului Chiriac scrisă de Chiril din Skythopolis la mijlocul secolului VI. Ea este mai

puţin detaliată decât versiunea clasică a patriarhului Sofronie din secolul VII, dar urmează aceleiaşi linii.

Povestea circula în mediile monahale: *"Socotesc că e bine să menţionez aici o istorie ziditoare pe care mi-a spus-o avva Ioan. Când mergeam odată în pustie, mi-a arătat un loc care, mi-a spus el, era mormântul Fericitei Maria. Plin de uimire, l-am rugat să-mi vorbească despre ea. Iată ce mi-a spus, răspunzându-mi: "Cu puţină vreme în urmă, mergând cu ucenicul meu Panamon la casa lui Chiriac, uitându-mă în depărtare am văzut o făptură omenească lângă un tamarisc sălbatic. Crezând că este un pustnic al pustiei - erau mulţi pe acolo - ne-am grăbit să mergem să-l salutăm.*

Dar când ne-am apropiat de locul acela, acesta a dispărut. Cuprinşi de frică şi de spaimă, am început să ne rugăm, socotind că văzuserăm un duh rău. Dar când am spus "Amin" ne-am uitat de jur-împrejur şi am descoperit o peşteră subpământeană şi am ghicit că adevăratul slujitor al lui Dumnezeu a intrat aici spre a se ascunde de noi. Ne-am apropiat de peşteră şi l-am chemat cu aceste cuvinte: "Nu ne lipsi de binecuvântarea ta, părinte, şi de folosul grăirii cu tine." În cele din urmă el ne-a răspuns: "Ce vreţi de la mine? Sunt o femeie." Apoi ne-a întrebat: "Unde mergeţi?" Iar noi am răspuns: "La chilia lui Chiriac, dar mai întâi spune-ne numele tău şi cum trăieşti şi cum ai ajuns aici." "Mergeţi, a spus ea, iar când vă veţi întoarce vă voi spune toate acestea."

Dar când am stăruit că nu vom pleca cu siguranţă fără a fi aflat care este povestea ei, ea ne-a răspuns: "Mă numesc Maria; şi eram o fecioară a bisericii Învierii lui Hristos, dar prin amăgirea diavolului am ajuns sminteala multora. Temându-mă de faptul că, deşi făcusem pocăinţă, din pricina smintelii voi adăuga păcat la păcat (Ecleziastul 3, 29) L-am rugat pe Dumnezeu să depărteze pricina smintelii, într-o zi, când inima mea era plină de zdrobire şi frica lui Dumnezeu, am coborât la Sfântul Siloam, am umplut un ulcior cu apă, am luat un coş cu nişte pâini mici şi, încredinţându-mă lui Dumnezeu, am părăsit noaptea sfânta cetate. El m-a condus aici şi iată am fost aici optsprezece ani şi prin harul lui Dumnezeu apa nu mi-a lipsit, nici pâinile nu s-au împuţinat din coş până în ziua de astăzi. N-am văzut alte făpturi până la voi astăzi. Acum mergeţi, a spus ea, şi vedeţi-vă de drum şi la întoarcere veniţi să mă vedeţi." După cuvintele ei, ne-am dus la chilia avvei Chiriac, şi printre altele, i-am povestit şi lui istoria. Avva Chiriac s-a minunat şi a spus: "Slavă Ţie, Dumnezeul meu, Care ţii ascunsă o atât de mare sfinţenie. Mergeţi, copiii mei, şi faceţi aşa cum v-a spus vouă."

Am primit binecuvântarea bătrânului şi ne-am întors în peşteră. Am bătut, aşa cum e obiceiul la chiliile pustnicilor. Neprimind nici un răspuns, am pătruns înăuntru şi am găsit că femeia murise. Cum nu ştiam cum să o scoatem afară şi

să o îngropăm, ne-am dus la lavra noastră din Sucea şi le-am spus tuturor ceea ce se întâmplase. Ne-am întors cu lucrurile necesare pentru îngropăciune şi am îngropat-o în peşteră, umplând gura acesteia cu pietre."

Iată ce mi-a spus avva Ioan şi, aşa cum spuneam, am socotit necesar să aştern aceasta în scris spre a mişca spre zdrobire inimile celor ce o ascultă şi o citesc şi să dea slavă lui Hristos, Care dă răbdare până la sfârşit celor ce-L iubesc pe El".

Această istorie a unei păcătoase de la biserica Sfântului Mormânt trăindu-şi căinţa în secret în pustie a fost elaborată şi amplificată într-o altă versiune.

Istoria unei călugăriţe seduse în Ierusalim era se pare curentă printre părinţii pustiei şi această versiune elaborează ideile principale cu multe detalii. "Un pustnic a povestit această istorie fraţilor: Când trăiam în pustie pe stâncile lui Arnona, într-o zi mi-a venit o slăbiciune a sufletului şi gândurile mi-au spus mie: "Ieşi să te plimbi în pustie." Am ajuns la un pârâu uscat; era seara târziu şi în lumina lunii mi-am aţintit privirea asupra unei fiinţe aflate în depărtare pe care am văzut-o şezând pe o stâncă. Apoi am cugetat că şi dacă ar fi un leu, nu trebuie să mă tem, ci să mă încredinţez harului lui Hristos. Aşa că m-am apropiat de stâncă lângă care se afla o deschizătură strâmtă. Îndată fiinţa pe care o văzusem s-a ascuns în peşteră. Când am ajuns în vârful stâncii, am găsit acolo un coş plin de pâine şi un ulcior cu apă ceea ce mi-a arătat că trebuie să fi fost o fiinţă omenească. I-am strigat: "Slujitorul lui Dumnezeu, fii atât de bun şi ieşi afară ca să fiu binecuvântat de tine." El a rămas tăcut dar când mi-am înnoit chemarea în mai multe rânduri mi-a răspuns astfel: "Iartă-mă, părinte, dar nu pot ieşi afară." Când am întrebat de ce, el mi-a răspuns: "Trebuie să ştii că sunt femeie şi că sunt goală."

La aceste cuvinte mi-am înfăşurat mantaua pe care o am şi am azvârlit-o prin deschizătura stâncii spunându-i: "Iată! Acoperă-te şi ieşi afară!", şi ea a făcut aşa. Când a ieşit afară, am înălţat o rugăciune către Dumnezeu şi ne-am aşezat. Apoi am întrebat-o: "Maica mea, fii bună şi spune-mi ce s-a întâmplat cu tine, de câtă vreme eşti aici? De ce ai făcut această călătorie? Şi cum ai găsit această peşteră?" Ea a început să-mi vorbească despre sine astfel: "Odinioară eram o fecioară închinată şi vieţuind la Sfântul Mormânt. Unul dintre monahii care îşi avea chilia la poartă, a ajuns să mă cunoască. Obişnuiam să mă întâlnesc cu el atât de des încât în cele din urmă s-a întâmplat că am căzut în păcat. Mă duceam la casa lui şi el venea la casa mea. Într-o zi, ducându-mă ca de obicei la chilia lui l-am auzit plângând înaintea lui Dumnezeu şi mărturisindu-se Lui. Am bătut la uşă, dar el, din pricină a ceea ce făcuse cu mine, nu mi-a deschis.

A continuat să plângă şi să se mărturisească. Văzând aceasta, mi-am spus: "El se căieşte pentru păcatele sale, dar eu nu mă căiesc pentru ale mele. El îşi plânge greşelile sale; mi le voi plânge şi eu pe ale mele!" Intrând în chilia mea singură, m-am îmbrăcat sărăcăcios, mi-am umplut acest coş cu pâini mici şi acest ulcior cu apă după care m-am dus la Sfântul Mormânt. Acolo m-am rugat, cerând ca marele şi minunatul Dumnezeu care a venit să mântuiască pe cei pierduţi şi să ridice pe cei căzuţi, Cel ce-i ascultă pe toţi cei ce-I grăiesc în adevăr, să-şi arate mila Sa faţă de mine, o femeie păcătoasă şi dacă va găsi căinţa şi prefacerea sufletului meu bine-primită, să binecuvânteze aceste pâini şi această apă ca ele să-mi ajungă până la sfârşitul vieţii mele, astfel ca nici una din nevoile trupului să nu-mi poată fi un pretext pentru întreruperea laudei neîncetate.

După care am intrat la Sfânta Golgota unde am înălţat aceeaşi rugăciune şi atingând vârful pietrei sfinte, am chemat numele sfânt al lui Dumnezeu. Apoi ajungând la Ierihon şi trecând peste Iordan, am luat-o de-a lungul Mării Moarte, fiindcă în acea vreme apele nu erau foarte înalte. Am străbătut munţi şi am rătăcit în pustie şi am avut norocul de a găsi acest pârâu uscat. Când am urcat această stâncă, am găsit peştera de aici şi când am intrat în ea strâmtoarea ei mi-a plăcut foarte mult fiindcă m-a făcut să mă gândesc că bunul Dumnezeu mi-a dăruit-o ca loc de refugiu. Sunt aici de treizeci de ani fără să fi văzut pe nimeni altcineva afară de tine. Coşul cu pâini şi ulciorul de apă mi-au fost de ajuns pentru nevoile mele până astăzi. După o vreme hainele mi s-au rupt, dar părul mi-a crescut şi mă acopeream cu el astfel că nici căldura, nici răceala nu m-au făcut să sufăr prin harul lui Hristos."

După aceste cuvinte m-a rugat să iau câteva pâini, căci a simţit că-mi era tare foame. Am mâncat şi am băut apă. M-am uitat în coş şi am văzut că pâinile erau tot atâtea câte fuseseră la început iar apa nu scăzuse, şi am lăudat pe Dumnezeu. Am vrut să-i las ei mantaua mea veche, dar ea n-a vrut să o primească. A spus: "îmi vei aduce haine noi", lucru care mi-a plăcut foarte mult şi am rugat-o să mă aştepte tot aici. Am înălţat o rugăciune către Dumnezeu şi am plecat, însemnându-mi cărarea pentru întoarcere. M-am întors la biserica satului din apropiere şi i-am spus preotului despre toate acestea. El a spus credincioşilor că un sfânt trăieşte în împrejurimi gol şi că cei ce au mai multe haine să îi dăruiască una. Prietenii lui Hristos au dăruit cu râvnă multe haine şi eu am luat ceea ce era de trebuinţă şi am plecat bucuros cu nădejdea de a vedea această maică duhovnicească.

Dar n-am mai putut găsi peştera şi m-am ostenit mult căutând-o. Şi când în cele din urmă am văzut-o din întâmplare, femeia insuflată de Dumnezeu nu a mai putut fi găsită acolo; absenţa ei m-a întristat adânc. Câteva zile mai târziu câţiva pustnici au venit să mă viziteze şi ei mi-au spus această istorie: "Când

am ajuns la ţărmul mării, am văzut noaptea în pustie un pustnic acoperit peste tot de părul său. Când l-am rugat să ne binecuvânteze el a fugit repede, intrând într-o mică peşteră pe care am găsit-o în apropiere. Am vrut să intrăm, dar el ne-a implorat: "Slujitori ai lui Hristos, nu mă tulburaţi; iată, în vârful stâncii e un coş cu pâini şi un ulcior cu apă. Fiţi buni şi vă serviţi singuri." A înălţat o rugăciune pentru noi lui Dumnezeu şi când am ajuns în vârf am găsit lucrurile aşa cum le spusese. Ne-am aşezat şi deşi am mâncat pâinea nu s-a împuţinat şi deşi am băut apă din ulcior, el a rămas plin. Am rămas tăcuţi tot restul nopţii, în zori ne-am sculat ca să fim binecuvântaţi de pustnic şi l-am găsit adormit în Domnul. Atunci am descoperit că el era o femeie care era goală şi se acoperea cu părul ei. Am primit binecuvântare de la trupul ei şi am prăvălit o piatră la intrarea peşterii. Apoi, înălţând o rugăciune lui Dumnezeu, ne-am dus de acolo."

Atunci am înţeles că el vorbea de sfânta maică, odinioară închinată fecioară şi i-a spus ceea ce aflasem de la ea. Şi împreună am slăvit pe Dumnezeu Căruia fie mărirea în vecii vecilor. Amin".

Astfel de istorii conţin elemente care, combinate, se regăsesc în lunga relatare despre Maria Egipteanca scrisă de patriarhul Sofronie, şi care a devenit textul folosit în cult pentru Postul Mare. În spatele formei literare sunt diferite detalii istorice, printre ele faptul că Alexandria şi Ierusalimul, ca majoritatea marilor oraşe, aveau femei ce erau prostituate; şi faptul că impactul creştinismului în Egipt şi Palestina a luat adesea forma fugii în pustie.

Momentul convertirii, ca şi detaliile vieţii dinainte şi după acel moment, sunt evidenţiate în relatare spre a accentua nevoia căinţei pentru fiecare şi puterea milei mântuitoare a lui Hristos pentru toţi, şi de aceea nu este nevoie să negăm o anume istoricitate acestor povestiri.

Istoria Mariei Egipteanca ne oferă un tablou încă şi mai dramatic şi mai viu decât relatările despre fecioara din Ierusalim. Mai întâi ea ne prezintă independenţa faţă de egipteană umblând prin cetate gata totdeauna pentru o altă aventură, seducând marinarii ca să o ia la bordul corăbiei pentru Ierusalim.

În Ierusalim, printre mulţimile adunate de praznic, istoria ne-o descrie pe Maria, şocată de impactul realităţii, îndreptându-se neîntârziat spre deşert ca să lupte singură cu plăcerea şi desfrânarea dinăuntrul ei, printre stânci şi nisip, întâlnirea cu Zosima nu e mai puţin vie: Maria, vie şi trezită la viaţă, e curtenitoare atunci când întâlneşte pe bunul, controlatul şi evlaviosul monah dintr-un aşezământ monastic convenţional; vorbeşte cu el în lumina lunii, povestindu-i pentru prima dată istoria ei, grijulie întotdeauna să nu şocheze; iar Zosima, lovit de iubire şi adoraţie, revine la porunca ei, docil şi umil ca un iubit.

Dar istoria Mariei Egipteanca are o semnificaţie mai profundă decât pur şi simplu cea a povestirii dramatice a unei plăceri convertite în iubire. Ea este în mod evident plină de simboluri ascunse, cel mai important dintre ele fiind contrastul dintre monahul cel bun şi autosătisfăcut, ce se bazează în ce priveşte mântuirea pe propriile sale fapte, şi Maria, femeia păcătoasă care primeşte darul simplu al mântuirii de la Hristos fără nici un fel de fapte, cercetare de sine, Taine sau rugăciuni, ci numai din pricina marii ei nevoi.

Şi alte simboluri subliniază această temă centrală: Maria ia cu sine în deşert trei bucăţi de pâine care, ca şi pâinile profetului Ilie, nu scad; trece deasupra apelor Iordanului, simbolul botezului; e văzută umblând pe ape şi în pace cu întreaga creaţie: un leu vine din deşert la îngroparea ei, iar leul este semnul Domnului păcii. Aceste detalii cu semnificaţie creştină nu treceau neobservate de auditorii care ascultau lectura acestei istorii.

Istoria Mariei Egipteanca aparţine tradiţiei monastice, întrucât monahul este acela care se priveşte pe sine însuşi între creştini drept cel mai în nevoie de milă, drept cel ce se căieşte, drept păcătos şi care, de aceea, poate da numai milă. Chiar şi obişnuinţa oarbă şi dominatoare a plăcerii, spune această istorie, poate fi ruptă şi persoana poate fi eliberată pentru iubire şi pentru viaţă. Singura necesitate este o conştientizare reală a nevoii şi, prin urmare, a posibilităţii primirii mântuirii lui Hristos.

Chiar şi unii dintre monahi găseau această istorie extrem de adecvată în raport cu experienţa lor anterioară: amma Sara, avva Moise şi avva Apollo, de exemplu, păcătuiseră fiecare într-un fel sau altul în mod public şi dramatic. Mai mult, ei au văzut în imaginea prostituatei un mod de descriere a unei experienţe interioare:

"Mai zicea iarăşi bătrânul fratelui pentru sufletul cel ce va să se pocăiască: "Într-o cetate era o femeie frumoasă şi mulţi ibovnici avea; şi venind la dânsa un boier i-a zis: "Făgăduieşte-te mie că vei păzi curăţenia şi eu te iau de femeie." Iar ea i s-a făgăduit. Şi luând-o, a dus-o la casa sa. Iar ibovnicii ei căutând-o ziceau: "Cutare boier a luat-o la casa lui. Deci de vom merge la casa lui şi va afla, ne pedepseşte; ci veniţi pe după casă, să-i fluierăm ei şi, cunoscând glasul fluierăturii, să pogoare la noi şi noi nevinovaţi ne aflăm." Iar ea auzind fluierătura, şi-a astupat urechile sale şi a sărit în cămara cea mai dinăuntru şi a încuiat uşile. ***"Şi zicea bătrânul, că femeia păcătoasă este sufletul, iar ibovnicii ei sunt patimile şi oamenii, iar boierul este Hristos, iar casa cea mai dinăuntru este locaşul cel veşnic, iar cei ce îi fluieră ei sunt viclenii draci, iar el (sufletul) totdeauna fuge către Domnul".***

Istoria Mariei Egipteanca combină elemente găsite în diferite surse, în spatele cărora sunt femei istorice reale care au fost atât prostituate, cât şi penitente; istoria a fost amplificată cu detalii ce sporesc semnificaţia temei căinţei urmărind zidirea cititorilor sau ascultătorilor ei. Ca şi istoria Sfintei Maria Magdalena, ea oferă de fapt un adevăr teologic despre mântuire cu o faţă umană şi mai cu seamă unul elocvent pentru cei ce o ascultă:

"Puterea Crucii Tale, Hristoase, a făcut minune, căci şi cea care mai înainte era desfrânată s-a nevoit cu nevoinţă pustnicească. De unde şi lepădând neputinţa, vitejeşte a stat împotriva diavolului. Pentru aceasta dobândind cunună de biruinţă, se roagă pentru sufletele noastre".

Poezie - Maria Egipteanca

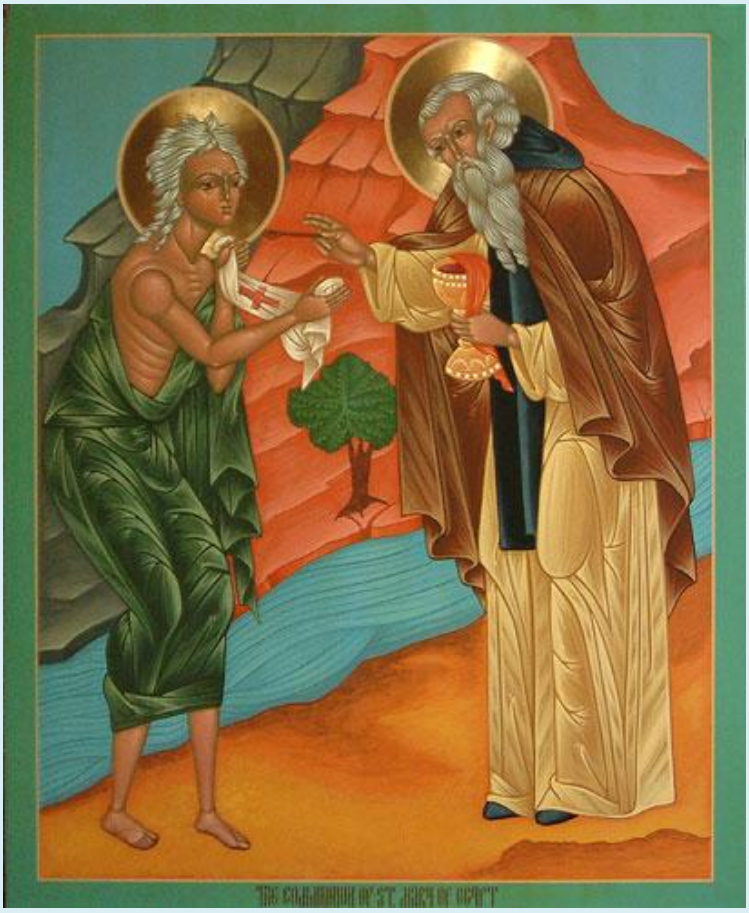

Într-o mănăstire, în lumea mare
Călugării făceau ascultare;
În fiecare an în Postul mare
Plecau din mănăstire în depărtare

Să postească fiecare
Cu multă râvnă şi răbdare,
Până Paştele o veni
Şi-n mănăstire se vor întâlni.

Zosima, călugăr desăvârşit,
Făcuse metanie până la pământ,
Iertare de la fraţii şi-a luat
Şi-n pustie a plecat.

Râul Iordan el l-a trecut
Cu rugăciunea mereu în gând,
Mânca puţin pentru nevoia trupească,
Dorea şi mai mult să se desăvârşească.

Dormea puţin pe pământ,
Mereu în suflet nădăjduind
Că va întâlni un pustnic să-l povăţuiască
În lucrarea duhovnicească.

Şi cum stătea şi se ruga,
Văzu o umbră de-a dreapta sa
Cu trupul gol prin arşiţă mergea
Şi tremurând el cruce îşi făcea.

Dorind el a o întâlni,
Spre dânsa repede fugi
Şi ea fugea şi se-ndepărta
Şi Zosima n-o ajungea.

Atunci el cu lacrimi îi striga:
Stai şi dă-mi binecuvântarea ta!
Lângă un pârâu uscat,
Unul pe un mal şi unul pe celălalt.

Ceea ce-n faţă i-a fugit,
Avei Zosima i-a rostit:
Te rog, Zosima, să mă ierţi
Că sunt goală precum mă vezi

Şi nu pot spre tine a mă-nturna
Să-mi vezi goliciunea mea,
Te rog să-mi dai rasa ta
Să mă-nfăşor pe trup cu ea.

De ea îndată a ascultat
Şi de haină s-a dezbrăcat,
Se întoarse cu spatele la ea
Şi-i aruncă haina sa.

Şi cad cu faţa la pământ,
Unul pe altul rugând,
Să-i dea binecuvântarea sa
Să-l pomenească în rugăciune pururea.

Începând ei a se ruga,
Maria de la pământ se înălţa
Şi Domnului cu drag se ruga,

Un cutremur pe Zosima îl apuca

Cuprins de frică, nu-ndrăznea
Pe dânsa a o întreba
De era duh sau om în trup
Ce vieţuieşte pe pământ.

Maria gândul i l-a ştiut,
Cruce pe chip ea şi-a făcut
Şi l-a ridicat de la pământ
Către dânsul vorbind:

De ce părinte te îndoieşti
Când pe mine mă priveşti,
Crezând că sunt o nălucire
Şi te duc în ispitire?

Atunci Zosima auzind,
Căzuse iar la pământ
Şi pe dânsa o implora
Să-i povestească viața sa.
Cu lacrimi ea a povestit
Cum a plecat din Egipt
Şi în Alexandria a fugit
Când doisprezece ani a împlinit

Acolo fecioria mi-am întinat,
Dându-mă la păcat,
Mai mult de şaptesprezece ani
Şi n-o făceam pentru bani.

Să nu crezi că eram bogată,
Trăiam ca orice fată săracă;
De multe ori flămânzeam
În timp ce din furcă torceam.

Toate acestea le-am vieţuit
Până într-o zi la seceriş,
Când am văzut oameni mergând
Spre un vapor ce sta la mal plutind.

Am întrebat un om de lângă mine:
Unde se duc aceşti bărbaţi, creştine?

La Ierusalim, el mi-a răspuns,
La înălţarea Sfintei Cruci.

Pe loc un gând îmi veni,
Să plec cu ei la Ierusalim,
Mă vor hrăni ei şi pe mine
Le voi da trupul meu chirie.

Eu furca am lepădat
Şi spre vapor m-am îndreptat,
Spunându-le cu neruşinare
Că mă voi culca cu orişicare,

Doar de mă vor lua,
Să-mi potolesc şi patima mea;
Mă întreb cum marea a suportat
Al meu desfrâu, al meu păcat.

În ziua de prăznuit,
La biserică am venit
Şi vrut-am eu a intra,
O putere mă ţinea

Şi la cruce nu mă lăsa
Pentru păcatele din viaţa mea
Şi atunci în fire mi-am venit
Şi m-am apucat de plâns

Şi cum stăteam şi plângeam,
Ochii la cer îi ridicam
Şi văd icoana Preasfintei Fecioare
Şi merg la ea să-i cer iertare.

Preasfântă Născătoare de Dumnezeu,
Ajută-mă să pot intra şi eu
La lemnul Sfintei Cruci
Şi din păcat să mă ridici!

Binecuvântare mi-am luat
Şi în biserică am intrat,
În genunchi căzând la pământ,
M-am închinat lemnului sfânt.

Cu frică l-am sărutat,
Căindu-mă pentru orice păcat
Ce în lume l-am făcut
Până acolo am ajuns.

Merg iar la Preasfânta Născătoare,
O rog să-mi fie povăţuitoare
Şi-aud un glas din depărtare:
“Iordanul de-l vei trecea, odihnă vei afla.”

Mulţumind m-am ridicat
Şi spre Iordan m-am îndreptat,
O bucăţică de pâine am mâncat
Şi pe pământ m-am culcat.

În căldură şi mult frig,
În pustiu m-am nevoit;
Patruzeci şi şapte de ani
Cu putere pieptul mi-l băteam

Până Domnul a mijlocit
Şi sfinţia ta ai venit,
În căldură ardeam
De frigul iernii tremuram.

După ce viaţa şi-a povestit,
Lui Zosima i-a poruncit:
Să nu spui la nimeni nimic
Din cele ce ai auzit.

Şi la anul când vei veni,
Pe mine mă vei împărtăşi
Cu Preacinstitele Taine
Şi de viaţă făcătoare.

Aceste cuvinte i le-a rostit
Şi îndată s-au despărţit,
Maria în pustiu a fugit
Şi Zosima la mănăstire a venit.

Fiecare zi cu greu trecea,
Zosima se întrista şi se mâhnea
Căci anul greu mai trecea

Să vină iar la Sfânta Maria.

Cu voia Domnului anul a trecut,
Din nou ei s-au revăzut;
Zosima aşa cum i-a fost cerut,
A adus potirul sfânt
Şi pe Maria a împărtăşit.

Această faptă împlinind,
Cei doi iar s-au despărţit,
Maria Iordanul trecând,
Mergea pe apă ca pe pământ.

Aceeaşi rugăminte i-a făcut,
Asemenea cu cea de anul trecut,
Să vină iar s-o împărtăşească
Cu Sfânta Taină Dumnezeiască.

Încet anul a trecut
Şi Zosima a revenit
Pe Maria moartă o a găsit
Cu mâinile la piept pe pământ.

În dreptul ei era scris:
Îngroapă, părinte Zosima,
În acest loc
Trupul smeritei Maria.

Şi cum stătea şi se frământa
Cum să-i sape groapa sa,
Din senin un leu a venit
Şi groapă cu ghiarele i-a făcut

O slujbă i-a săvârşit
Şi la mănăstire a venit,
Cu durere a povestit
Tot ceea ce el a trăit.

Sursa:
http://www.stelique.ro/maria-egipteanca/

orthodoxwiki - Maria Egipteanca

Sfinții Zosima și Maria Egipteanca

Sfântă maica noastră Maria Egipteanca (344-422) a fost o pustnică din deșert care s-a pocăit după o viață de prostituată. Ea a devenit un exemplu de pocăință, asemenea lui Manase, Zaheu, David, răufăcătorul de pe cruce sau fiul risipitor. Maria Egipteanca a adormit în anul 422 într-un mod vrednic de remarcat. Biserica o prăznuiește în ziua adormirii ei, adică pe 1 aprilie; pe lângă aceasta, ea este pomenită în Duminica Sfintei Maria Egipteanca, adică în a cincea duminică din Postul mare.

Viața

La vârsta de 12 ani, urmându-și pasiunile trupești, a fugit la Alexandria, departe de părinții ei. Acolo a trăit o viață de prostituată timp de 17 ani. Adesea, refuza banii bărbaților cu care mergea, trăind mai degrabă din cerșit și din torsul inului.

Într-o zi, a întâlnit un grup de bărbați care voiau să călătorească pe mare, spre Ierusalim, ca să se închine Sfintei Cruci. Maria a mers cu ei în această călătorie, seducându-i, pe rând, de dragul distracției.

Dar când grupul a ajuns la Ierusalim și au mers la biserică, Maria a fost oprită la intrare de o forță nevăzută. După trei încercări nereușite, rămasă afară, în curtea bisericii, a văzut o icoană a Maici Domnului. A început să plângă și să se roage din toate puterile către Maica Domnului ca să îi dea voie să vadă Sfânta Cruce, promițând ea că va renunța la dorințele lumești și că va merge oriunde îi va spune Maica Domnului.

După această convertire din inimă la porțile bisericii, Maria Egipteanca a mers în deșertul de lângă Iordan unde a început o viață de pustnică. A trăit mulți ani doar cu trei pâini și mai apoi cu rarele verdețuri ale pământului. Timp de 17 ani a fost chinuită de „fiare sălbatice" - pasiuni și dorințe nebunești. După toți acești ani de tentații, și pe toate depășindu-le, a devenit ucenica Maicii Domnului.

După 47 de ani de pustnicie în singurătate, l-a întâlnit pe preotul Sfântul Zosima în deșert, care a convins-o să-i povestească viața sa. Ea i-a povestit cu multă smerenie povestea ei, în timpul acesta arătându-i preotului că are darul înainte vederii: ea știind cine a fost și cine era Zosima, cu toate că niciodată nu se mai întâlniseră.

La sfârșit, ea i-a cerut lui Zosima să se întâlnească iarăși, anul următor, la apusul soarelui, în Joia mare din Săptămâna Patimilor, pe malurile Iordanului, pentru a se împărtăși.

Zosima a făcut așa cum i s-a propus, cu toate că avea dubii legate de această experiență - mai ales că soarele apusese deja. În fapt, Maria a apărut pe malul opus al Iordanului și, trecând singură, a mers pe apă în mod miraculos pentru a-l întâlni pe Zosima. Când el a încercat să-i facă o metanie, ea s-a tras înapoi spunându-i că un preot este mult superior și că, pe lângă aceasta, el are cu el Sfintele Taine.

Așadar Maria a primit Sfânta Împărtășanie și a trecut înapoi Iordanul, după ce l-a instruit pe Zosima cu privire la mănăstirea acestuia și i-a dat întâlnire iarăși după un an, în locul în care se văzuseră întâia oară.

Când el a ajuns acolo, a găsit trupul neînsuflețit al Mariei împreună cu un mesaj scris pe nisip care îi cerea să o înmormânteze și îi spunea că murise imediat după Împărtășanie în anul anterior (iar trupul îi fusese adus în mod miraculos acolo unde era așezat).

Astfel Zosima, uimit, a început să sape, dar a obosit curând. Atunci s-a apropiat un leu care a început să îl ajute după ce lui Zosima i-a trecut frica de această creatură. Astfel, Sfânta Maria Egipteanca a fost înmormântată.

Zosima s-a reîntors la mănăstire, le-a povestit tuturor ceea ce văzuse și le-a dat multe sfaturi bune călugărilor și starețului de acolo.

El a murit la aproape o sută de ani în aceeași mănăstire.

Ulterior, povestea vieții Mariei Egipteanca a fost pusă pe hârtie de Sfântul Sofronie, patriarh al Ierusalimului.

Viața Sfintei Maria Egipteanca este citită în Postul mare împreună cu Canonul cel mare al Sfântului Andrei Criteanul.

Imnografie

Tropar (glasul 8): Întru tine maică, cu osârdie s-a mântuit cel după chip; că luând crucea ai urmat lui Hristos; și lucrând ai învățat sa nu se uite la trup, că este trecător; ci să poarte grijă de suflet, de lucrul cel nemuritor. Pentru aceasta și cu îngerii împreună se bucură, cuvioasă maică Marie, duhul tău.

Condac (glasul 3): De toate felurile de întinări fiind mai înainte plină, astăzi te-ai arătat mireasă lui Hristos prin pocăință, urmând vieții îngerești, și cu arma Crucii pierzi pe draci. Pentru aceasta te-ai arătat mireasă Împărăției Cerurilor, Marie prea mărită.

Maria Chirculescu - Peştera Sfintei Maria Egipteanca – Iordania

Icoana Maicii Domnului – Biserica Sfântul Mormant - capela greacă în stânga intrării

"Plângând în locul unde stăteam, am văzut sus icoana Preasfintei Născătoare de Dumnezeu stând în perete, şi am zis către ea, cu ochii şi cu mintea fără de abatere privind: "O, Fecioară, Stăpână, care ai născut cu trup pe Dumnezeu Cuvântul! Ştiu cu adevărat, ştiu că nu este cu cuviinţă, nici cu plăcere ţie ca să privesc eu desfrânata, cea atât de necurată, spre cinstită icoana ta, a Preacuratei şi pururea Fecioarei Maria, care ai sufletul şi trupul curat. Şi cu dreptate este că eu, desfrânata şi urâta, să fiu lepădată de la fecioreasca ta

curăţenie. Dar de vreme ce am auzit că pentru aceasta Dumnezeu S-a făcut om, pe care L-ai născut, ca să cheme pe cei păcătoşi la pocăinţă, ajută-mi mie, care, fiind singură, nu am de la nimeni ajutor. Porunceşte ca să-mi fie şi mie neoprită intrarea în biserică şi nu mă lipsi de a vedea cinstitul Lemn, pe care cu trupul S-a pironit Dumnezeu, Cel născut din tine, Care şi-a dat Sângele Său pentru a mea izbăvire. Porunceşte, o, Stăpână, ca şi mie nevrednicei să mi se deschidă uşa, spre închinarea dumnezeieştii Cruci, şi să-mi fii tu mie mijlocitoare prea vrednică de credinţă către Cel ce s-a născut din tine. Căci de acum nu-mi voi mai întina trupul cu nici un fel de faptă a necuratei desfrânări. Că, după ce voi vedea Lemnul cel Sfânt al Crucii Fiului Tău, mă voi lepăda cu totul de lume şi de cele din ea şi îndată voi ieşi, oriunde, tu singură ca o chezăşuitoare a mântuirii mele, mă vei povăţui pe mine".

După această rugăciune fierbinte, Maria Egipteanca – cea care încercase de trei ori să intre în Biserica Sfântului Mormânt în ziua praznicului Înălţării Sfintei Cruci şi de trei ori fusese respinsă de o putere nevăzută, reuşeşte să intre, să se închine şi apoi se întoarce la icoana Maicii Domnului – mijlocitoarea sa. (Icoana se află şi acum în capela greacă din stânga intrării în biserică, înainte de coloana crăpată de Sfânta Lumină).

Se întoarce pentru a-şi ţine promisiunea şi spune : *« … Acum este vremea, stăpână, să fac ceea ce prin mijlocirea ta am făgăduit. Acum oriunde voieşti, povăţuieşte-mă şi să-mi fii mie de aici înainte învăţătoare spre mântuire, povăţuindu-mă la calea pocăinţei". Acestea grăindu-le, am auzit un glas de departe strigând: "De vei trece Iordanul, bună odihnă vei afla!" ».*

Chiar în aceeaşi seară, Maria se îndreaptă spre albia Iordanului, se împărtăşeşte în Biserica Sfântul Ioan Botezătorul cu Trupul şi Sângele Domnului, mănâncă o jumătate din cele patru pâini pe care le luase cu ea, bea apă din Iordan, doarme pe pământul gol şi dimineaţa, povăţuită de Maica Domnului (care o va îndruma permanent în cei 47 de ani de pustnicie), trece apa şi se adânceşte în pustiul Iordanului. 47 de ani, în care nu a văzut nici om, nici animal, ci doar s-a luptat cu patimile sale în singurătate şi şi-a plâns păcatele tumultoasei tinereţi trăite în Alexandria.

Până acum, în aprilie 2010, n-am ştiut că Sfânta Maria Egipteanca s-a nevoit atât de aproape – la câteva sute de metri – de locul în care poporul ales a intrat în Ţara Caananului traversând Iordanul; locul în care Sfântul Prooroc Ilie s-a urcat la Cer cu carul de foc, acelaşi cu locul în care Domnul nostru Iisus Hristos a fost botezat de către Ioan (Betaraba, Betania dincolo de Iordan). Relief dezolant, la minus 350 metri sub nivelul mării (suntem la câţiva kilometri de Ierihon, cel mai jos loc de pe pământ), cu climat dificil, cu temperatură care

urca frecvent până la 45 grade celsius ziua, cu aer uscat şi fierbinte… Acum în aprilie sunt încă pâlcuri de verdeaţă datorită izvoarelor din zonă (nu degeaba Sfântul Ioan Botezătorul a ales acest loc pentru a boteza cu apă), dar probabil prin iulie-august totul va fi pârjolit. Doar oaza Ierihonului, de dincolo de Iordan, aminteşte de Ţara Făgăduinţei…

Pustiul Iordanului - Peştera Sfintei Maria Egipteanca

Peştera în care s-a ascuns de lume, povăţuită de Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, se află pe un versant vertical nu prea înalt, dar pelerinul modern nu are cum ajunge acolo sus decât pe scara de lemn montată de arheologii iordanieni.

Peştera Sfintei Maria Egipteanca pe peretele vertical de stâncă în faţă valea Iodanului

Ghidul nostru musulman – arheolog şi el – ne-a arătat de departe intrarea în grota din peretele galben şi a dat să plece mai departe, către dealul Sfântului Ilie, pe un traseu clar stabilit pt vizitatori. A rămas însă mirat şi apoi consternat de hotărârea cu care noi am pornit-o către peşteră!

Peştera Sfintei Maria Egipteanca pe peretele vertical de stâncă

Nu ştiu cum se caţăra Sfânta Maria Egipteanca, câtă agilitate îţi trebuie ca să urci un perete vertical şi fără vegetaţie, dar odată intrat în peşteră, ţi-e bine!!!

Peştera Sfintei Maria Egipteanca

Trei cămăruţe în care este mai răcoare, în care aerul are altă consistenţă! Trei cămăruţe mici şi goale, în care în primii 17 ani a mai mâncat din cele 3 pâini împietrite cu care a venit aici, iar mai apoi s-a hrănit cu verdeţurile pustiei. Aici, în această grotă ***"m-am sălăşluit, aşteptând pe Dumnezeu, Cel ce mă mântuieşte de neputinţa sufletului şi de vifor, pe mine, ceea ce mă întorc către El".***

Primii 17 ani ***"am petrecut în pustia aceasta, ca şi cu nişte fiare cumplite luptându-mă cu poftele mele nebuneşti. Pentru că, începând să gust hrană, îmi venea dor de carne şi de peşte, pe care le aveam în Egipt. Însă doream şi băutura vinului iubită de mine, pentru că mult vin beam când eram în lume; iar aici, neavând nici apă, cumplit mă ardeam de sete şi cu nevoie răbdam. Încă mi se făcea şi dor de cântece desfrânate, care foarte mult mă sileau să cânt cântece diavoleşti, cu care mă deprinsesem. Dar îndată lăcrimând şi în piept bătându-mă, îmi aduceam aminte de făgăduinţele pe care le-am făcut când am ieşit în pustia aceasta şi mă duceam cu gândul înaintea icoanei Preacuratei Născătoare de Dumnezeu, ajutătoarea mea. Înaintea ei plângeam, rugând-o să izgonească de la mine gândurile acelea, ce-mi tulburau ticălosul meu suflet. Iar după ce de ajuns plângeam şi mă băteam în piept cu osârdie, atunci vedeam o lumină ce mă lumina de pretutindeni şi mi se aducea o alinare, care mă scotea din întreitele valuri ale ispitelor. »***

Iar dacă primii 17 ani de pustiu au izbăvit păcatele celor 17 ani de viaţă desfrânată din Alexandria, cum or fi fost următorii 30 de ani petrecuţi în această peşteră, în care Sfânta Maria Egipteanca cea neştiutoare de carte a deprins de la îngeri cuvinte ***« din Scriptură, de la Moise şi de la prooroci şi din cartea***

psalmilor » şi a căpătat darul vederii cu duhul şi putinţa de a se ridica de la pământ în timpul rugăciunii…

Ce se vede de la Peştera Sfintei Maria Egipteanca

Ghidul nostru iordanian a plecat, iritat probabil de faptul că « pierdem timpul » aici, situl arheologic fiind vast. Fur 2-3 minute de linişte, stau în peşteră şi mă uit prin deschizătura ei spre oaza verde a Ierihonului din depărtare – aici este un alt Munte al Ispitirii, aşezat simetric faţă de albia Iordanului. Nu vezi oameni, dar ştii că acolo este lumea (Ierihonul, cea mai veche localitate de pe Pământ, atestată de 10.000 de ani).

Ce se vede de la Peştera Sfintei Maria Egipteanca

Peştera Sfintei Maria Egipteanca- interior

Peştera Sfintei Maria Egipteanca- interior

Peştera Sfintei Maria Egipteanca- interior

Cu ce tărie poţi să rezişti să nu fugi către lume, uitându-te în fiecare zi spre ea? - peştera nu este sub nisipul deşertului, este deasupra lui şi îţi oferă o perspectivă amplă.

Cu ce dăruire te poţi lăsa în voia Maicii Domnului, respectând un jurământ dat în disperare, sub strălucirea Duhului Sfânt ? Ce greutate are un cuvânt dat, care îţi întoarce viaţa către negarea absolută, totală, a celei anterioare ? Cât de adânc a fost păcatul care să ceară o asemenea curăţire ? Cât de adâncă poate fi pocăinţa, care în final îţi aduce Lumina care te tămăduieşte zilnic, pentru ca mâine să o iei de la capăt în lupta cu proprii tăi demoni? Cât de puternică trebuie să fie frica de tine însuţi ca să te izolezi astfel, tăindu-ţi orice posibilitate de a recădea în păcat ?

De ce noi nu conştientizăm urâciunea vieţii noastre, aşa cum a făcut-o ea ? Ce s-a pervertit atât în sufletul nostru, de nu ne găsim puterea de a ne promite Domnului (măcar pentru câteva minute pe zi) şi de a respecta promisiunea ? Ea a lăsat totul la vârsta de 12 ani – părinţi, casă, oraş… – pentru viciul ei, desfrânarea (nici nu cerea plată !), pentru ca apoi să lase dintr-o dată acea viaţă rea, pentru Domnul! Nu a acceptat jumătăţi de măsură niciodată, nu a trişat. A ştiut să ceară ajutor divin şi a rezistat. Om a fost şi ea, ca şi noi. Pustia ei a fost în Iordan, a noastră în milocul lumii – noi de ce fugim de noi înşine, de ce nu ştim să ne privim în faţă?

La 600-700 m de albia actuală a râului Iordan, deviată de un cutremur faţă de cea de acum 2000 de ani, la capăt de sit arheologic de maximă importanţă – locul Botezului Mântuitorului nostru este cel de-al treilea loc de închinare al creştinătăţii, după locul naşterii (Bethleem) şi locul Patimilor şi al Învierii Domnului (Ierusalim) – vrând-nevrând, peştera Sfintei Maria Egipteanca ne e loc de introspecţie, în arşiţa primăverii iordaniene.

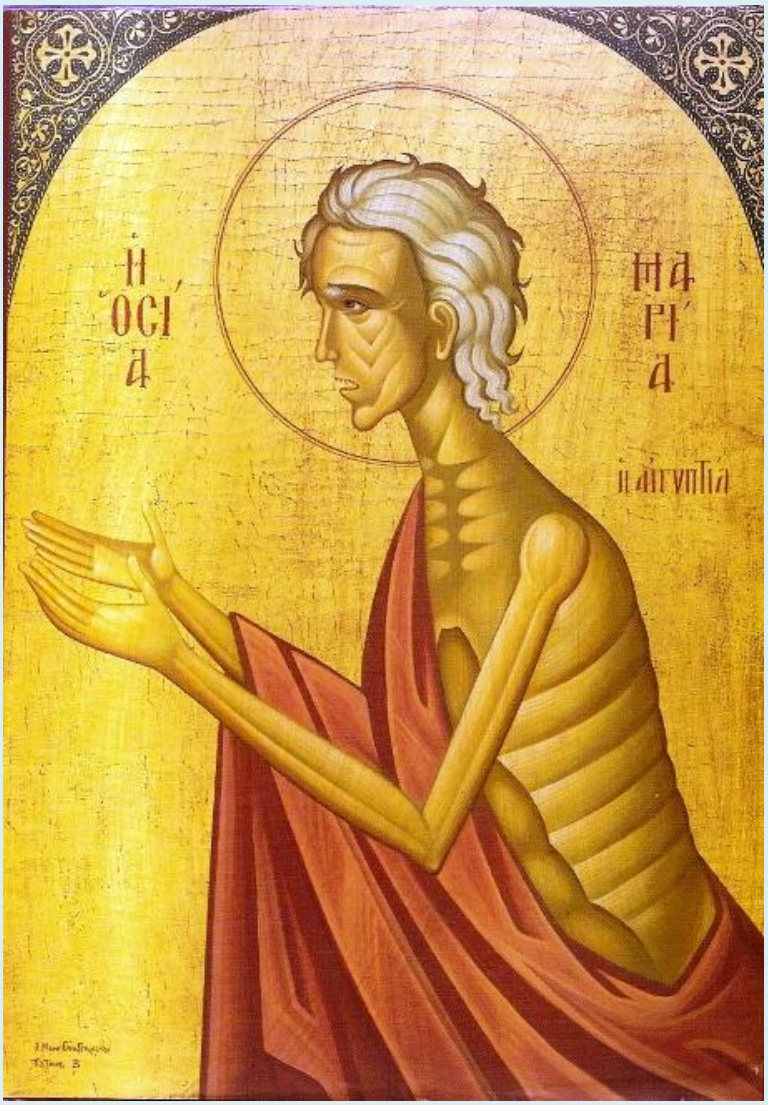

„ Ispitele sufletului şi patimile trupului le-ai tăiat cu sabia postului, păcatele gândului cu tăcerea sihăstriei le-ai înecat şi cu curgerile lacrimilor tale ai adăpat toată pustia şi ne-ai odrăslit nouă roadele pocăinţei.Pentru aceasta cinstim pomenirea ta şi îi cântăm lui Dumnezeu: Aliluia!” (Condac 6 – Acatistul Efintei Maria Egipteanca)

(Articol apărut în revista Lumea Credinţei / 2010 - Foto : Răzvan Beleuta şi Maria Chirculescu)

Pr. Silviu Cluci - Icoana Maicii Domnului „Eghiptissa” a Sfintei Maria Egipteanca

Tradiţia spune că această icoană este aceea care se afla în Biserica Învierii de la Ierusalim şi pe care cuvioasa Maria Egipteanca a aşezat-o martoră în faţa lui Hristos, când a mers să se închine la Lemnul Sfintei Cruci, pentru că, din cauza păcatelor ei, o putere nevăzută o oprea să intre în Biserică. Dar, imediat ce a pus-o martoră pe Maica Domnului „Eghiptissa”, făgăduindu-I lui Hristos că, dacă va putea să se închine, va înceta să mai păcătuiască şi va începe o nouă viaţă, curată şi cinstită, a reuşit să intre şi să se închine Sfintei Cruci.

După aceasta, şi-a dus la îndeplinire promisiunea plecând în pustiul Iordanului şi trăind plăcut lui Dumnezeu, iar la sfârşitul vieţii sale pământeşti a ajuns în ceata sfintelor.

După tradiţie, icoana Maicii Domnului „Eghiptissa” a ajuns în Sfântul Munte adusă de monahi ce s-au retras aici din cauza năvălirilor persane din Ţara Sfântă.

Icoana Maicii Domnului „Eghiptissa” a Sfintei Maria Egipteanca se află astăzi în Peșteresa Sfântului Atanasie Athonitul din apropierea Schitului Românesc Prodromu.

Aici se săvârşesc Liturghii, numai de câteva ori pe an. În seara de vineri spre sâmbătă din Săptămâna a V-a din Postul mare, se cântă întreg „Imnul Acatist” al Maicii Domnului, făcându-se în continuare Priveghere de toată noaptea, cu dumnezeiasca Liturghie, şi sfârşind cu masa. Acesta este hramul Peşterii.

(Foto) Pe urmele Sfintei Maria Egipteanca, la Paraclisul „Sfântul apostol Iacob” din Ierusalim

Paraclisul cu hramul Sfântului apostol Iacob, ruda Domnului, se află în Sfânta Cetate a Ierusalimului, în partea stângă a curţii Bazilicii Sfântului Mormânt. Aici este aşezată spre închinare o icoană a Maicii Domnului, care, după tradiţie, se afla în Biserica Învierii de la Ierusalim şi pe care cuvioasa Maria Egipteanca a aşezat-o martoră în faţa lui Hristos, când a mers să se închine la Lemnul Sfintei Cruci, pentru că, din cauza păcatelor ei, o putere nevăzută o oprea să intre în Biserică.

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

Sfânta Maria Egipteanca – în icoane

Icoana Sfintei Maria Egipteanca şi a Sfântului Zosima, de la Mănăstirea Sfântul Gherasim de la Iordan (mănăstirea din care a plecat în post Părintele Zosima, în pustiul Iordanului - în care avea să o găsească pe Sfânta Maria Egipteanca)

Pustiul Iordanului, spre Mănăstirea Hozeva

Această preacuvioasă maică a fost din Egipt şi mai înainte trăia cu neînfrânare şi cu neastâmpăr, chemând sufletele multor oameni spre pierzare la desfătarea împreunării desfrânate. Petrecând ea şaptesprezece ani întru necurăţie, că dintâiaşi dată de mică a fost căzută în faptele cele rele, pe urmă s-a dat cu totul spre nevoinţe şi virtute.

Şi atâta s-a înălţat prin nepătimire, cât trecea şi apa Iordanului pe deasupra şi când stătea pe pământ la rugăciune, era ridicată şi înălţată în sus.

Sfânta Maria Egipteanca, Biserica Lemnul Sfintei Cruci, Ierusalim

Iar pricina întoarcerii ei a fost aceasta: când a fost pe vremea închinării cinstitei Cruci, mergând mulţi din multe locuri la Ierusalim, a mers şi ea împreună cu tineri desfrânaţi. Sosind acolo şi fiind oprită în chip nevăzut de la intrarea cinstitei biserici, a pus chezaş pe preacurata Fecioară Maica lui Dumnezeu că de va fi lăsată să intre înăuntru, va trăi cu înţelepciune, şi nu va mai sluji vieţii celei rele, şi nici poftelor şi dezmierdărilor trupeşti. Dobândindu-şi dorinţa după

rugăciunea ei, n-a minţit la făgăduinţa ce a făcut, ci trecând Iordanul şi mergând în pustiu, s-a nevoit patruzeci şi şapte de ani, neavând pe nici un om ca să o vadă, fără numai pe Dumnezeu, cu ajutorul Căruia s-a depărtat de la firea omenească şi a dobândit îngerească petrecere, cea mai presus de om, pe pământ.

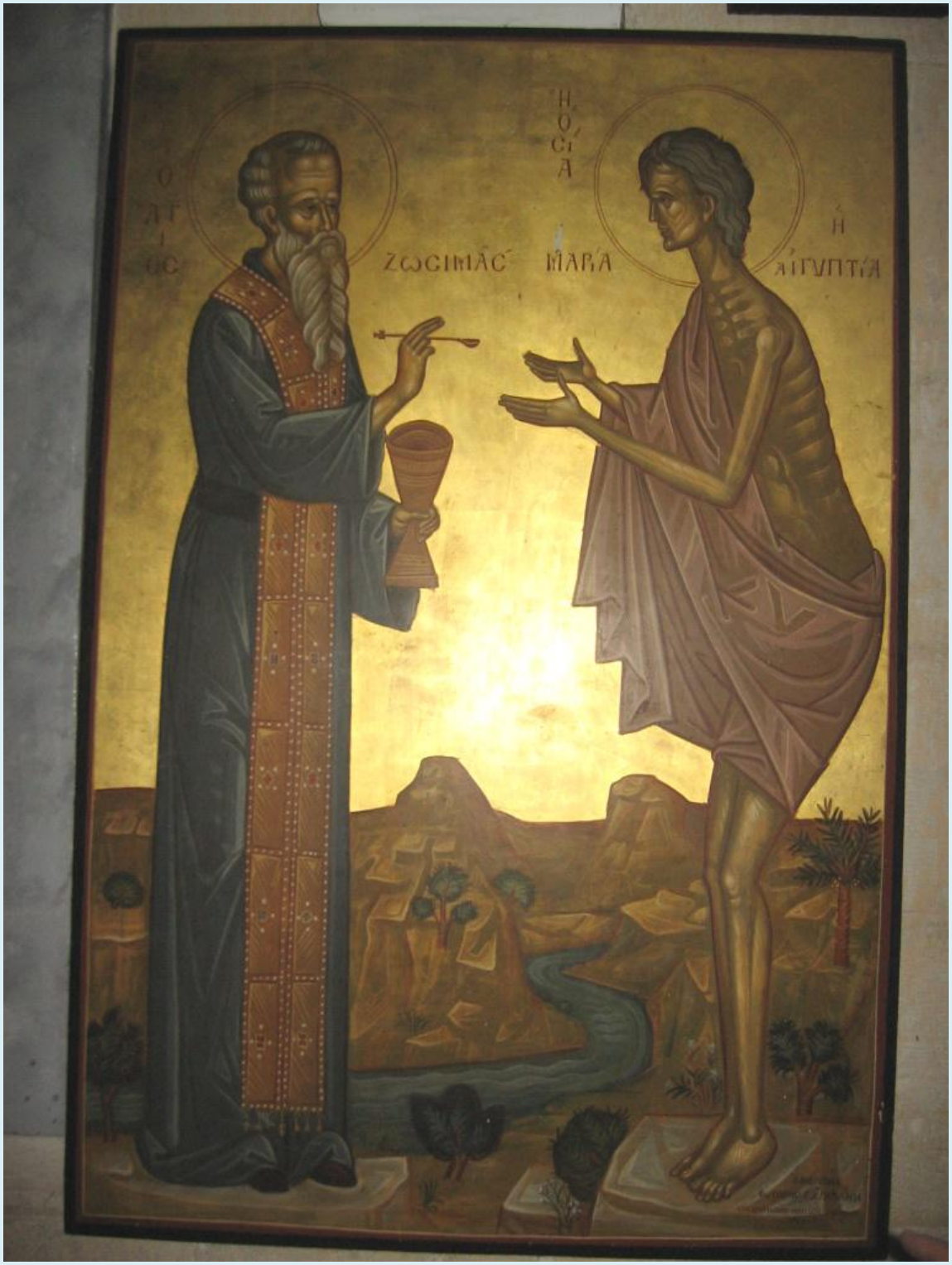

Sfânta Maria Egipteanca şi Sfântul Zosima, Mănăstirea Hozeva

Iar Sfântul Zosima, care a împărtăşit-o şi îngropat-o pe Sfânta Maria Egipteanca este prăznuit pe 4 aprilie.

Frescă în Biserica din Betania (ridicată pe locul casei în care locuiau Maria, Marta şi Lazăr).

Sfânta Maria Egipteanca, icoană din Biserica Sfântului şi dreptului Simeon, Ierusalim

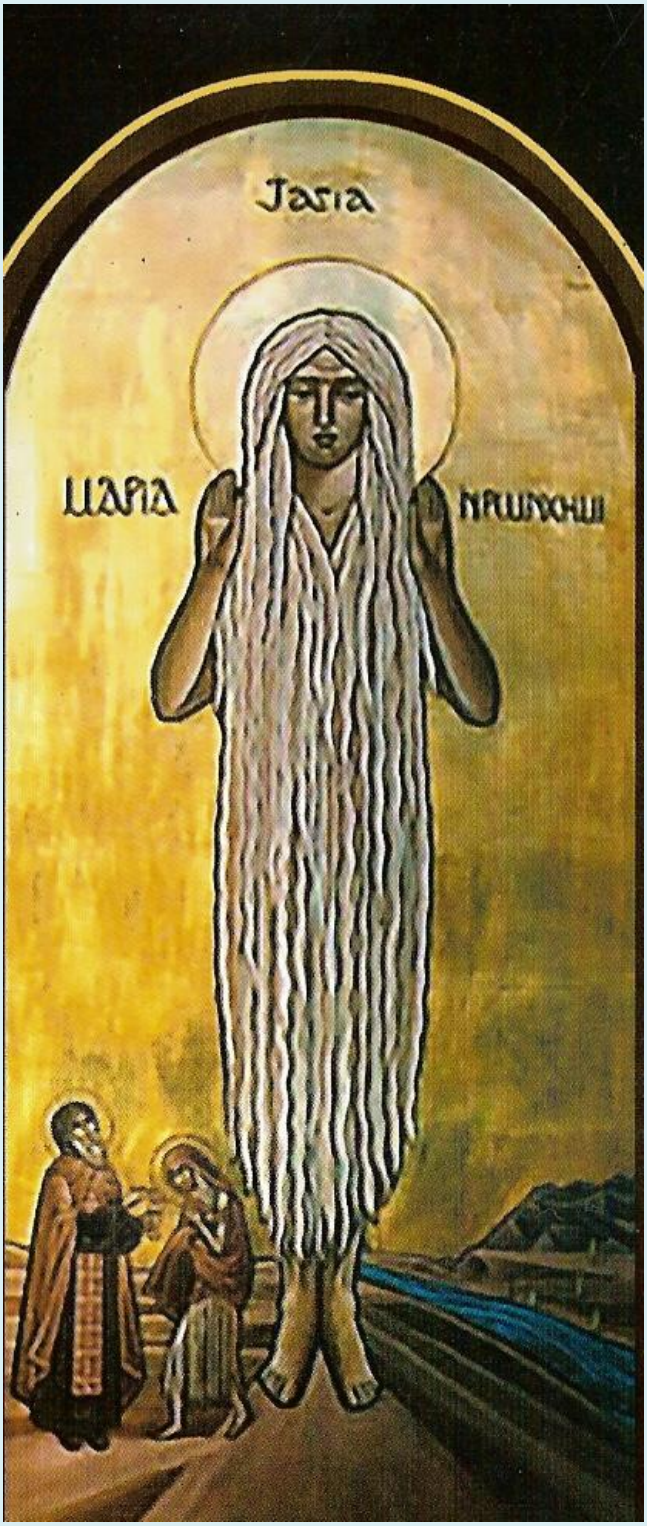

Sfântul Sofronie, patriarhul Ierusalimului

Viaţa sfintei Maria Egipteanca, cea deopotrivă cu îngerii printre femei, care a săvârşit în pustiu lupte mai presus de puterile omeneşti, a fost scrisă de Sfântul Sofronie, patriarhul Ierusalimului (pomenit la 11 martie).

Sfântul Sofronie, patriarhul Ierusalimului – Mănăstirea Sfântul Teodosie cel mare, Pustiul Iudeii, Israel

COLECȚIA ACATISTE ȘI VIEȚI DE SFINȚI

119

Viața și Acatistul Sfintei Cuvioase MARIA EGIPTEANCA

Editura Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă

„Întru tine, Maică, cu osârdie s-a mântuit cel după chip, că, luând Crucea, ai urmat lui Hristos și, lucrând, ai învățat să nu se uite la trup, că este trecător, ci să poarte grijă de suflet, de lucrul cel nemuritor. Pentru aceasta și cu îngerii împreună se bucură, Cuvioasă Maică Marie, duhul tău."

Troparul Sfintei Cuvioase
Maria Egipteanca

www.editurapatriarhiei.ro
ISBN 978-973-616-365-4

Icoane

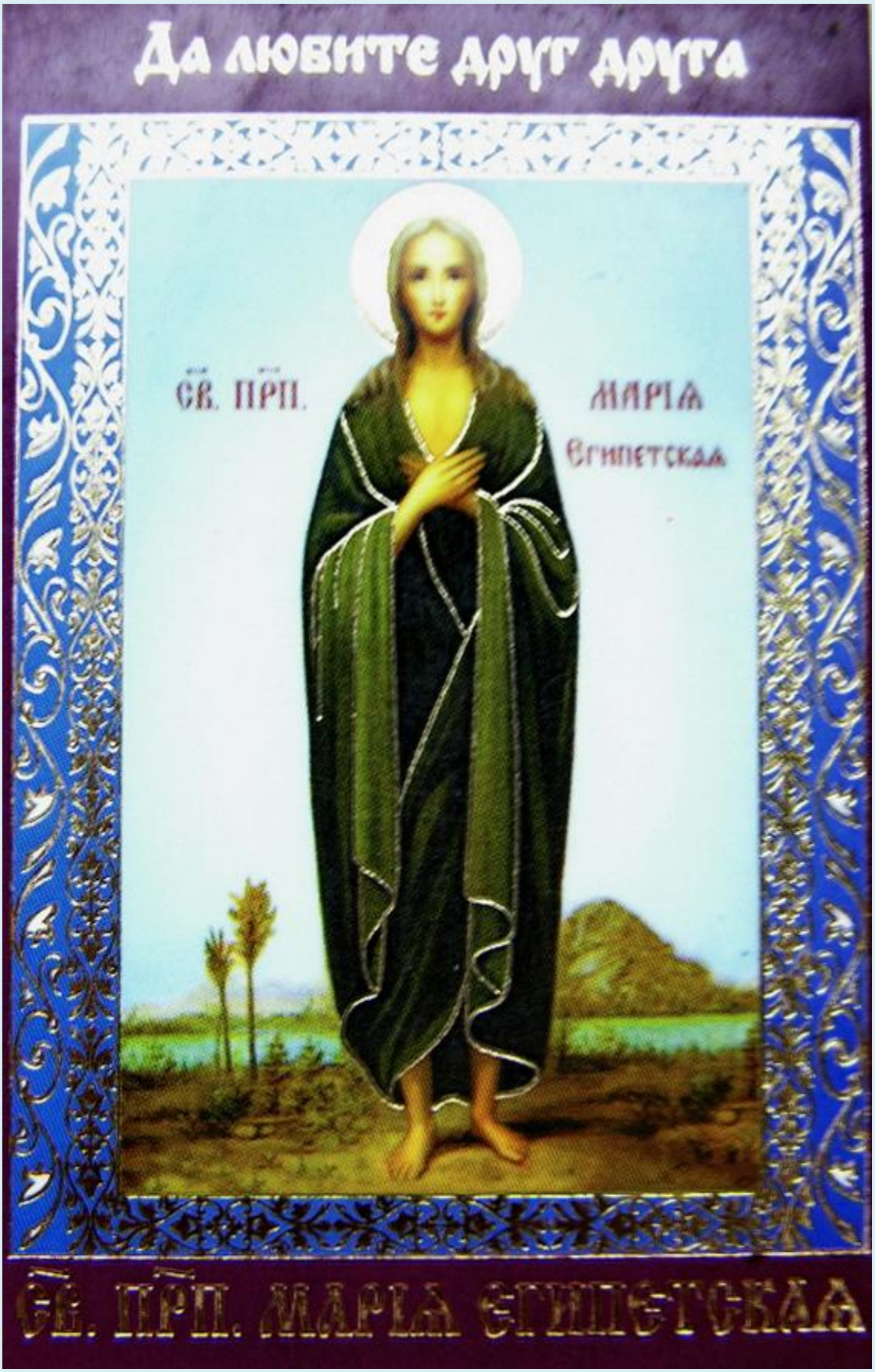
Да любите друг друга
СВ. ПРП.
МАРІА
Египетска
СВ. ПРП. МАРІА ЕГИПЕТСКА

С. ПРП. МАРІЯ ЕГИПЕТСКАЯ.
Въ тебѣ, мати, извѣстно спасе
презирати убо плоть, преходитъ бо
прилѣжати же о души, вещи бе
смертнѣй: тѣмже и со ангелы
срадуется, преподобная
Маріе духъ твой.

Преп. Мария Египетская.
www.orthodoxy-icons.com

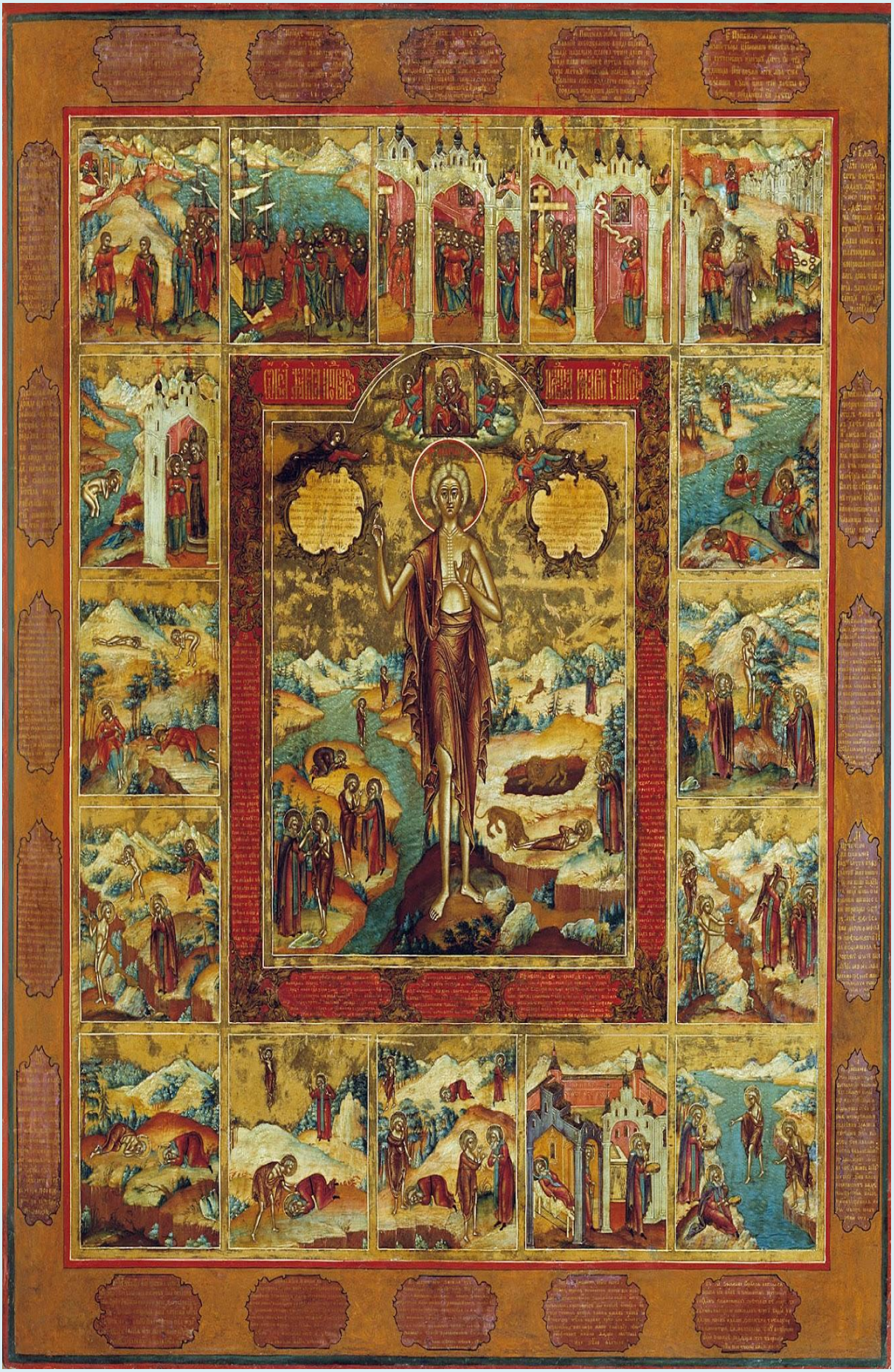

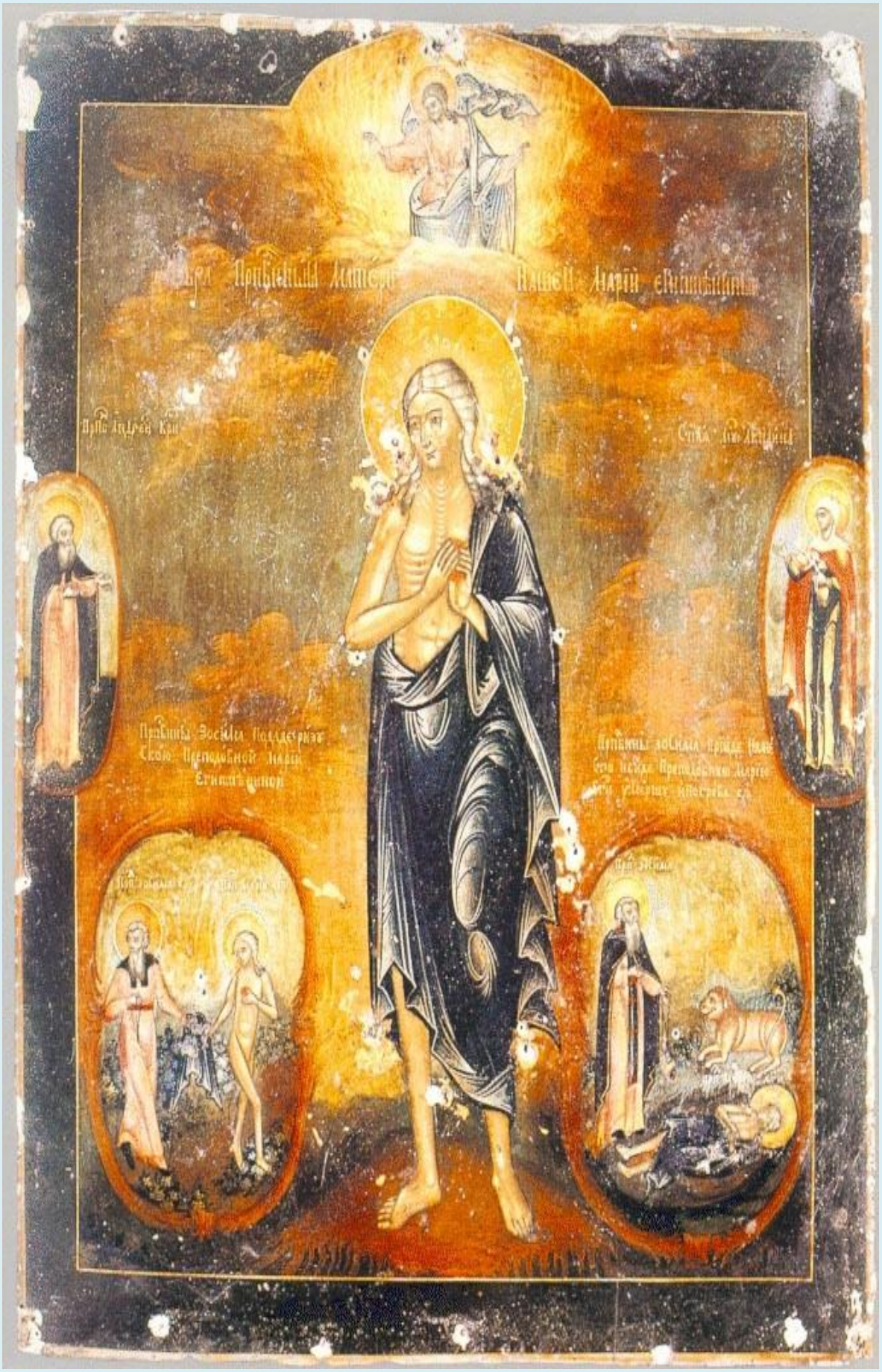

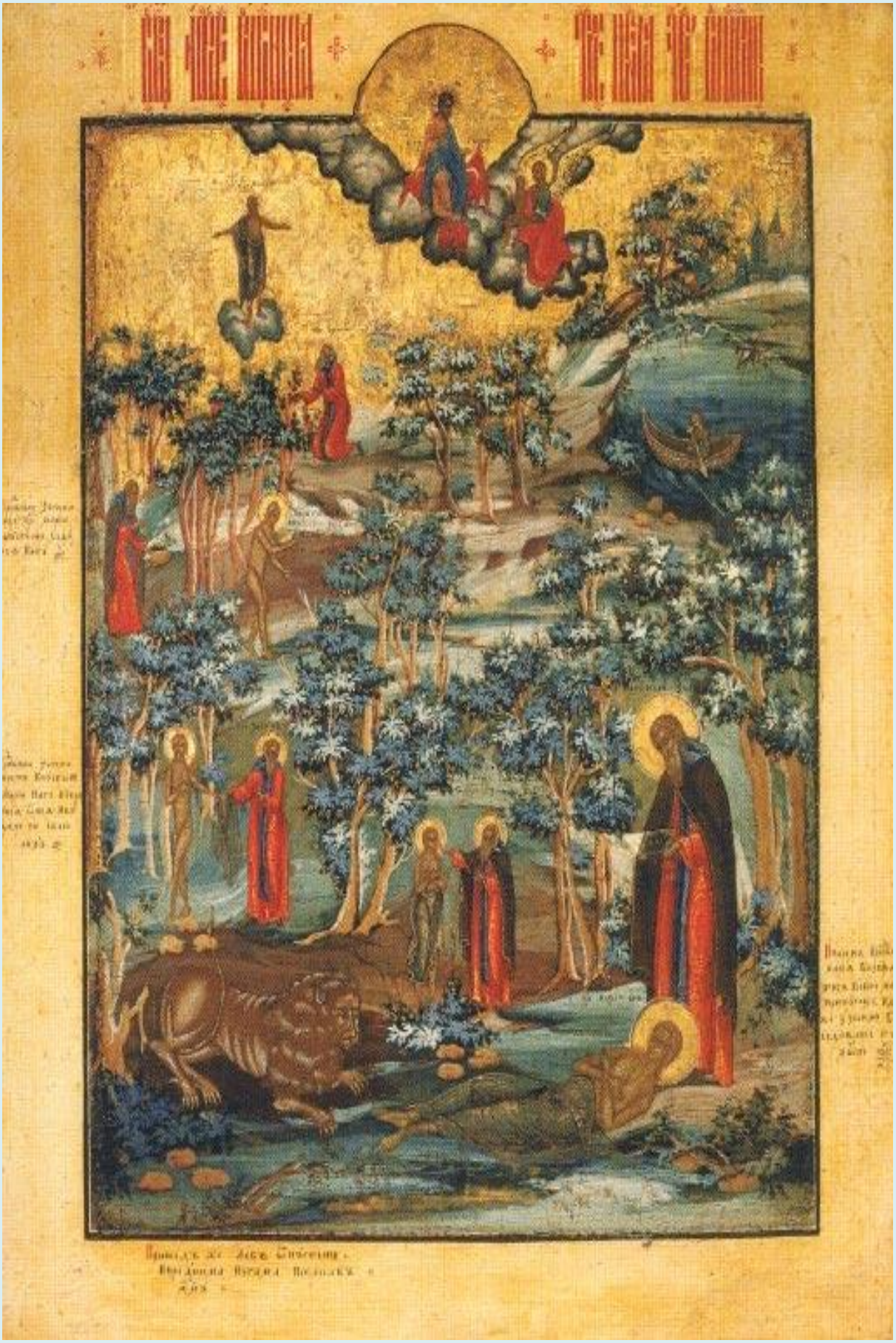

СТАА МАРІЯ
ЄГИПЕТСЬКА

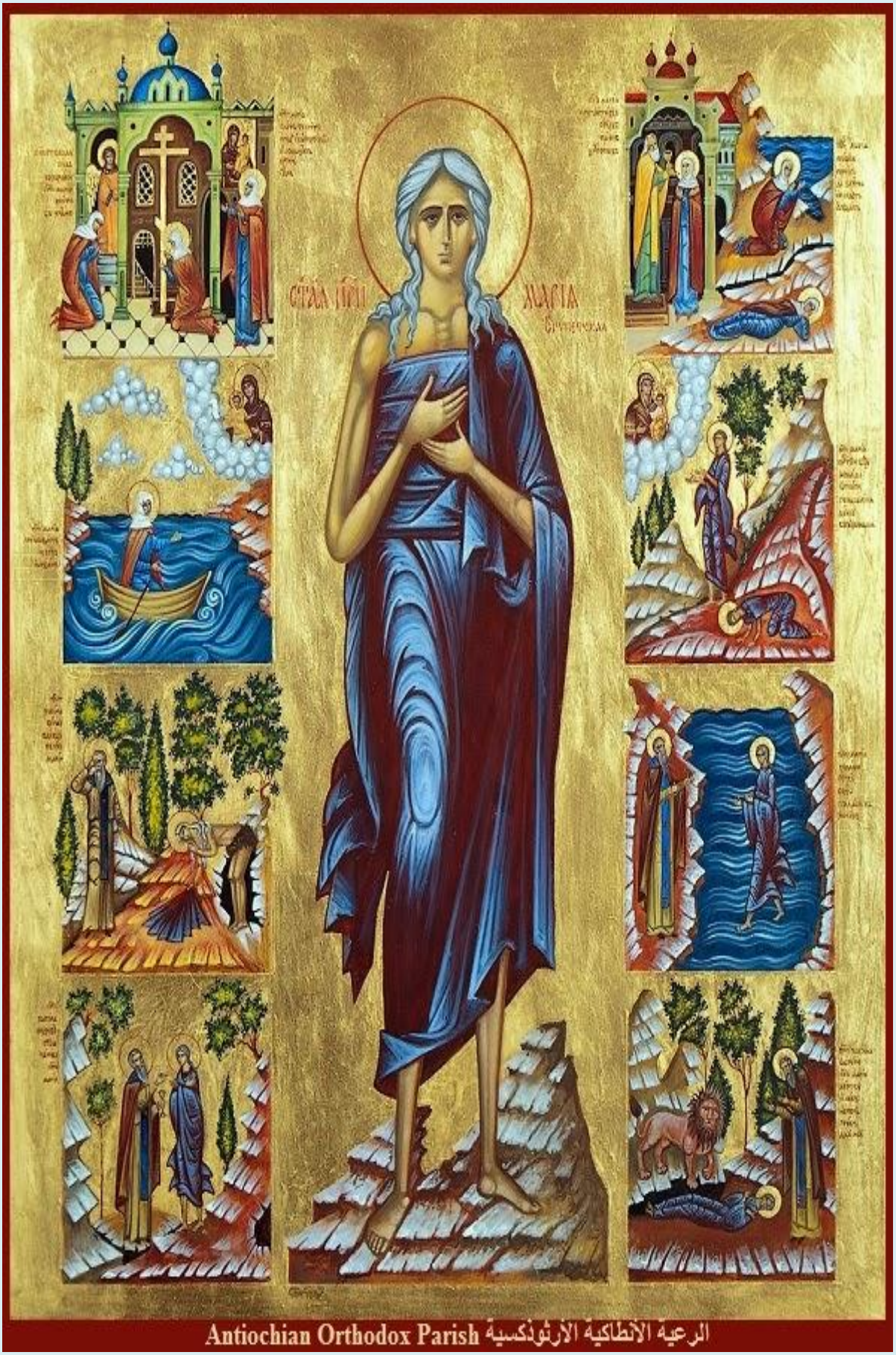
Antiochian Orthodox Parish
الرعية الانطاكية الارثوذكسية

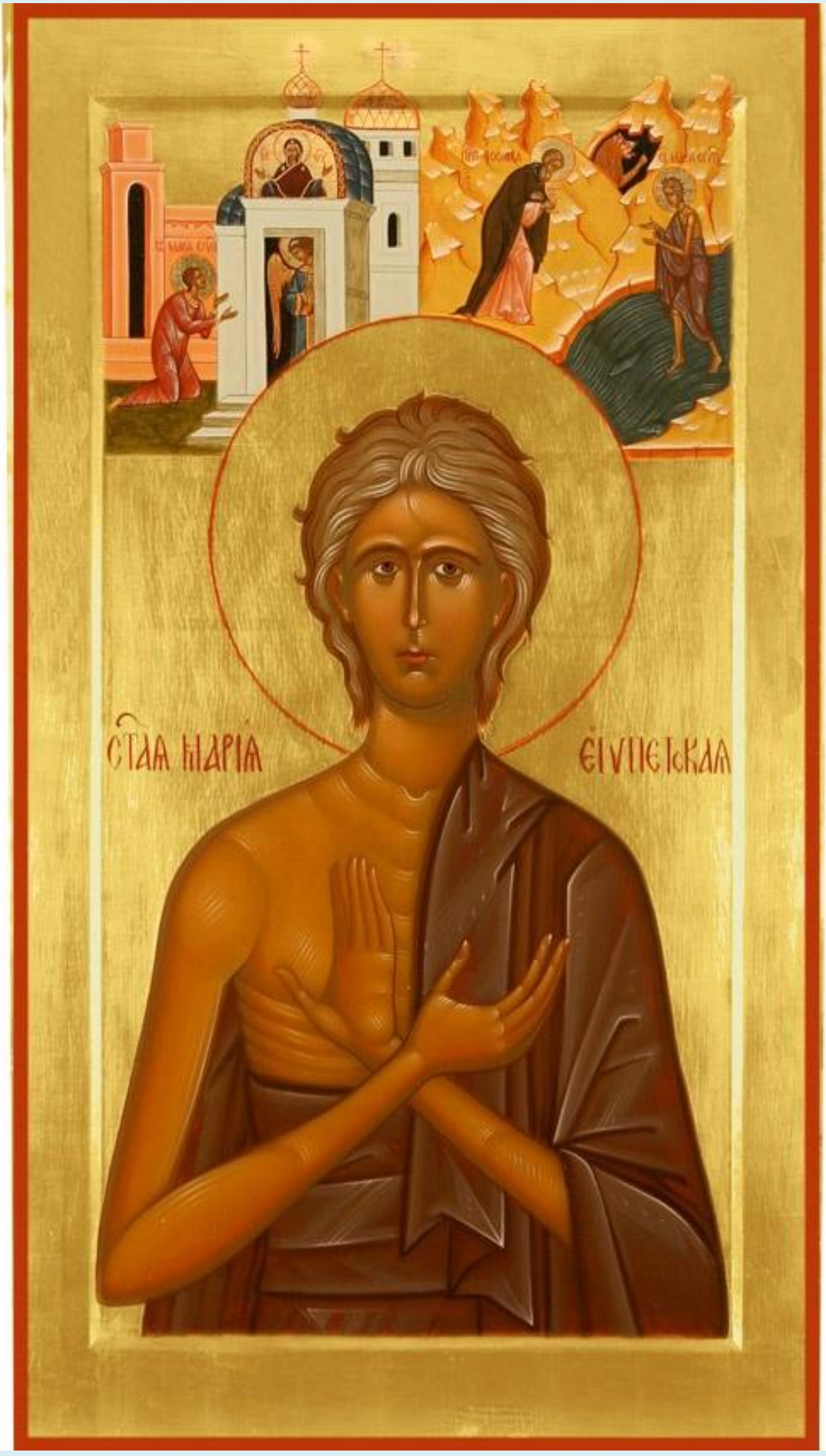
СТАА МАРІА ЄГИПЕТСКАА

ПРП,
МАРІА
ЄГИПЄ
ТСК
АА

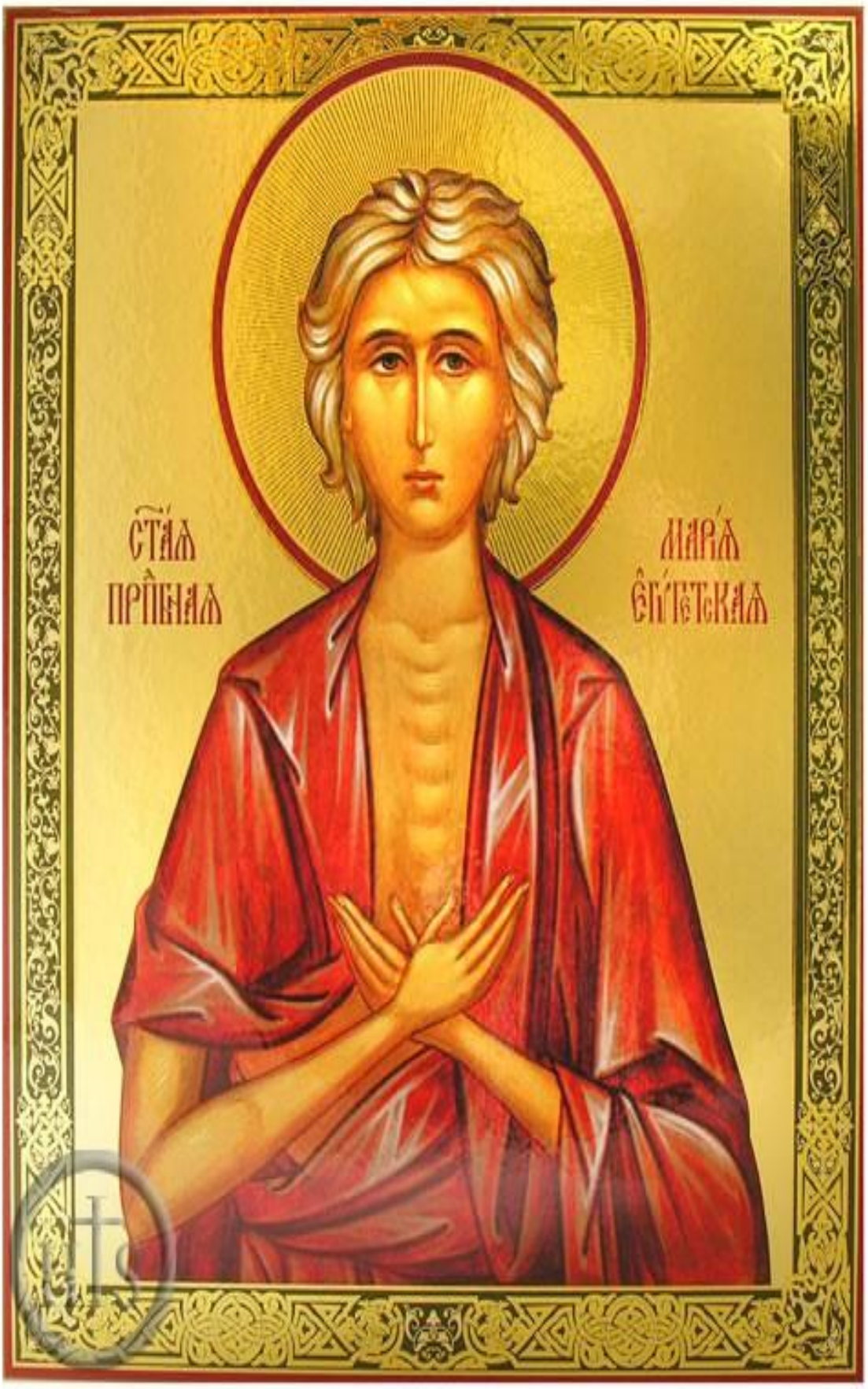
СТАЯ
ПРПБНАЯ
МАРІЯ
ЕГИПЕТСКАЯ

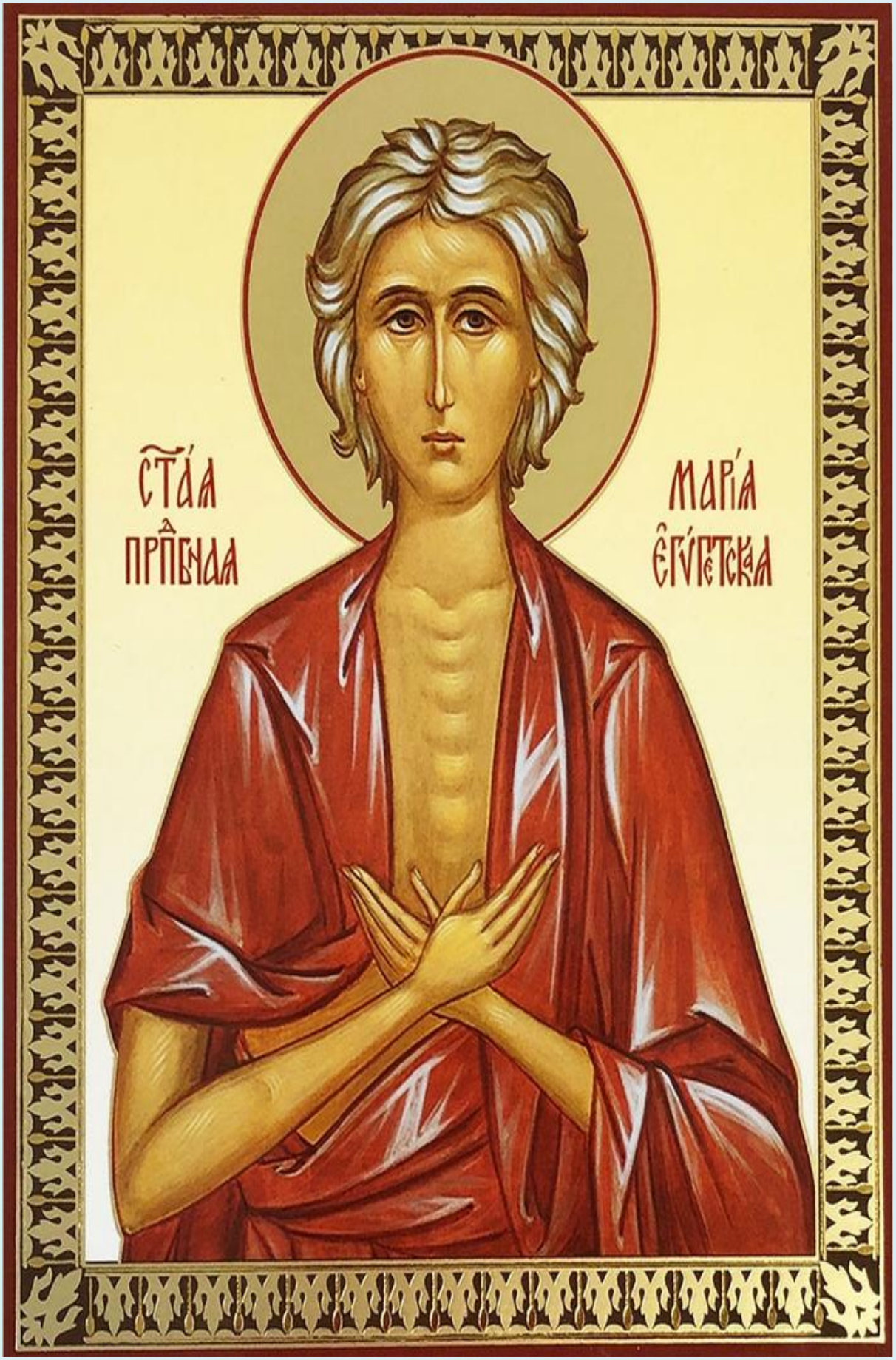
СТАА
ПРПБНАА
МАРІА
ЄГѴПЕТСКАА

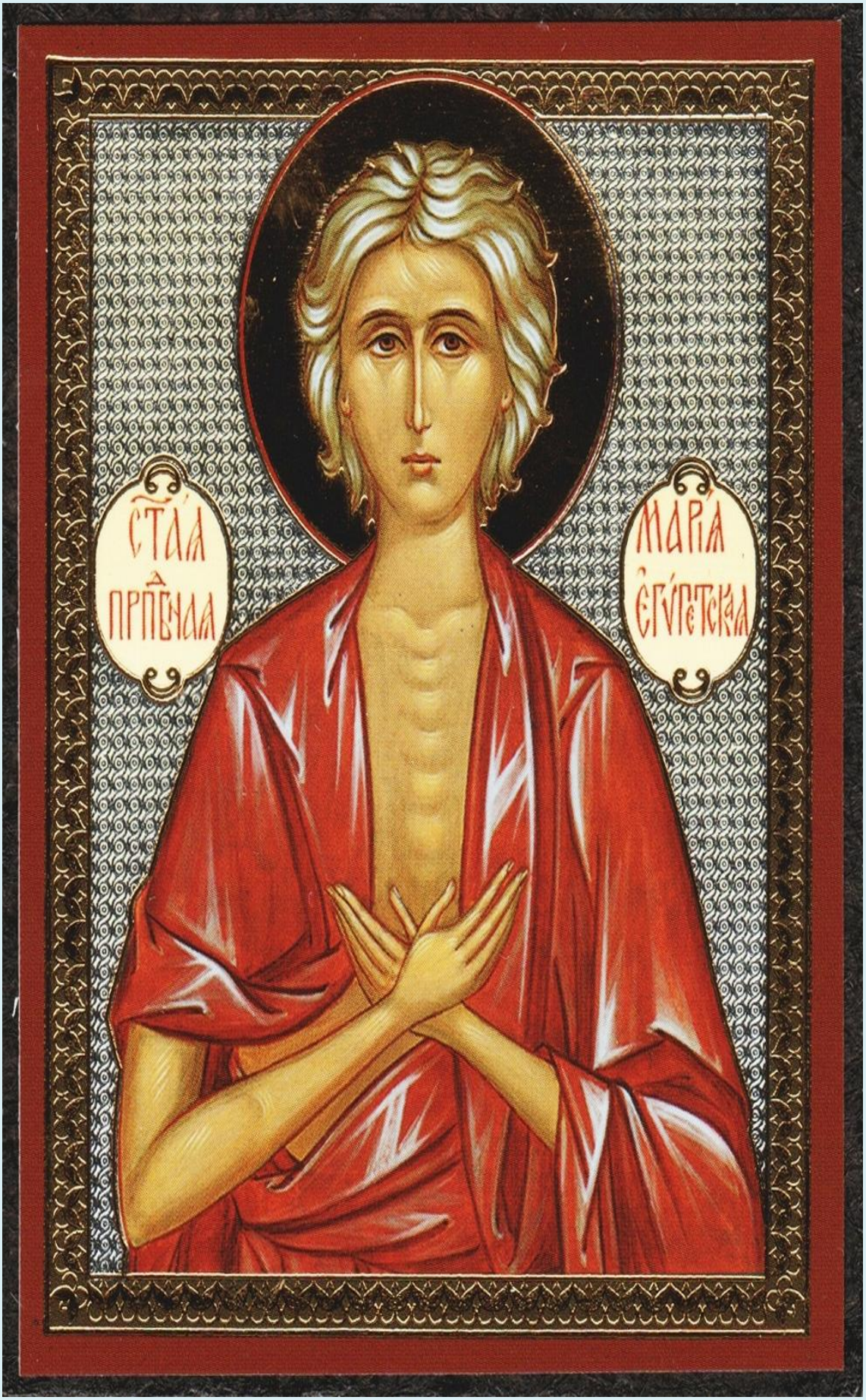
СТАА
ПРПВЧАА
МАРІА
ЄГУПЄТСКАА

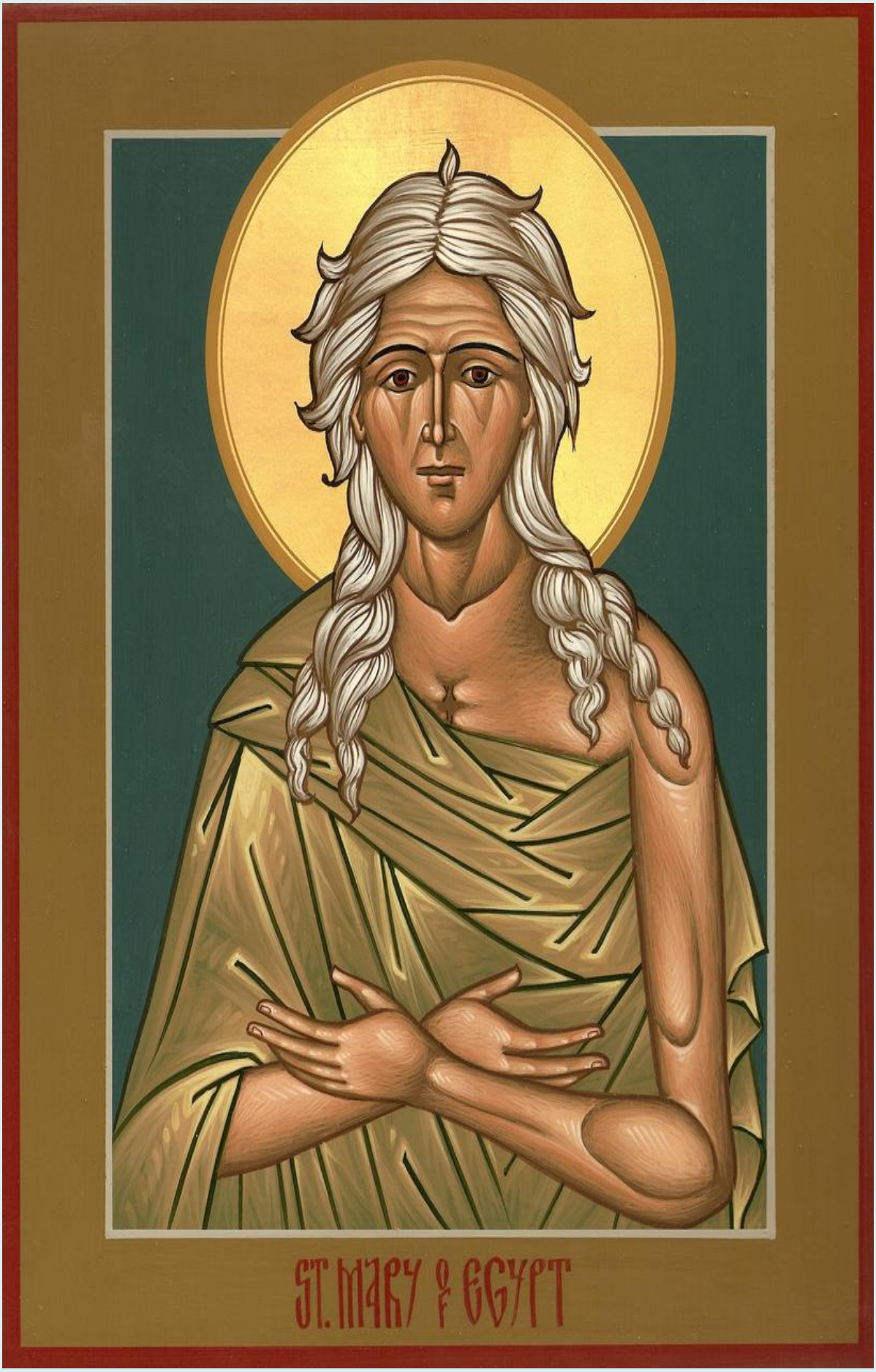
ST. MARY OF EGYPT

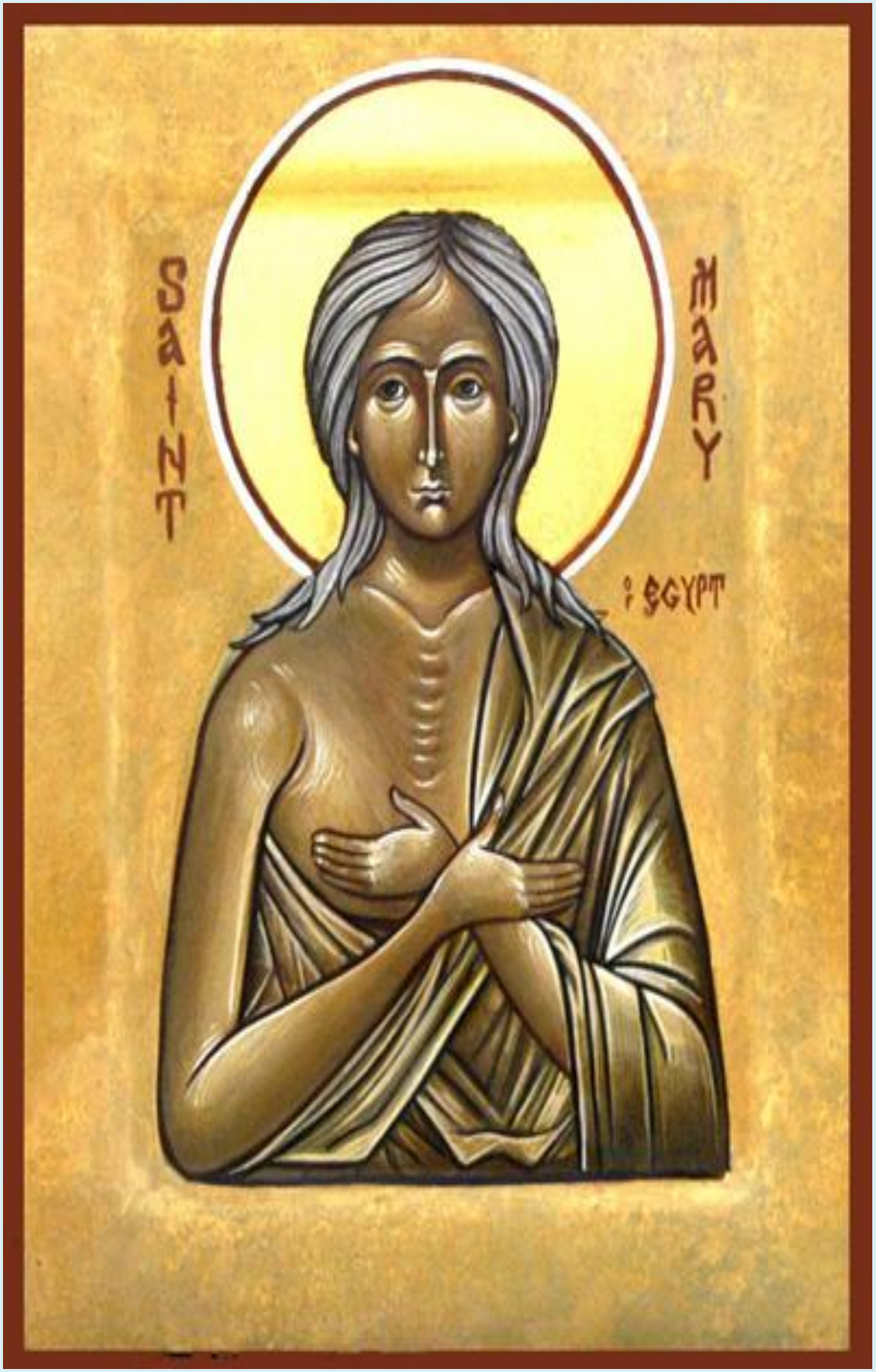
SAINT
MARY
OF EGYPT

ГРП
МАРІА
ЕГИПЕ
ТСКАА

ГРП
МАРІА
ЄГИПЕ
ТСКАА

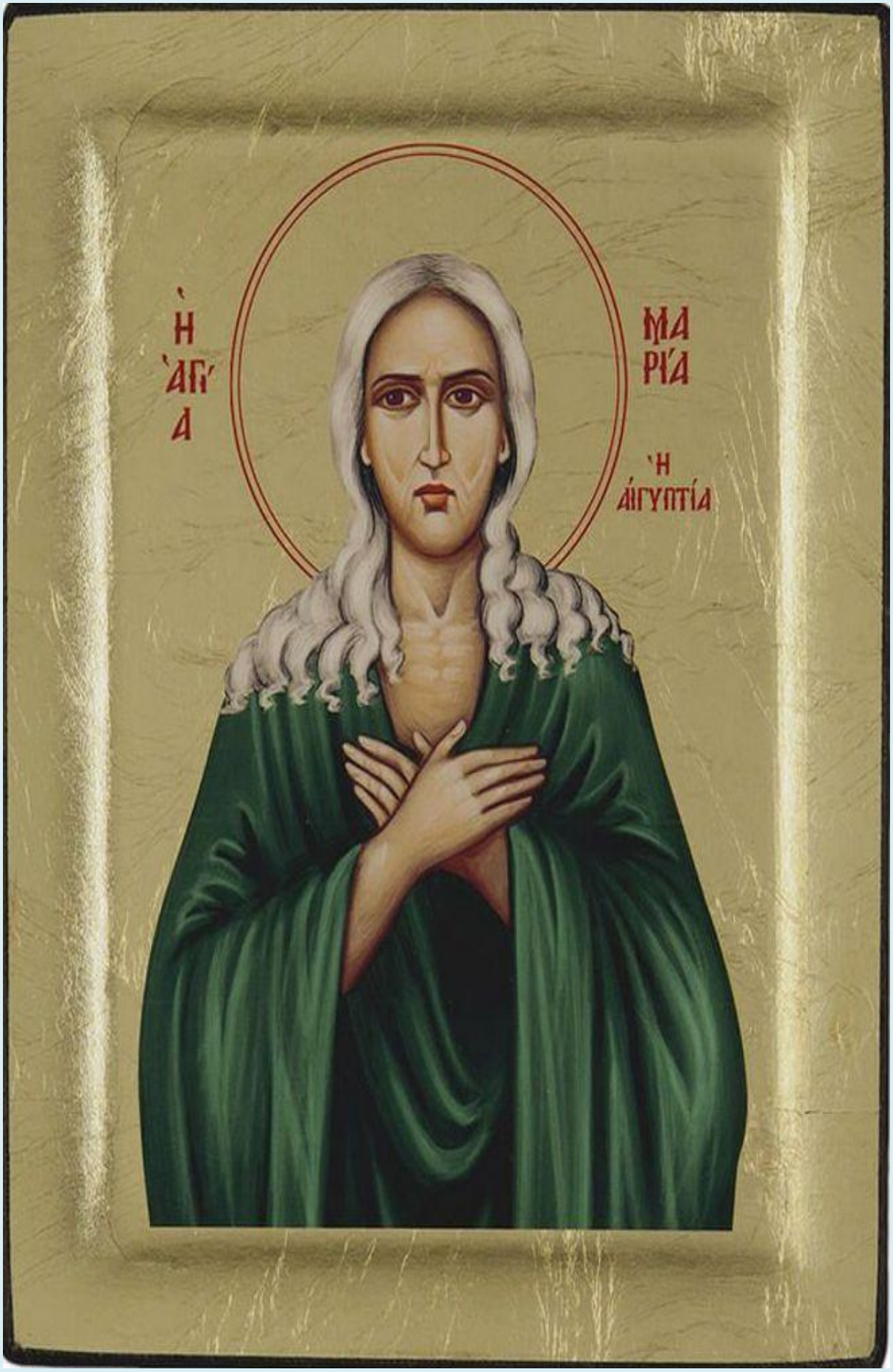
Η ΑΓΙΑ
ΜΑΡΙΑ
Η ΑΙΓΥΠΤΙΑ

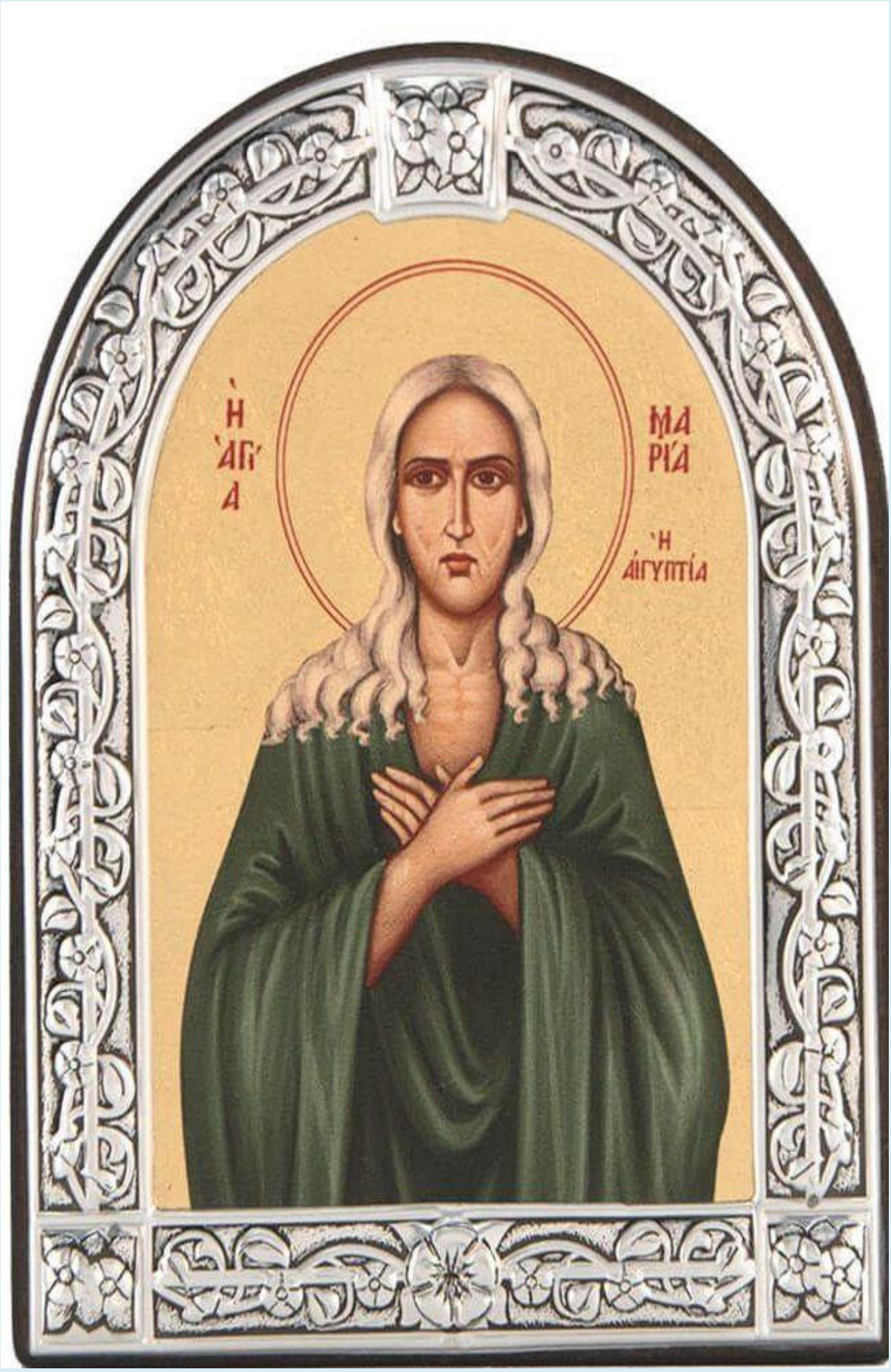
Η ΑΓΙΑ
ΜΑΡΙΑ
Η ΑΙΓΥΠΤΙΑ

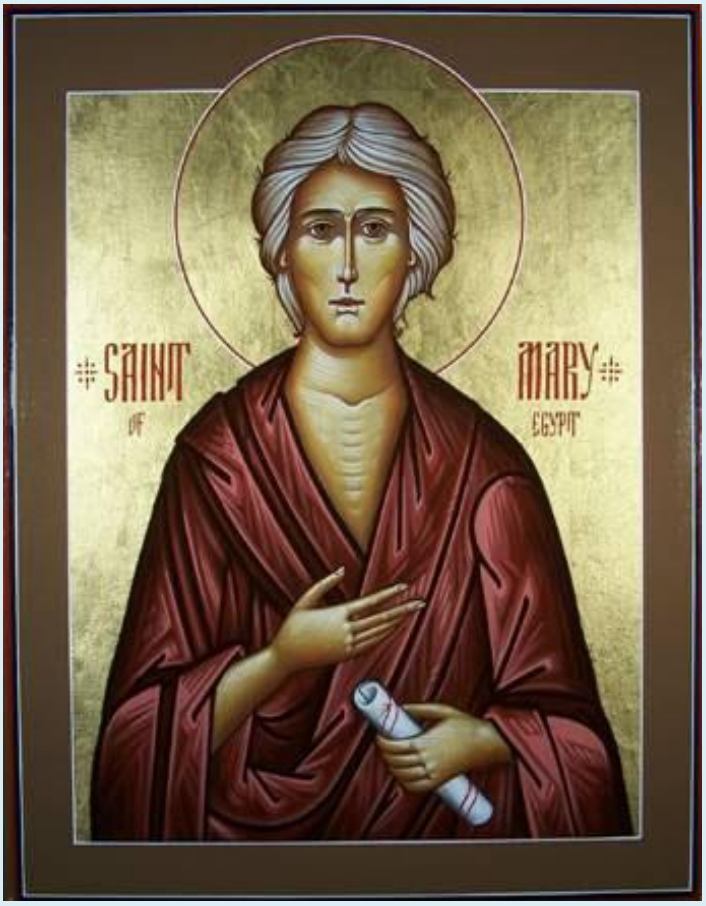
SAINT
OF
MARY
EGYPT

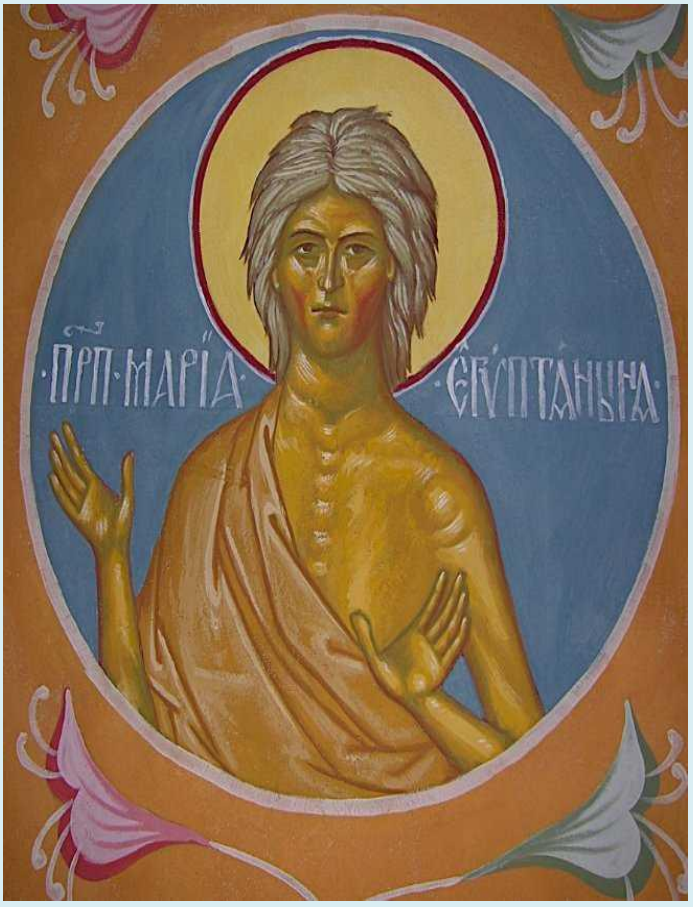
ПРП МАРІА ЄГИПТЯНЫНА

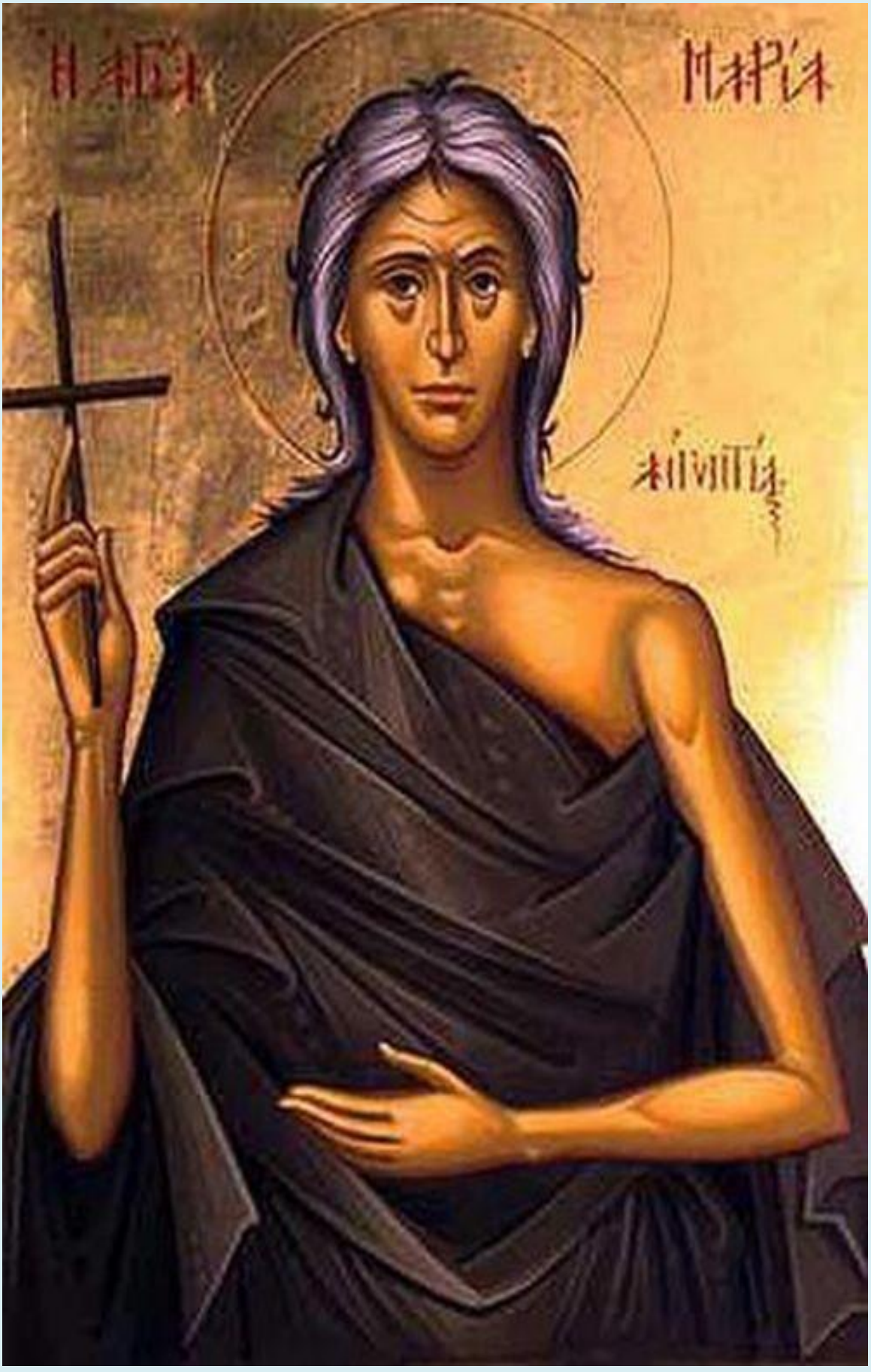
Η ΑΓΙΑ
ΜΑΡΙΑ
ΑΙΓΥΠΤΙΑ

SAINT MARY
OF EGYPT

СВ. МАРИЯ
ЕГИПТЯНКА

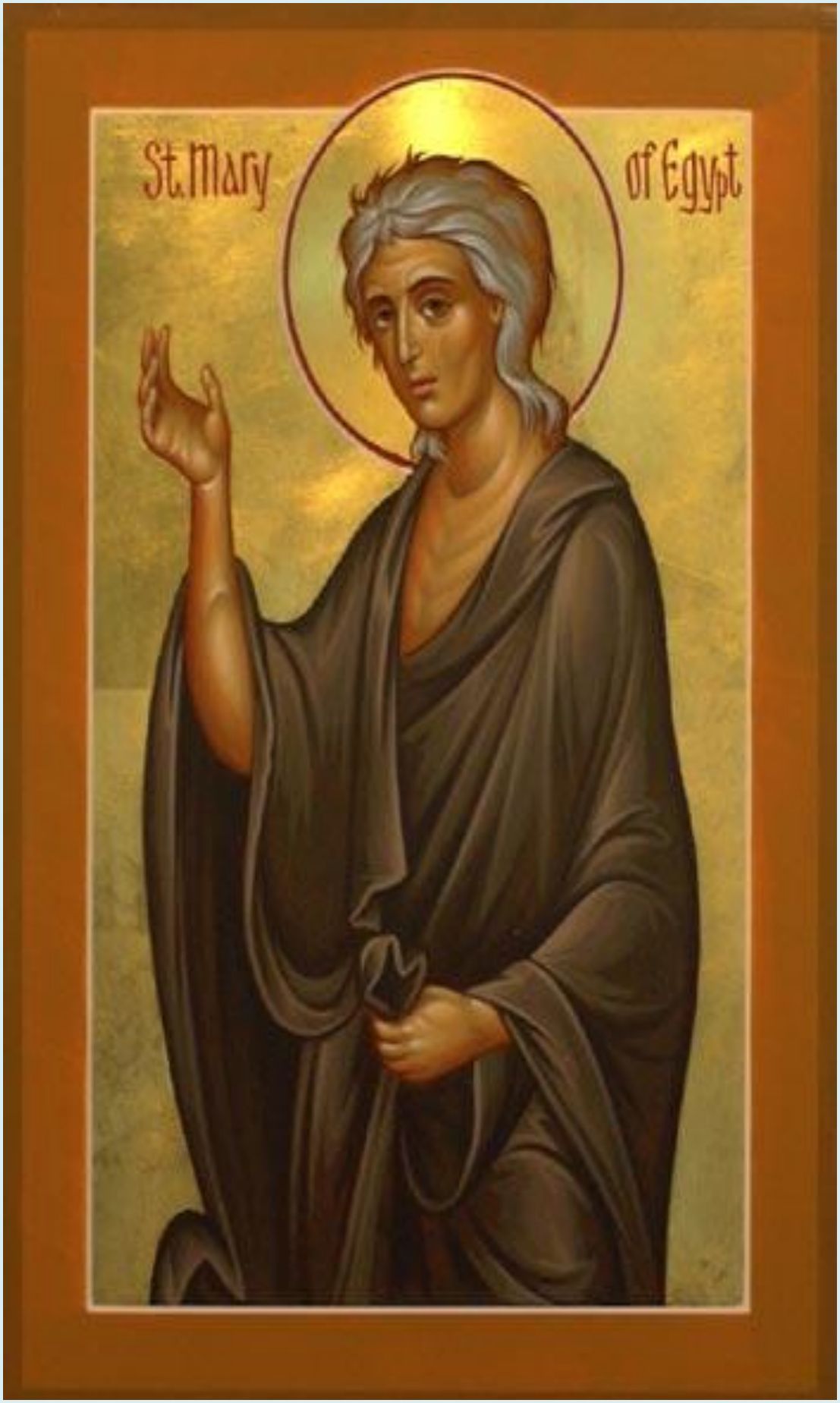
St. Mary
of Egypt

SF CVV
МАРІЯ
ЄГІПЕТЯНКА

SF CUV
MARIA
EGIPTEANCA

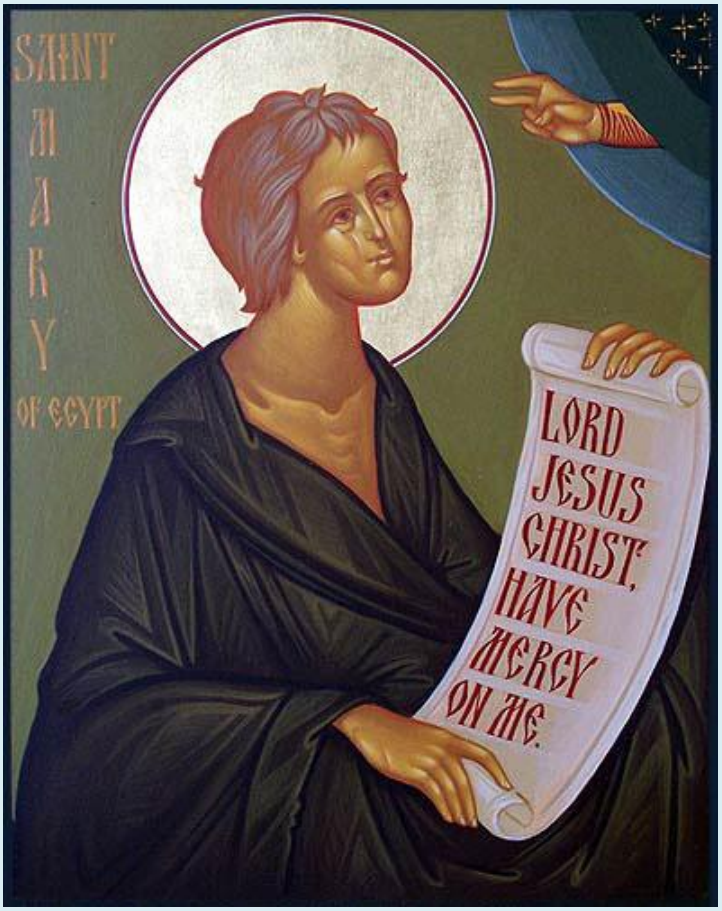
SAINT
MARY
OF EGYPT
LORD
JESUS
CHRIST,
HAVE
MERCY
ON ME.

SAINT MARY
OF EGYPT

·СТ·ПРП·
МАРІА
ЕГИ
ПЕТС
КАА
БЛГ҃ЕНЪ
БГ҃Ъ, ХОТАЙ
СПСЕНІА

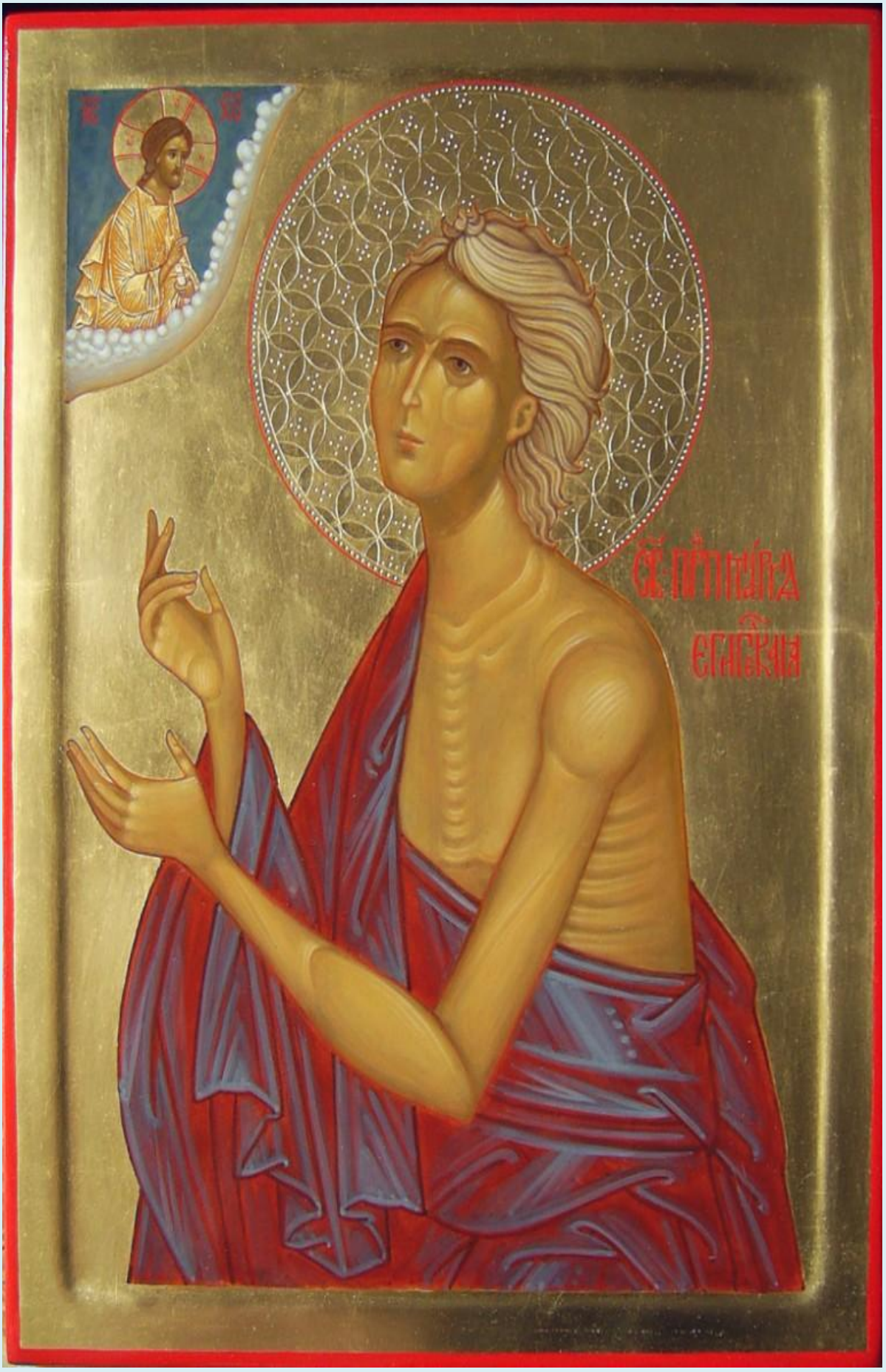
ПРЕПОДОБНАЯ
МАРИЯ
ЕГИПЕТСКАЯ

СВ. ПРП. МАРИА
ЕГИПЕТСКАЯ

ПРЕПОДОБНАЯ МАРИЯ ЕГИПЕТСКАЯ

ПРП МАРІА ЕГІПЕТСКАА

СТАА ГНІ МАРІА ЄГІП

СТАА.П. МАРІА. ЄГІП.

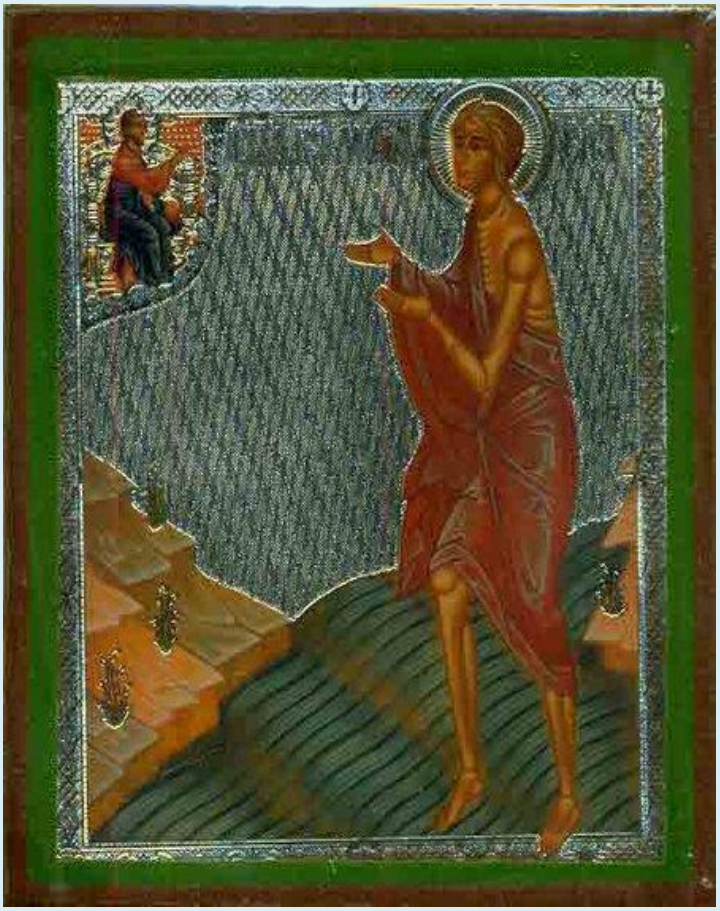

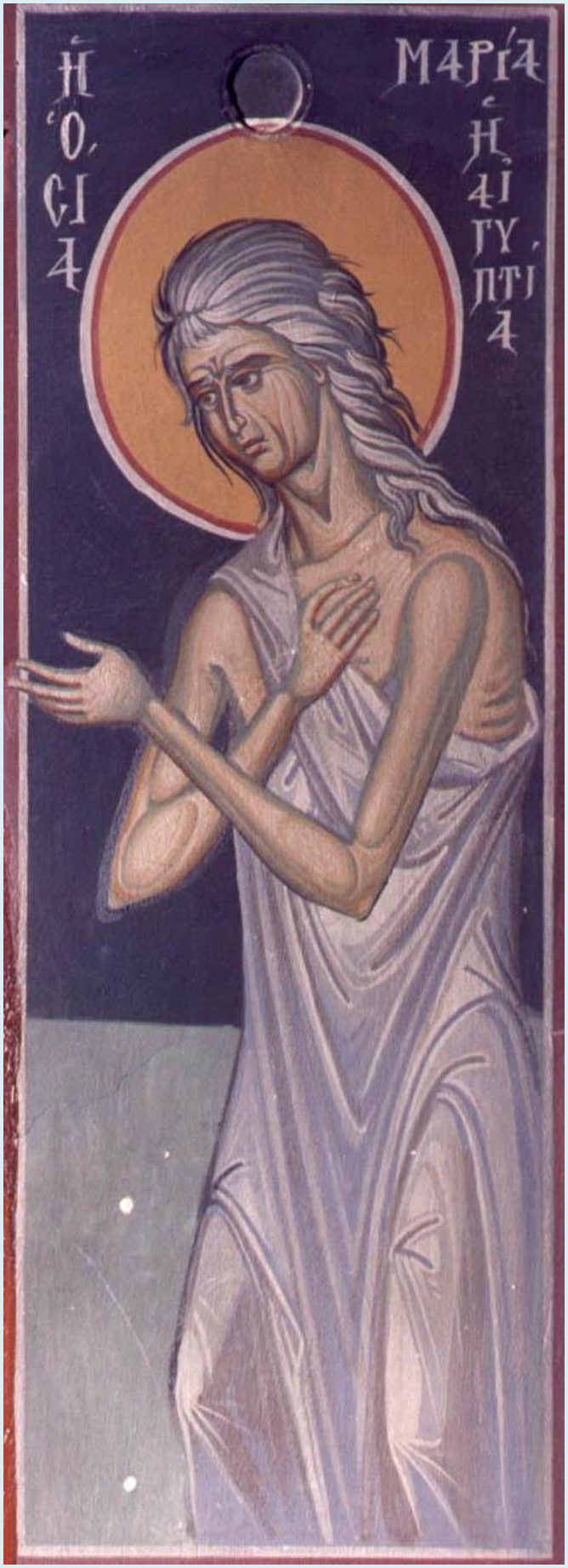
Η ΟΣΙΑ
ΜΑΡΙΑ Η ΑΙΓΥΠΤΙΑ

Frescă din biserica Sfântul Dionisie din Zakynthos, Grecia

SF.
CUV.
MARIA
EGIPTEANCA

ПРП
МАРІЯ
ЄГИПЕТСЬКА

St.Mary
of Egypt

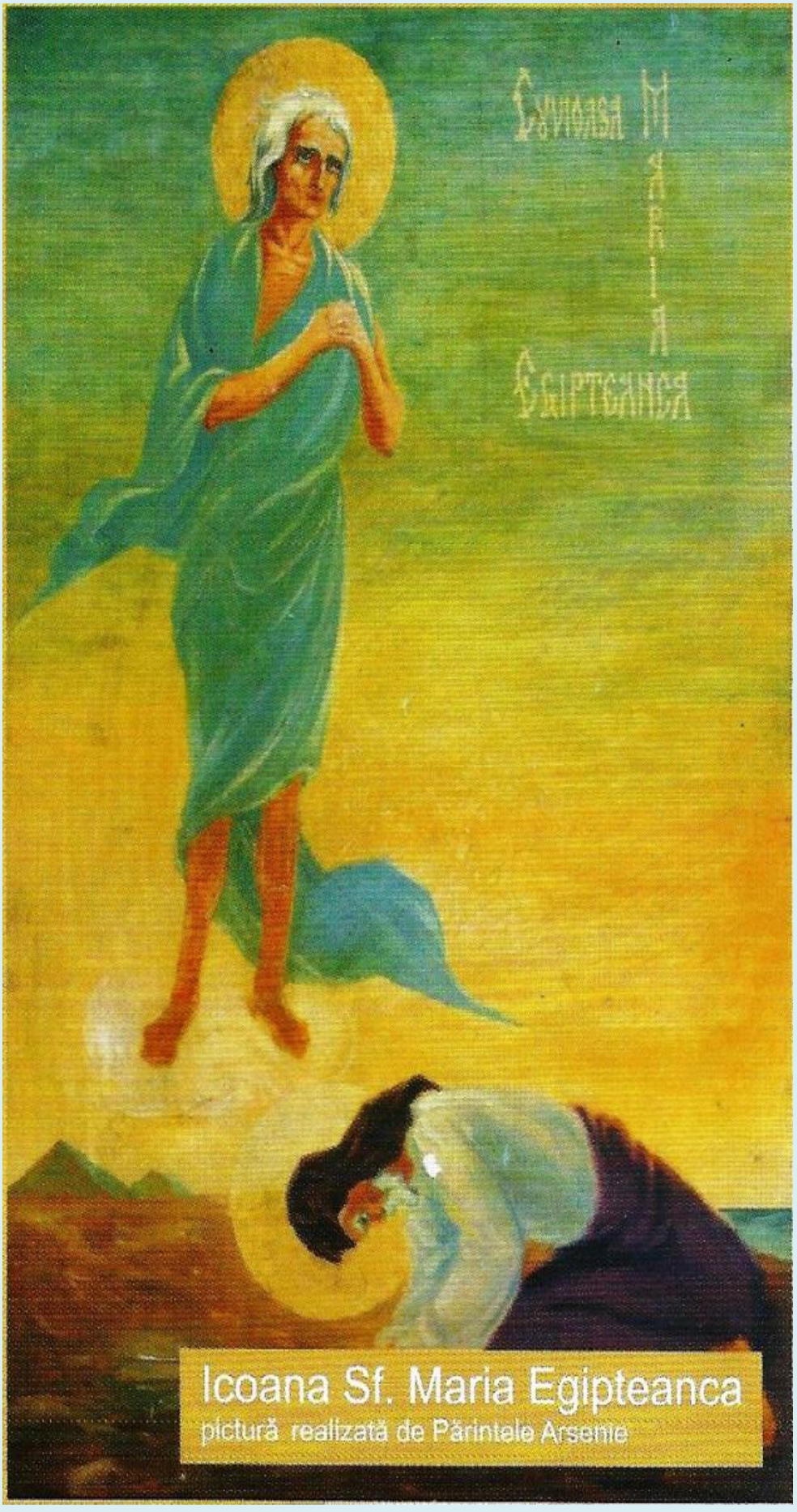
Icoana Sf. Maria Egipteanca
pictură realizată de Părintele Arsenie

СТАЯ МАРІА ЄГИПЕТСКАЯ

ST
MARY
OF
EGYPT

ЗОСИМА
ПАЛЕСТ
ПРП МАРІА
ЕГИПЕТСК

Ὅσιος
Ζοσιμᾶς
Ἁγία
Μαρία
Ἡ Αἰγυπτία

Η ΟΣΙΑ ΜΑΡΙΑ
Ο ΙΕΡΕΥΣ ΖΩΣΙΜΑΣ

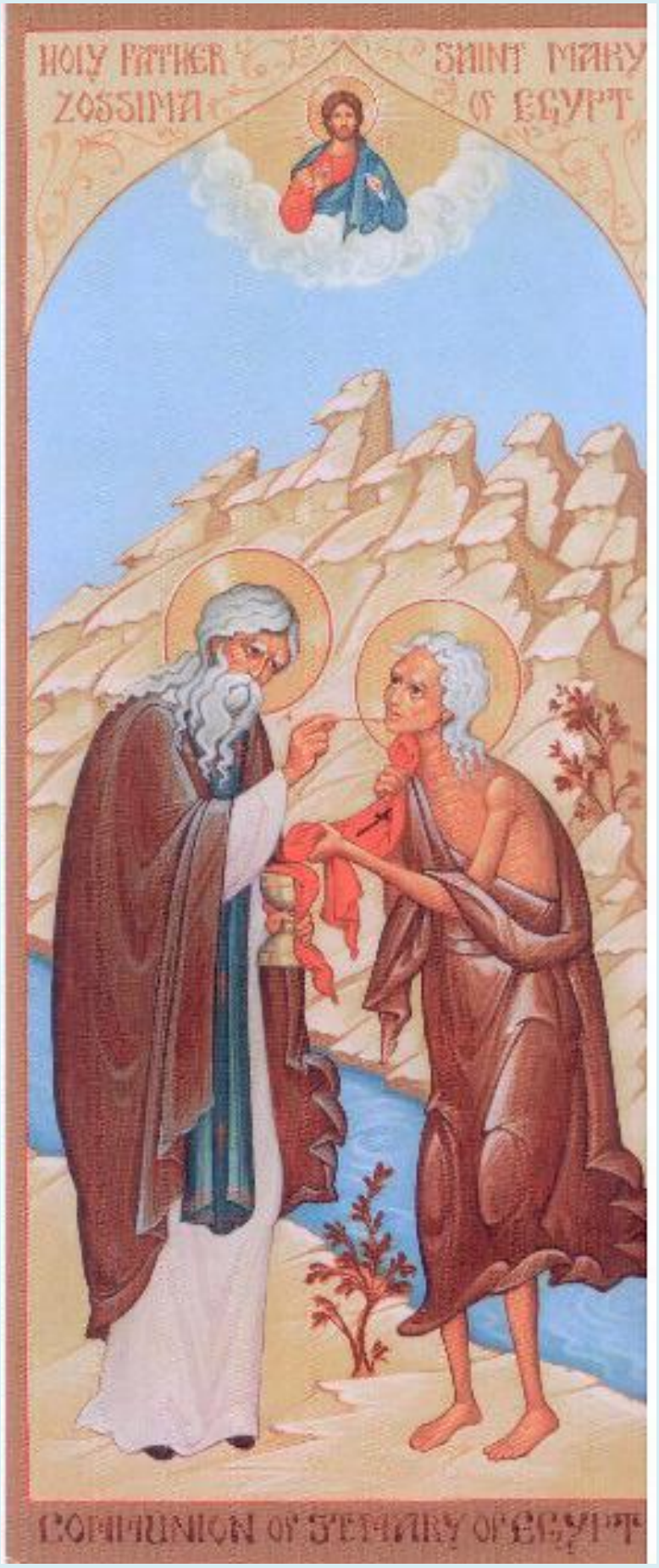
HOLY FATHER
ZOSSIMA
SAINT MARY
OF EGYPT

ST. ZOSSIMA
ST. MARY of EGYPT

SAINT ZOSIMA
Ο ΖΩΣΙ
ΜΑ
Σ
SAINT MARY OF EGYPT
Η ΑΓΙΑ
ΜΑΡΙΑ

SAINT ZOSIMA
SAINT MARY
OF
EGYPT

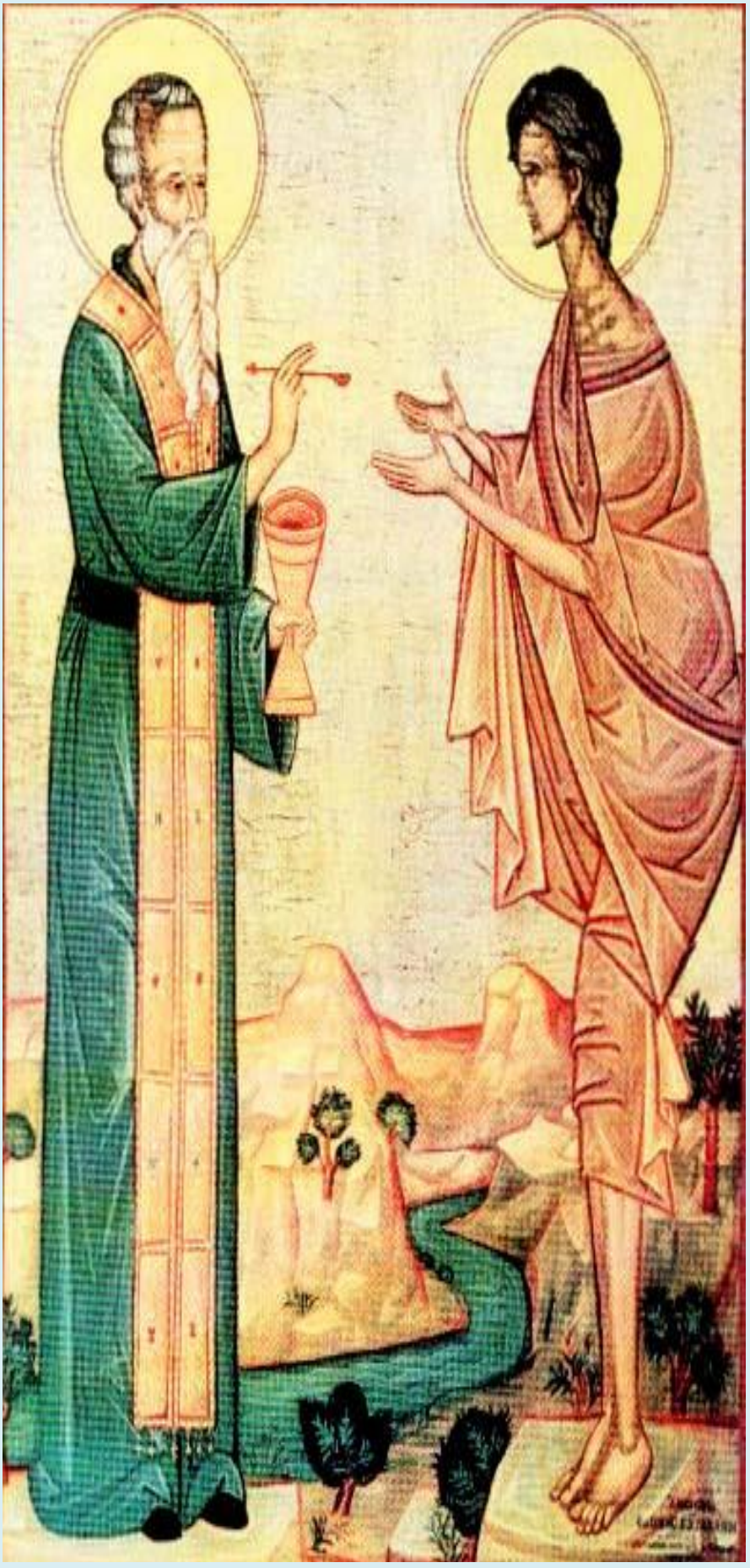

ST ZOSIMA
ST MARY OF EGYPT

ZOSIMAC
Η ΑΙΓΥΠΤΙΑ

Mănăstirea Sihăstria - pictură exterioară - Sfânta Cuvioasă Maria Egipteanca şi Sfântul Cuvios Zosima

Frescă din biserica Sfântul Dionisie din Zakynthos, Grecia

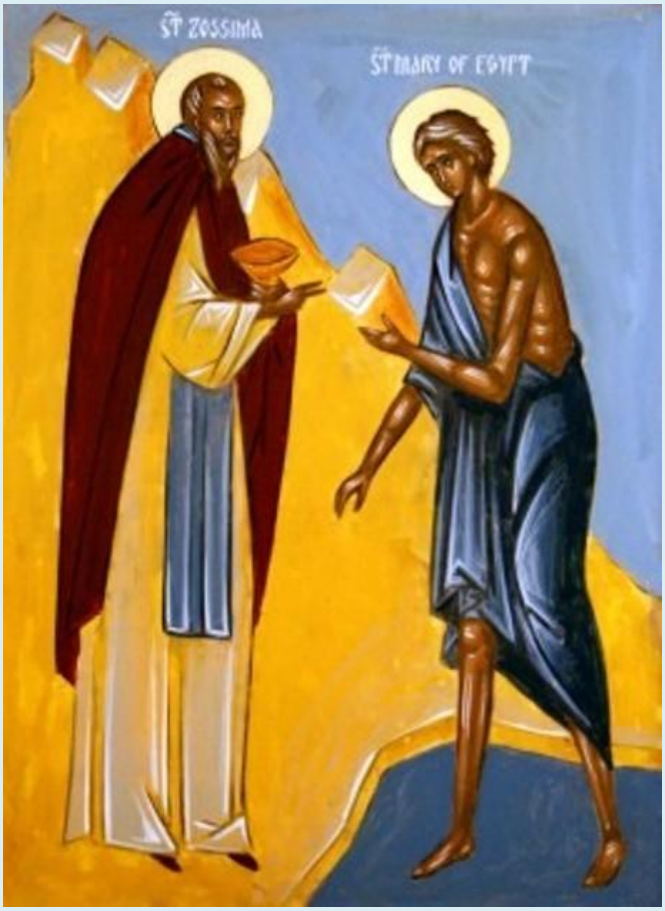
ST ZOSSIMA
ST MARY OF EGYPT

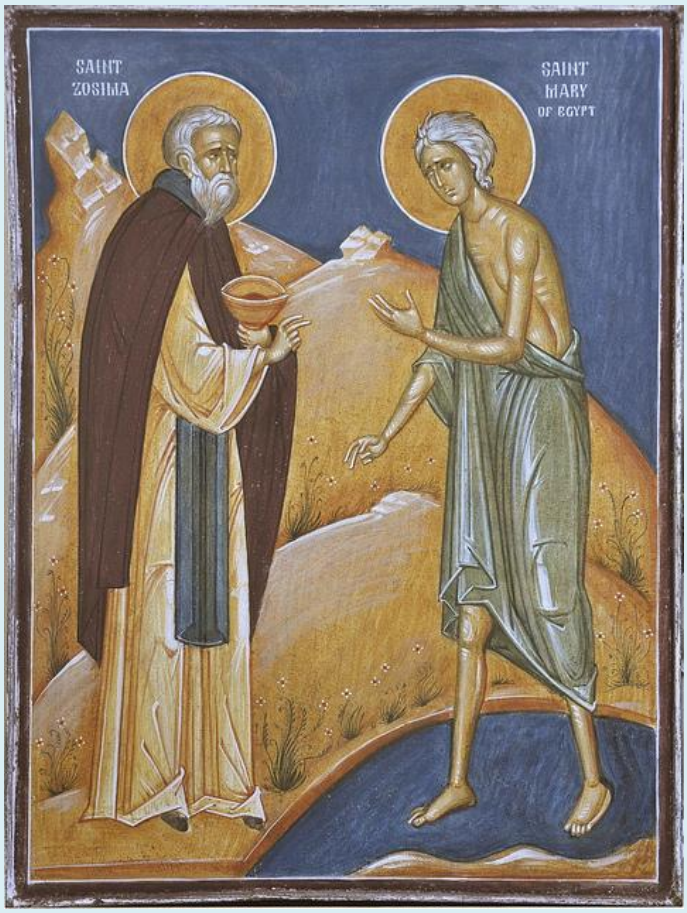
SAINT
ZOSIMA
SAINT
MARY
OF EGYPT

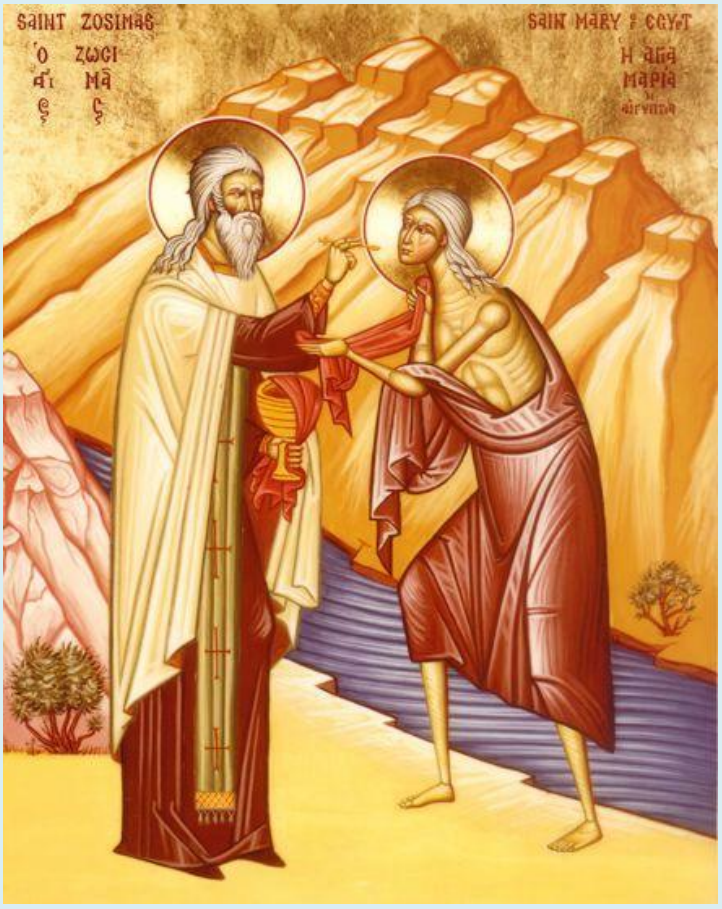
SAINT ZOSIMAS
SAIN MARY OF EGYPT

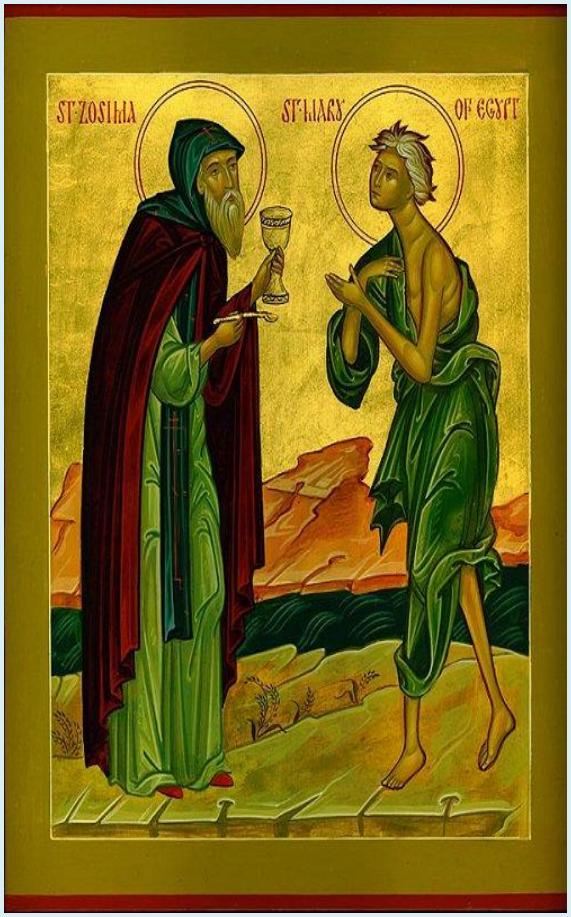
ST·ZOSIMA
ST·MARY
OF EGYPT

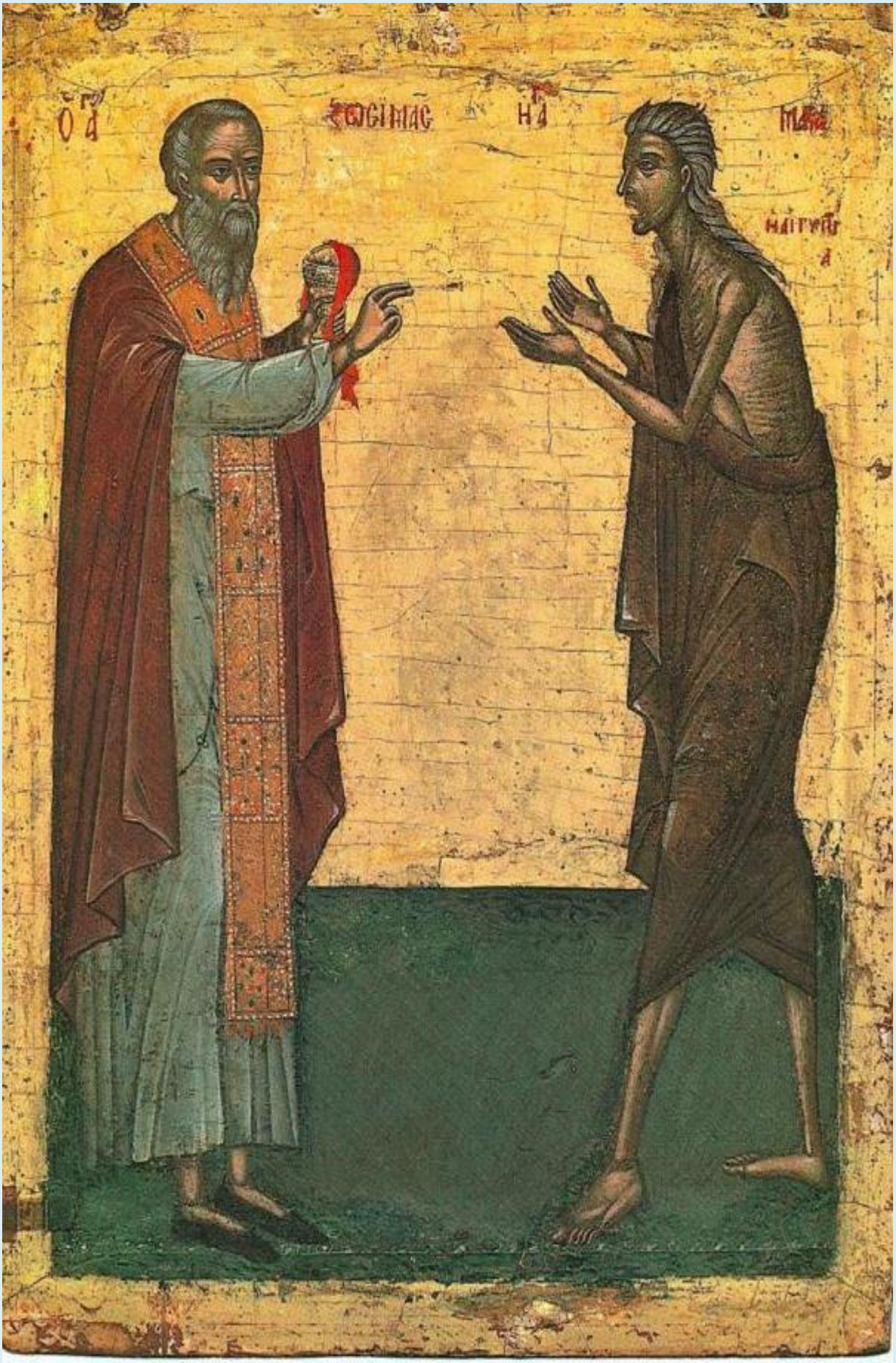

SAINT
MARY
SAINT
PATRICK

Ὁ ἅγιος
Γερόντιος
Ἡ ἁγία
Μαρία
μάρτυς
ἡ αἰγυπτία

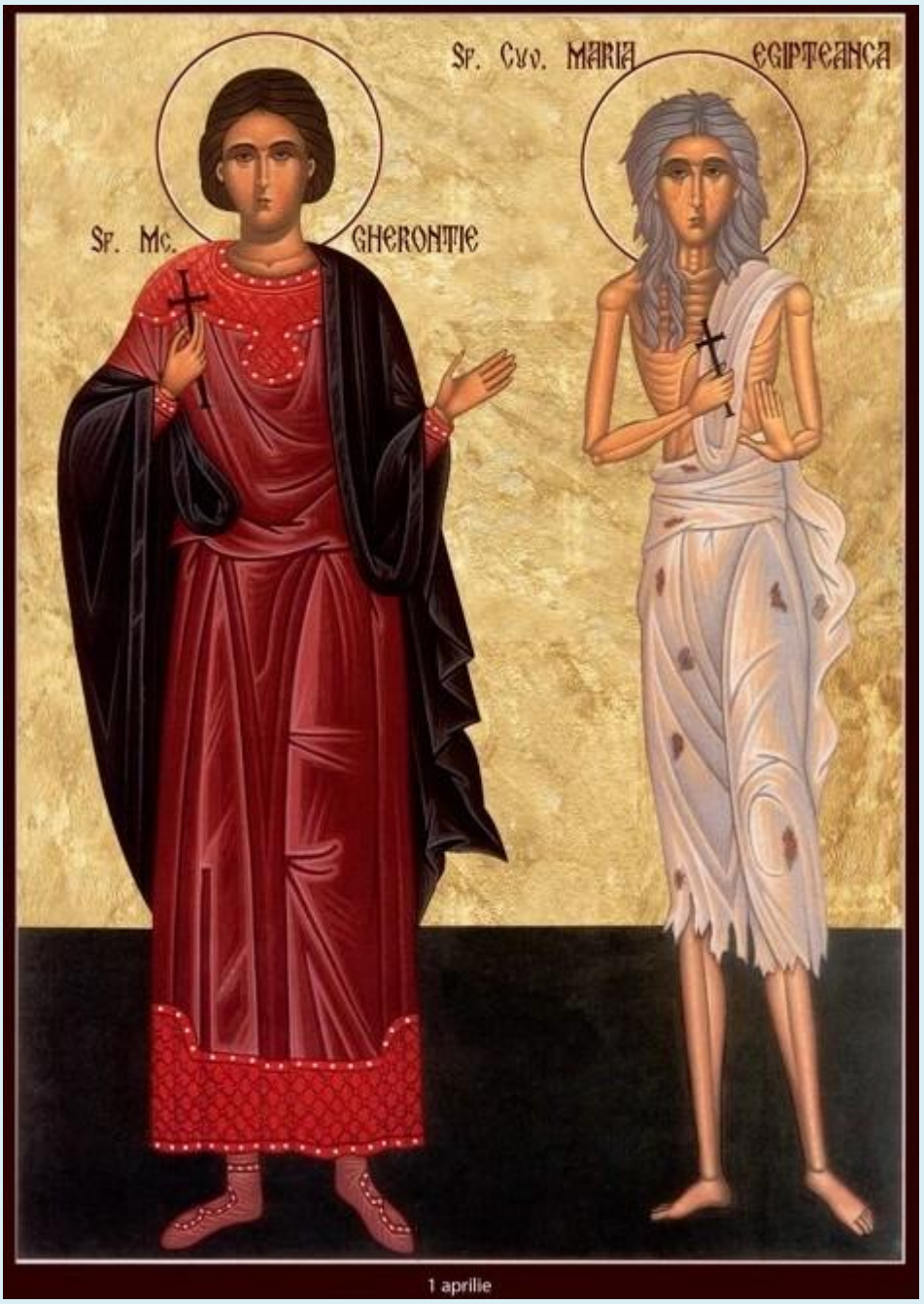
Sf. Cuv. MARIA EGIPTEANCA
Sf. Mc. GHERONTIE
1 aprilie

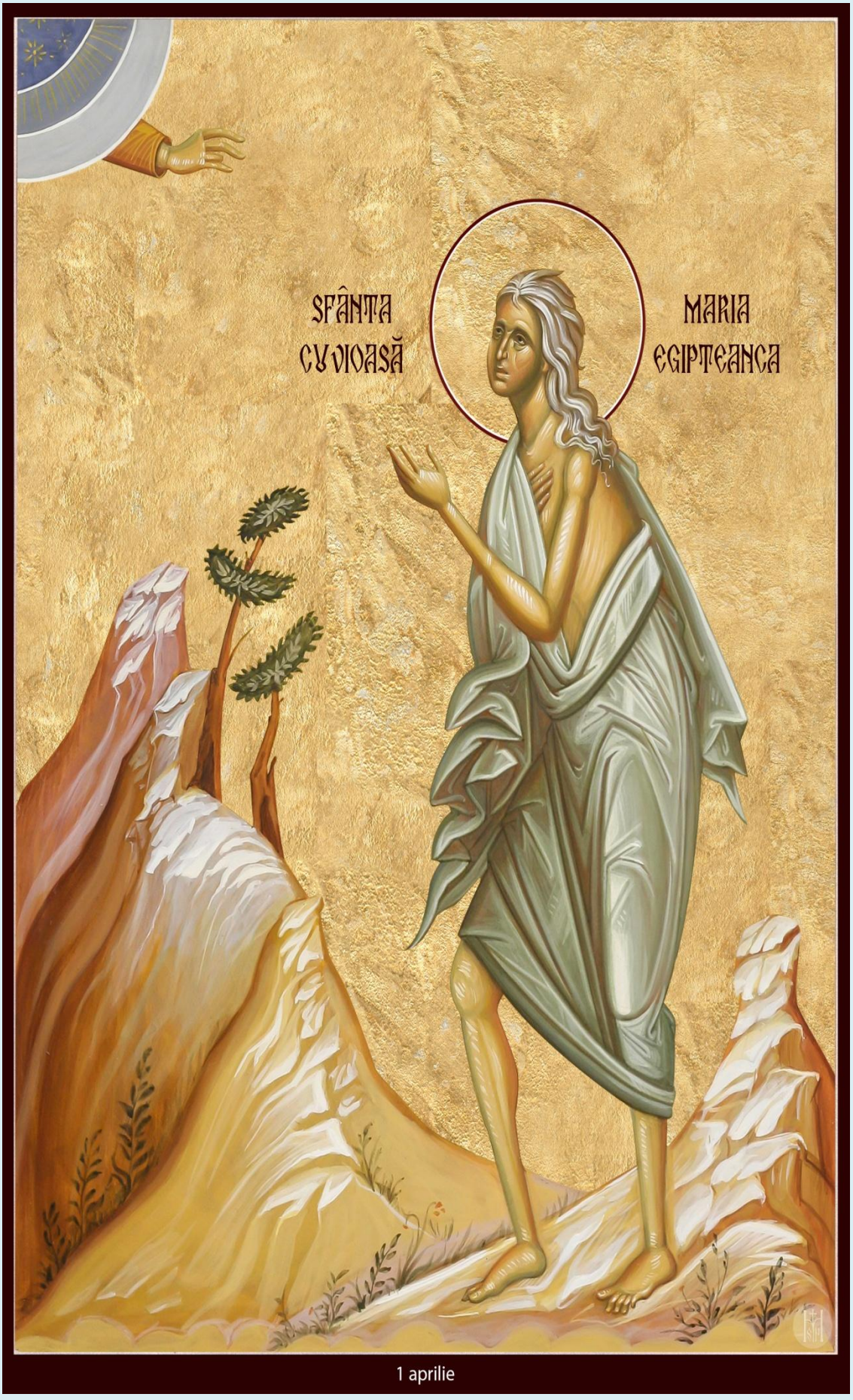

1 aprilie

ST MARIA OF PARIS
ST MARY OF EGYPT

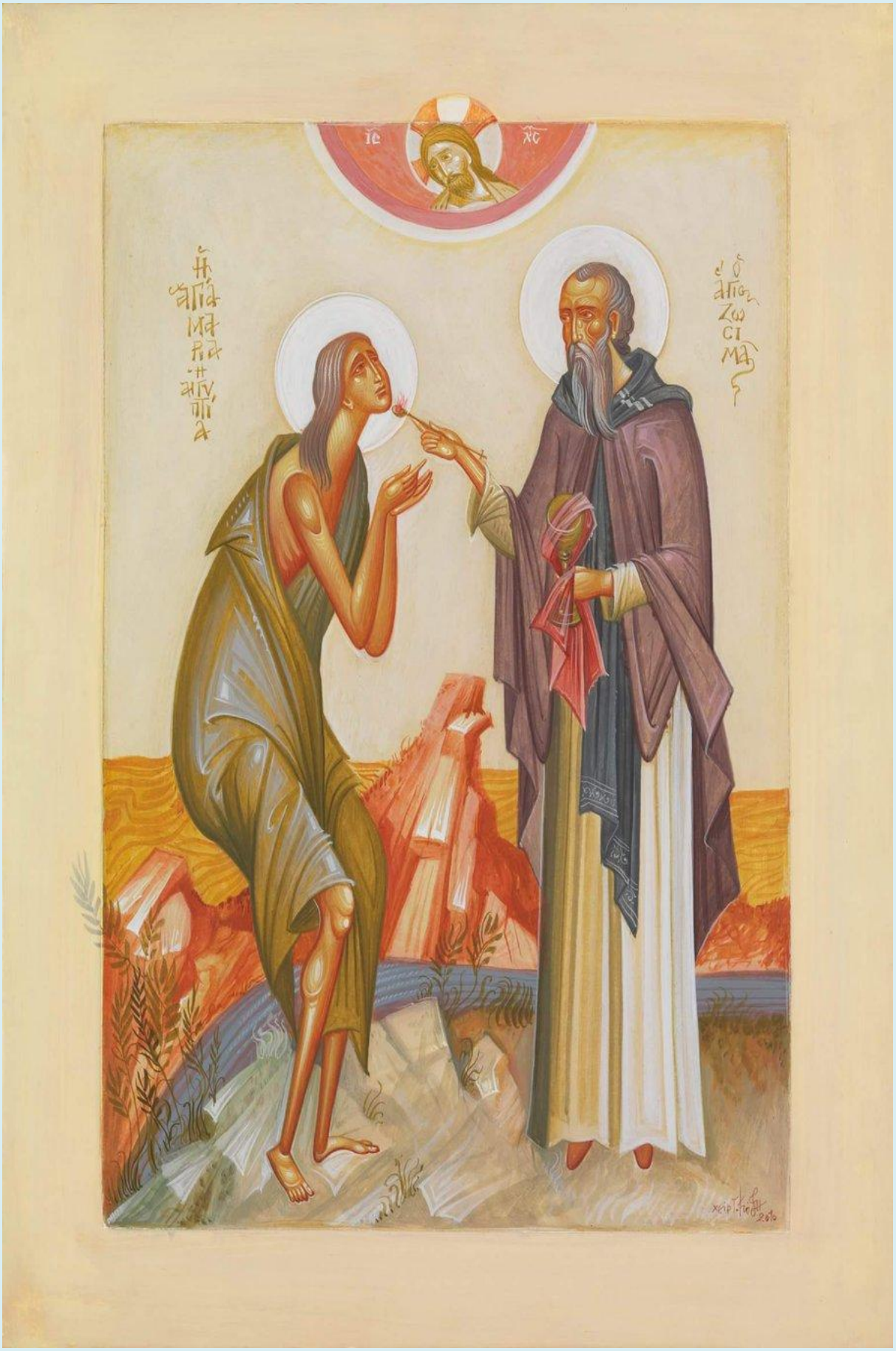

SF. CUV.
ZOSIMA
SF. CUV.
MARIA EGIPTEANCA

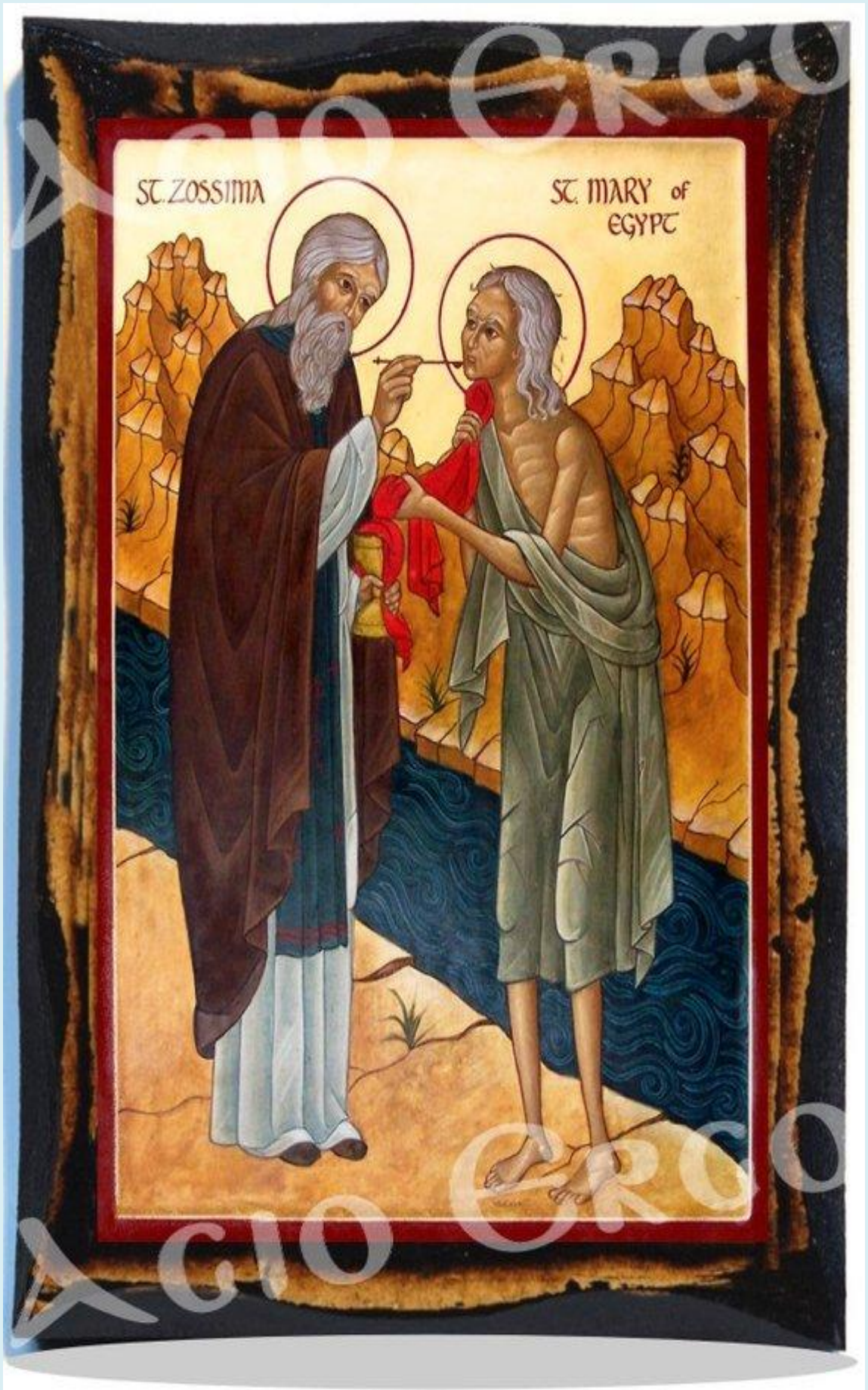
ST. ZOSSIMA
ST. MARY of EGYPT

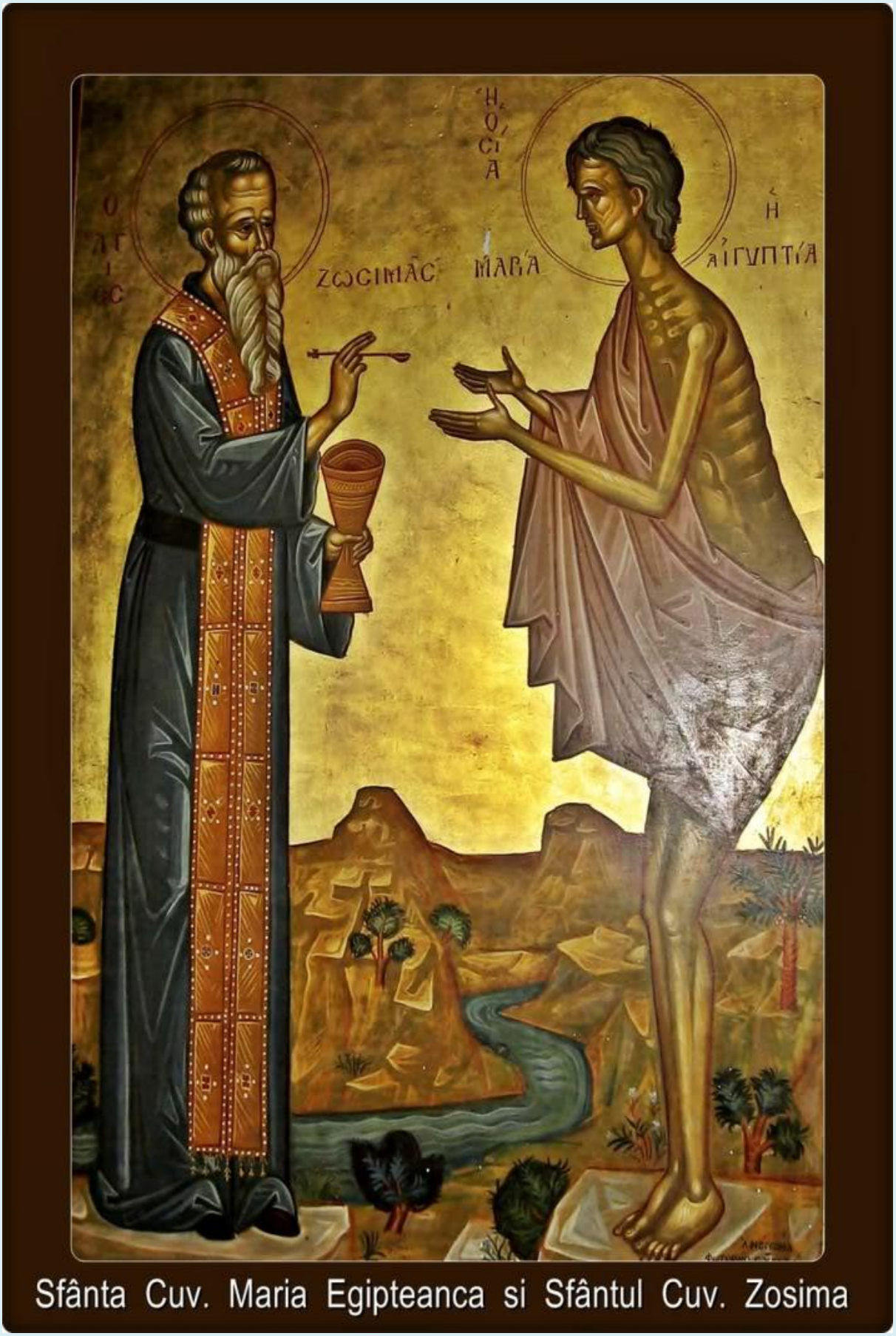

Icoana se află la Mănăstirea Sfântul Gheorghe Hozevitul, Israel

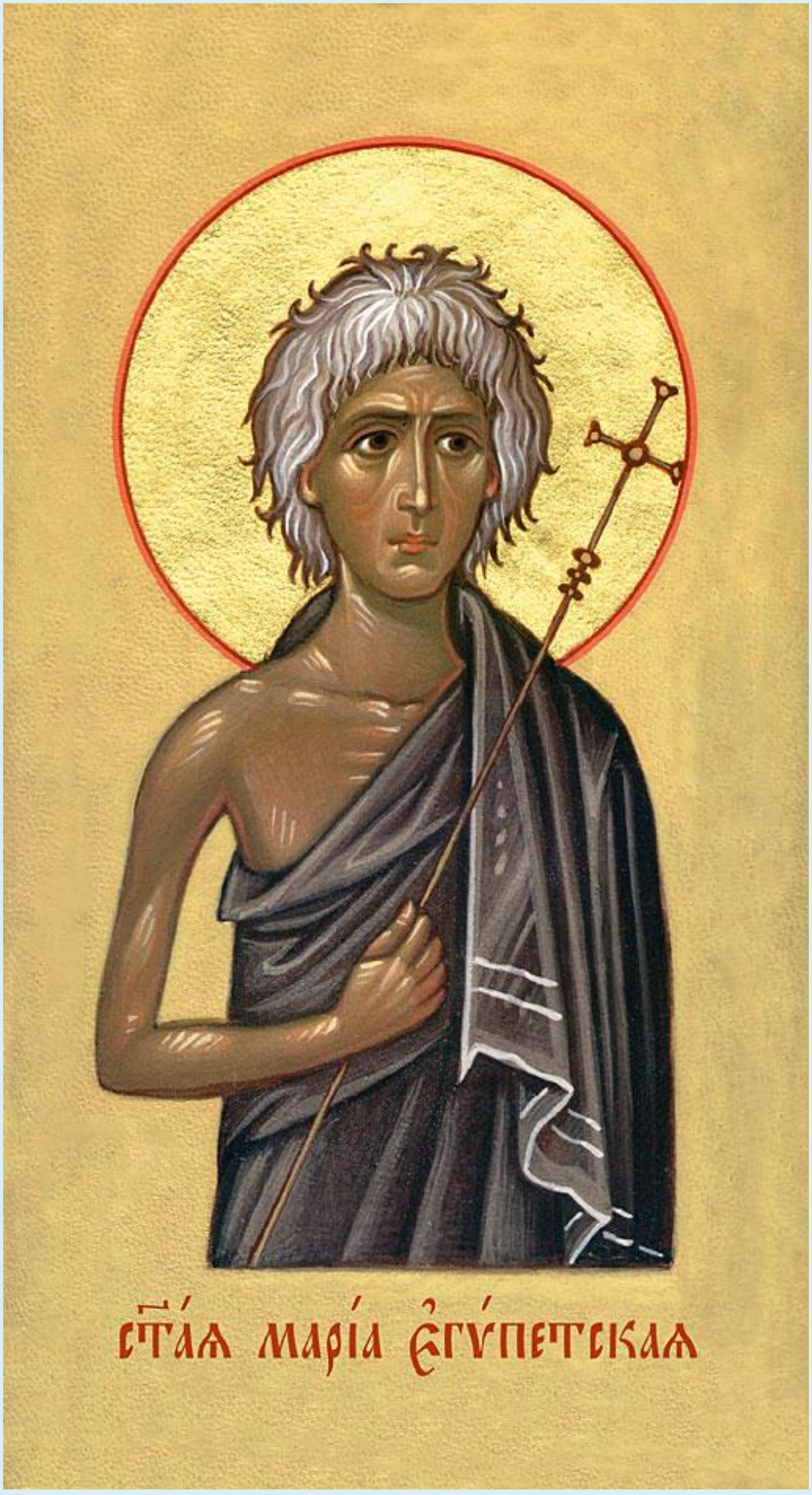
СТА́А МАРІ́А ЄГУ́ПЕТСКАА

SAINT
MARY
OF EGYPT

Sf. Cuv. Maria Egipteanca
DOXOLOGIA.ro

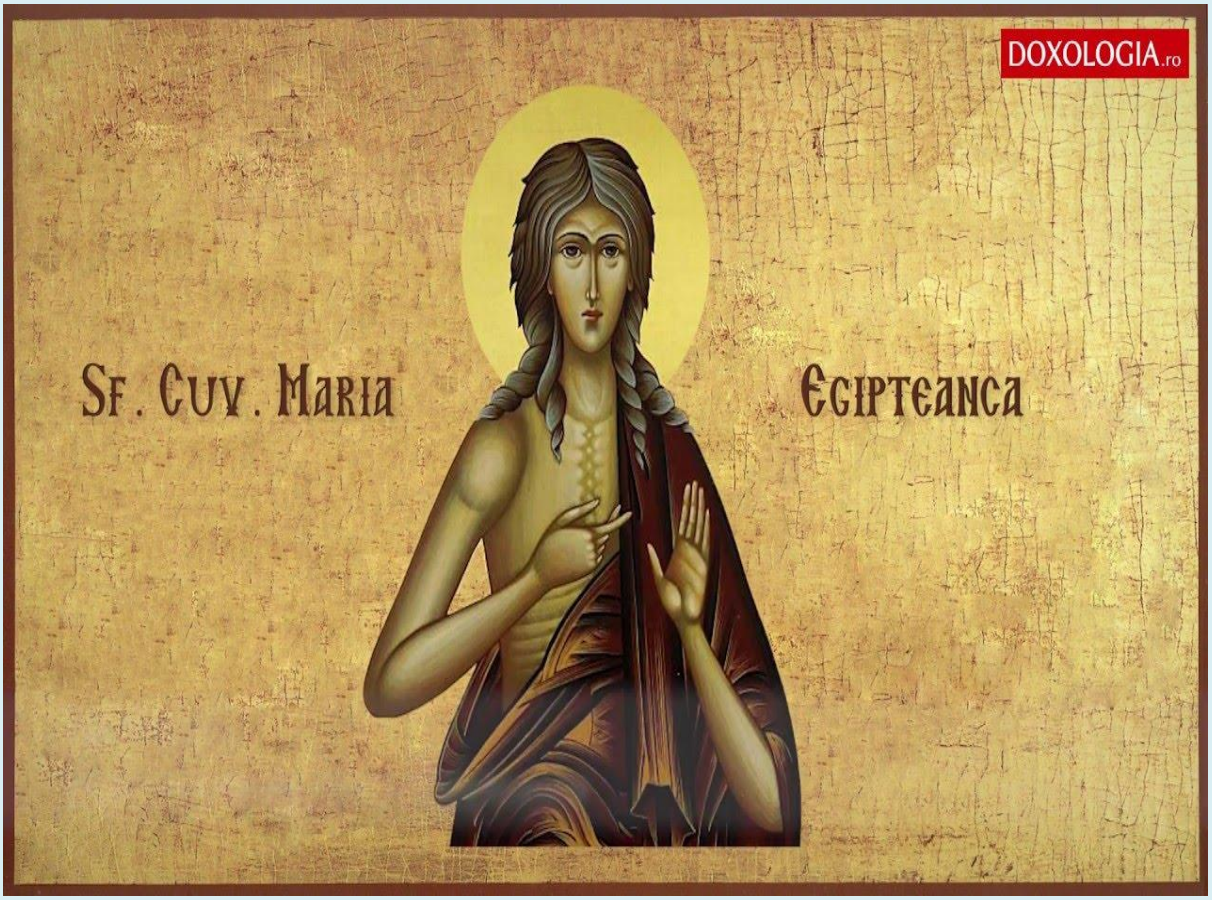
DOXOLOGIA.ro
Sf. Cuv. Maria
Egipteanca

SF.
CUV.
MARIA.
EGIPTEANCA.

SF. CUV.
EGIPTEAN
CA
MARIA CUV.
ZOSIMA

SF. CV.
ZOSIMA
SF. CV.
MARIA
EGIPTEANCA
SF. CV.
EUDOXIA
SF. MC.
EUGHENIU
SF. MC.
NATALIA
©doxologia.ro

SF. CUV.
ZOSIMA
SF. CUV.
MARIA
EGIPTEAN
~CA

Fresca in Biserica din Betania
(ridicata pe locul casei
in care locuiau Maria, Marta si Lazar).

8 lucruri ca să o cunoști pe
SFÂNTA MARIA EGIPTEANCA
Deși nu a învățat niciodată, a primit cunoștințe teologice prin revelație.
În timpul rugăciunii se ridica de la pământ, semn al transfigurării trupului și sufletului.
A dat dovadă de fermitate în abandonarea păcatului trupesc.
Convertirea și viața în deșert au transformat-o într-o *icoană a pocăinței*.
Trăia constant cu părere de rău pentru păcate și cu zdrobirea inimii.
A postit aspru și s-a hrănit cu verdețuri.
S-a luptat 17 ani cu gândul desfrânării.
A petrecut 47 ani de nevoință în pustie.
BASILICA.RO

Sfântul Cuvios Zosima

DRUMUL SPRE SFINȚENIE

Cuviosul Zosima a fost monah în mănăstirea de la Iordan în timpul împărăţiei lui Teodosie cel Mic.

El este cel care a aflat-o pe Sfânta Maria Egipteanca nevoindu-se dincolo de Iordan, căreia i-a dus Sfânta Împărtășanie, iar în următorul an a îngropat-o.

Sfântul Cuvios Zosima a trecut la Domnul la vârsta de 100 de ani.

©doxologia.ro

În cadrul căror slujbe din Postul Mare este citită integral viața Sf. Maria Egipteanca?
Click ca să afli răspunsul
Viața Sf. Maria Egipteanca este citită integral de două ori în săptămâna a 5-a a Postului Mare: la Utrenia de miercuri seara când se citește integral și Canonul cel Mare și la Utrenia Duminicii Sf. Maria Egipteanca, la sinaxar.
BASILICA.RO

Troparul Sfintei Cuvioase Maria Egipteanca

1 Aprilie

Întru tine maică cu osârdie s-a mântuit cel după chip; că luând crucea ai urmat lui Hristos; si lucrând ai învătat să nu se uite la trup, că este trecător; ci să poarte grijă de suflet, de lucrul cel nemuritor. Pentru aceasta si cu îngerii împreună se bucură, cuvioasă Marie, duhul tău.

Troparul Sfintei Cuvioase Maria Egipteanca

1 Aprilie

Întru tine maică cu osârdie s-a mântuit cel după chip; că luând crucea ai urmat lui Hristos; si lucrând ai învătat să nu se uite la trup, că este trecător; ci să poarte grijă de suflet, de lucrul cel nemuritor. Pentru aceasta si cu îngerii împreună se bucură, cuvioasă Marie, duhul tău.

Bucură-te, Sfântă prea cuvioasă maică Maria, mult folositoare!